

Frank Herbert
Dúne Messiása

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

Frank Herbert

Dune Messiah

Ace Books, New York, 1987

Copyright © 1969 by Frank Herbert

Fordította Gáspár András

A versbetéteket fordította Szalkai László

Hungarian translation © 1992 Gáspár András és Szalkai László

Hungarian edition ©1992 Walhalla BT.

ISBN 9637632 03 4 WP-SF 030592-25.36.31-4

Siralomházi beszélgetés az ixi Bronsóval (részlet)

Kérdés: Mi indított arra, hogy épp ilyen as– pektusból vizsgálđ Muad'dib tevékenységét? Válasz: Miért kellene felelnem a kérdéseidre? K: Mert megörökítem szavaidat.

V: Ó! Micsoda ajánlat egy történésznek!

K: Hajlasz tehát az együttműködésre?

V: Miért ne? De megmondom előre: sosem fogod megérteni, mi ihlette történeti analizisemet. Soha. Nektek papoknak túl sok a vesztenivalótok ahhoz, semhogy...

K: Tégy próbát velem?

V: Próbát tegyek veled? Nos hát... miért is ne? A sekélyesség lesz a végzetem, e bolygó, Dűne lakóinak sekelyessége. Szántszándékkal mondok *Dűnét* Arrakis helyett. A történészek szemében Dűne csupán sivatag, a fremenek hazája. Analíziseik kiindulópontja a hagyomány, a vízfegy-

lem, no meg a tény, hogy a fremenek főlnomád életmódot folytatnak, s cirkoruhát viselnek, mely visszatartja testük nedvességének javát.

K: Hát nem igazak-é mindezen dolgok?

V: Felszínes igazságok csupán. A felszín alatt lappangó tények nem hagyhatók figyelmen kívül. Ez olyan lenne... mintha szülőbolygóm, Ix leírására törekednénk, figyelmen kívül hagyva aényt, hogy világunk a rendszer kilencedik planétája, innét kapta nevét. Nem, nem! Nem elég, ha Dűnét a könyörtelen viharok hazájának tekintjük. Nem elég, ha csupán jelezzük a veszélyt, melyet a hatalmas homokférgek jelentenek...

K: De hisz e tényezők határozzák meg Arrakis lakóinak személyiségét!

V: Meghatározók, azt mondd? Valóban. Ám egyoldalú, szemlélet kialakulásához vezetnek, s talán így is kell lennie, hisz Dűne korántsem sok– oldalú bolygó: egyetlen terméke, egyetlen értéke

a fűszer, a *melanzs*.

K: Igen. Halljuk most véleményedet a Szent Fűszerről!

V: Még hogy szent! Épp olyan, mint a többi "szentség": áldás és átok egyszerre. Meghosszabbítja az életet, jövőbelátó képességgel ruházza fel fogyasztóját, ám közben a rabjává teszi, s még is jelöli, ahogy téged megjelölt: tiszta kékké válik tőle a szem. A szem, a látás szerve kontraszt nélkülív lesz, nem csoda, hogy gazdája nem lát mást, mint amit látni akar.

K: Ezek az eretnek nézetek-itttattak ide!

This document was created by Print2PDF

<http://www.software602.com>

V: Ti, *papok* juttattatok ide. Társaitokhoz ha– sonlóan hamar rákaptatok, hogy az igazságot eretnekségnek bélyegeztétek.

K: Azért vagy itt, mert azt merészelted állíta– ni, hogy Paul Atreides sokat veszített embersé– géből, mielőtt Muad'dibbé lett.

V: Kétségbevonhatatlan tény, akár az, hogy apját is elveszítette itt a Harkonnenekkel vívott háborúban. Itt van azután Duncan Idaho halála, azé a férfié, aki feláldozta magát, hogy Paul és Lady Jessica elmenekülhessen.

K: A szavaidban lappangó cinizmus nem ke– rüli el figyelmemet.

V: Cinizmus! Semmi kétségem afelől, hogy ez a szemetekben nagyobb bűn még az eretnekség– nél is. Én azonban nem tekintem magam cinikus– nak. Megfigyelő, elemző vagyok csupán. Paul igazi bátorságról tett tanúbizonyosságot, amikor terhes anyjával a sivatagba menekült. Lady Jessica persze, noha terhet jelentett, végül a hasznára vált.

K: Az a baj veletek, történészekkel, hogy nem ismertek mértéket semmiben. Elismered a szentséges Muad'dib bátorságát, de cinikus kommentárookra ragadtatod magad tetteivel kapcsolatban.

Nem csoda, hogy még a Bene Gesseritek sem vállalnak közösséget veled!

V: Ti, papok előszeretettel helyezkedtek közös platformra a Bene Gesserit nővérekkel. Jól

palástolják valódi céljaikat ők is, akárcsak ti: ez

az egyetlen esélyetek a túlélésre. A Bene Gesseritek azonban nem tagadhatják, hogy ők képezték ki Lady Jessicát. Jessica azután az ő módszereikkel oktatta fiát. A *bűnöm* annyi, hogy nem elszigetelt jelenségként vizsgáltam e folyamatot, hanem igyekeztem összefüggésbe hozni mentális képességeikkel és genetikus programjukkal.

Aligha kell felhívnom figyelmedet a tényre, mi– szerint a nővérek messiásukat remélték megta– lálni Muad'dibben; hogy az ő *kwisatz haderachuk* volt, mielőtt a ti prófétátok lett.

K: Ha voltak is kétségeim halálos ítéleted jo– gosságával kapcsolatban, mostanra eloszlattad őket.

V: Csak egyszer ölhetek meg.

K: Van különbség halál és halál között.

V: Csak vigyázzatok, nehogy mártír váljék be- lölem! Nem hinném, hogy Muad'dib... Mondd csak, tisztában van Muad'dib azzal, mit műveltek ti ezekben a tömlöcökben?

K: Nem zavarjuk efféle problémákkal a Szent Család nyugalmát.

V: (nevet) Ezért harcolt hát Paul Atreides, hogy jónak találtassék a fremenek között! Ezért tanulta meg irányítani a homokférget! Hibáztam, mikor válaszoltam kérdéseidre.

K: Én mégis megtartom ígéretemet, és meg-örökítem szavaidat.

V: Csakugyan? Akkor figyelj jól, te degenerált fremen, te pap, aki nem ismersz istent maga- don kívül! Sok mindenért kell felelnetek. Paul egy fremen szertartás keretében vette magához az első nagy adag fűszert, ez tette őt képessé arra, hogy előre lássa jövődöit. Ugyancsak egy fremen melanzs-szertartás következtében ébredt öntudatra Lady Jessica ménében a még meg sem született Alia. El tudod képzelni, micsoda terhet jelentett számára anyjának emlékeivel, tudása- val a világra jönni? A megerőszkolás sem lehe- tett volna szörnyűbb trauma!

K: A Szent Fűszer nélkül Muad'dib nem vál- hatott volna a fremenek vezérévé. Szent Tapasz- talása nélkül Alia nem volna Alia.

V: Nem volnál pap, ha nem lennél fremen módra vakbuzgó és könyörtelen. Ó, ismerlek én titeket! Azt hiszitek, Muad'dib a tiétek, csak mert Chanival hál, és átvette szokásaitokat. Csakhogy Atreidesnek született, és Bene Gesserit-módszerekkel nevelték. Számotokra ismeretlen módsze- rekkal. Új szervezetet hozott létre köztetek, célt kaptatok tőle. Megígérte, hogy vízben gazdag paradicsommá változtatja e sivatagvilágot. S mi- közben efféle víziókkal álomba ringatta a freme- neket, megfosztott benneteket ártatlanságotok- tól!

K: Az ilyen eretnek kijelentések mit sem vál- toztatnak a tényen, hogy Dúne ökológiájának át- formálása jó ütemben folyik.

V: Én pedig azzal követtem el eretnekséget, hogy feltártam eme átalakítás előzményeit és kö- vetkezményeit. Az arrakeeni mezőn vívott ütkö- zet bebizonyította, hogy a fremenek képesek le- győzni a császári sardaukarokat, de mi egyebet bizonyított még? Mikor a Corrino-család csillag- közi birodalma Muad'dib uralta Adrian biroda- lom lett, mi változott még? A Dzsihadotok csak tizenkét évig tartott, de micsoda lecke volt! A bi- rodalom lakói világosan láthatják, mire szolgált az úgynevezett házasság, mely Muad'dibet Iru- lan hercegnőhöz fűzi...

K: Családsággal merészeled vádolni Muad'dibet?

V: Megölhettek érte, ez mégsem eretnokség. A hercegnő párja lett csak, társa nem. Chani, a

drágalátos kis fremen *vele* osztja meg az ágyát. Tudja ezt mindenki. Irulan a trón kulcsa volt csu– pán, semmi más.

K: Nyilvánvaló, miért tekintik eszmei kiindu– lópontjuknak történeti analízisedet a Muad'dib ellen lázadók.

V: Nem gyözködlek; tudom. Az összeesküvés gondolata azonban már jóval tanulmányom meg– jelenése előtt megfogant. Eszmei alapját császár– rotok tizenkét esztendeig tartó "Szent Háborúja" teremtette meg. Ez szorította együttműködésre Paul és az Atreidesek ellenségeit, ez szolgálta– tott okot a Muad'dib elveszejtésére irányuló konspirációra.

A mentát császár, Paul Muad'dib, s húga, Alia alakját oly sok mítosz övezi, hogy fátyluk mögött alig látni a történeti személyeket. Ám nem szabad elfelejtenünk: igenis élt egykor egy Paul Atreides nevű férfi, s egy Alia nevű nő. Jól meghatározható helyet foglaltak el térben és időben. S bár látnoki hatalmuk segítségével f elülemelkedhettek a tér és az idő szokásos korlátain, az emberfajból származtak mindketten. Valós események részeseivé váltak, melyek mély nyomokat hagytak bennük s az univerzumban egyaránt. Hogy megértsük őket, tudnunk kell: katasztrófájuk az egész emberi nem katasztrófája volt. E művet tehát nem Muad'dibnek vagy hűgának, hanem örökösöknek – valamennyiünk– nek, ajánljuk.

Dedikáció Muad'dib Útmutatásaihoz; a Mahdi Szellemkultusz Tábla Memoriumáról

Muad'dib császár uralkodása alatt több törté– nész tevékenykedett, mint az emberi nem histó– riájának bármely más korszakában. Zömük egy nézőpontból, szektás módon vizsgálta a kérdése– ket, ám ez is elmond valamit az emberről, aki ily számos világon ily szélsőséges indulatokat kor– bácsolt fel. Megvolt benne minden, ami egy tör– ténelmi alakhoz szükséges; idealizált ideál vált belőle. E férfi, az ősi Nemes Családok egyikének sarja, Paul Atreides teljes körű *prana-bindu* ki– képzést kapott anyjától, a Bene Gesserit Lady Jessicától, minek következtében parancsolni tu– dott izmainak, idegeinek egyaránt. Ezen felül *mentát* volt, olyan intellektus, akinek képességei felülmúlták a régiek által használt – s a Butleri Dzsihad után betiltott – gondolkodógépeket.

Mindenekfelett azonban ő volt *a kwisatz haderach*, akit a Bene Gesserit embernemesítő prog– ramja ezer és ezer nemzedéken át előállítani igyekezett.

A kwisatz haderach, aki "egyszerre számos helyen lehet", a próféta, akinek segítségével a Be- ne Gesserit az emberiség további sorsát irányítani remélte, Muad'dib császárrá lett, és érdekházasságot kötött a legyőzött padisah-császár egyik leányával.

Micsoda paradoxon! E pillanatban benne rejtett a bukás – mindazok, akik más történelmi munkákat olvasván ismerik a száraz tényeket, már tudják ezt. Muad'dib vad fremenjei segítségével megdöntötte IV. Shaddam uralmát. Felmorzsolta a sardaukar légiókat, a Nemes Házak szövetséges haderejét, a Harkonnenekét, s azokat a zsoldos egységeket, melyeket ellenfelei a Landsraad

Nagytanácsa által megszavazott pénzen fogadtak. Térdre kényszerítette az Úrligát, s húgát, Aliát tette meg az Impérium legfőbb vallási vezetőjévé. Ezt a posztot a Bene Gesserit jó ideje a magáénak érezte.

Paul végbevitte mindezt, sőt, be sem érte ennyivel.

Kvizarát misszionáriusai vallásháborút indítottak. A Dzsihad alig tizenkét standard évig tartott, ám mire e gyarmatosítási hullám elvonult, Paul Muad'dib uralta az emberlakta világegyetem legnagyobb részét.

Azért juthatott el idáig, mert az Arrakis – ismertebb nevén Dűne – bolygó megkaparintásával monopóliumot szerzett a hatalom voltaképeni kulcsára, a melanzsnak nevezett fűszerre, az életadó méregre.

Íme az eszményített történelem újabb össze tevője: a matéria, melynek segítségével legyőzhető a távolság és az idő. A fűszer nélkül a Tiszteendő Anyak többé nem lettek volna képesek megfigyelni és irányítani az emberek cselekedeteit. Fűszer nélkül a Liga navigátorai többé nem lettek volna képesek irányítani űrhajóikat. Fűszerrelvonás esetén az Impérium milliárd és milliárd polgárára várt volna halál.

A melanzs nélkül maga Paul Muad'dib sem jövendölhetett volna többé.

Mindannyian tudjuk, hogy e teljhatalom magában rejtette a kudarc ígéretét. Erre egy magyarázat létezik mindössze: a tökéletesen pontos előrejelzés *csakis* végzetes lehet.

Egyes történészek azt a nézetet vallják, hogy Muad'dibet összeesküvők – a Liga, a Bene Ges-

serit és a Bene Tleilax amoralista Arcántólatói – győzték le. Mások nem késnek rámutatni, hogy udvarában csak úgy nyüzsgöttek a kémek. Megemlíti, hogy a Dűne-Tarot elbizonytalanította Muad'dib övébe látó

képességét. Néhányan ki– fejtik: Muad'dib rákényszerült, hogy elfogadja egy halálból visszahozott lény, *egy gholá* szolgálá– latait, egy gholáét, akit az elpusztítására kondici– onáltak. Fontos azonban megjegyezni, hogy e gholá Duncan Idaho, az Atreidések hadnagya volt, aki az ifjú Paul védelmében áldozta életét.

A legnagyobb jelentőséget mégis a Korba ve– zette Kvizarát Kabal árulásának tulajdonítják. Pontról pontra ismertetik velünk Korba tervét, aki mártírt akart kreálni Muad'dibból oly módon, „hogy a császár haláláért Chanit, a fremen ágyast tehesse felelőssé.

De magyarázza-e ez mindazon tényeket, me– lyeket a történelem tart élénk? Semmiképp. Csak akkor mérhetjük fel az uralkodó szörnyű hátal– mának jelentőségét, ha belátjuk: végzetét maga az előrelátás okozta.

Remélem, az utánunk jövő történészek okul– nak majd e felvilágosításból.

Ixi Bronso: Muad'dib .munkasságának törté– neti analízise (részlet)

Nincs igazi különbség isten és ember között; szinte észrevétlenül olvad egyik a másikba.

Muad'dib közmondásai .

Noha gyilkos tervet kiforralandó érkezett, Scytale, a tleilaxi Arctáncoltató gondolatai minduntalan elkalandoztak: együttértzett majda– ni áldozatával.

Bánom, hogy halált és nyomorúságot kell okoznom Muad'dibnek – tünődött.

Ezt az ellágyulást gonddal titkolta összeesküvő társai elől. Tisztában volt vele, hogy könnyebben tud azonosulni ellenfelével, mint szövetségeseivel – ez amúgy jellemző volt a tleilaxiakra.

Scytale némán, a többiektől elhúzódva álldo– gált. Már jó ideje a lelki mérgekről folyt a szó. A felek energikusan érveltek, viselkedésük azon– ban visszafogott maradt; a Nagy Iskolák képvisel–

ői óvatosak voltak, valahányszor dogmák kerül– tek szóba.

– Mikor már biztosra vehető, hogy vége, kide– rül: fel sem vette az egészszet!

Ezt a vénséges Bene Gesserit Tisztelendő Anya, Gaius Helen Mohiam mondta, aki a házi– gazda szerepet játszotta itt, a Wallach IX-en. Fekete köntöst viselt, egy lebegőszékben gub– basztott Scytale balján. Abájának csuklyáját, hátravetette. Látható volt ősz. hai koronázta. esuna. ránc arca.

Vonásai alapján halottnak vélhette volna a szemlélődő, csak mélyen ülő szemei csillogtak elevenen.

Valamennyien a *mirabasha* nyelvet használták, melyben szép számmal akadtak kettőshangzók, finom hajlítások: ideális eszköz a pillanatnyi érzelmek kifejezésére. Edric, az Űrliga navigátora emelkedett szólásra, s voltaképp letorkolta a Tisztelendő Anyát, természetesen kifogástalan udvariassággal.

Scytale szemügyre vette a Liga küldöttét. Edric alig néhány méternyire lebegett narancsszínű gázzal teli, hatalmas tartályában. A tartály az átetsző falú kupola közepén kapott helyet. Az épületet a Bene Gesserit eltaláló miatt emeltette. A navigátor valószínűtlenül magas figura volt, uszonszerű lábával, úszóhártyás, jókora kezével alig emlékeztetett már emberi lényre – hal volt egy fura tengerben. Tartályának szellőzőnyílásain időről időre halvány narancsszín, melanzstól szagló gázgomolyok törtek elő.

– Ha így folytatjuk, az ostobaság okozza veszünk!

Ezt a negyedik jelenlévő mondta. Az összeesküvés *reménybeli* résztvevője, Irulan hercegnő, aki esztendő óta felesége (*De nem társa* – emlékeztette magát Scytale) volt közös ellenségüknek. A nyúlánk, szőke szépség Edric tartályának sarkánál állt, pompásan festett kék bálnaprém bundájában s az ehhez illő kalapban. Fülében arany függők. Arisztokratikus tartózkodás jellemezte, mozdulatainak kimunkáltsága azonban Bene Gesserit képzésről tanúskodott.

Scytale a nyelvhasználat és az arcok sajátságai után most a találkahely sajátosságán töpregett el. A kupola körül kásás hó borította dombok emelkedtek, a mezők egy, a horizont felett lebegő apró, kékesfehér nap fényét tükrözték.

Miért éppen itt tárgyalunk? tűnődött a teli-laxi. A Bene Gesserit felettébb ritkán cselekszik valamiféle cél nélkül. Vegyük példaként az áttetsző kupolát: egy optikailag is zárt épületben a Liga navigátorai hamar úrrá lenne a klausztrofóbia. Minden bolygótól távol, a nyílt űrben született, ott élte életét: pszichéjének fejlődését alapjaiban határozta meg e tény.

E kupolát tehát Edric számára építették. Függetlenség, s egyúttal félreérthetetlen utalás gyengéjére.

Számomra vajon mit tartogatnak? – latolgatta Scytale.

– Neked nincs mondanivalód, Scytale? – tudakolta a Tisztelendő Anya.

– Be akarsz vonni ebbe a szócséplésbe? – mosolygott a tleilaxi. – Ám legyen! Egy potenciális messiással állunk szemben. Nyíltan nem indítha-

tunk támadást. Ha mártír válik belőle, elveszünk.

Mindannyian rámeredtek.

– Véleményed szerint ez az egyedüli veszély? – sziszegte a Tisztelendő Anya.

Scytale vállat vont. A találkozó idejére jellegtelen, kerek arcú férfi formáját öltötte. Vonásai vidámságról árulkodtak, telt ajka, túlsúlyos teste sejtetni engedte: nem veti meg a köznapi élvezeteket. Összeesküvő társait szemügyre véve egészen biztos volt abban, hogy jól választott, meglehetősen ösztönösen. A jelenlévők közül egyedül ő volt képes széles skálán változtatni teste formáját, vonásait. Emberi kaméleon volt, Arctáncoltató, s az az alak, melyben mutatkozott, arra indította a többieket, hogy alábecsüljek.

– Nos? – sürgette a Tisztelendő Anya.

– Élveztem a csendet – közölte Scytale. – Aligha helyénvaló szavasítani egymással szembeni ellenérzéseinket.

A Tisztelendő Anya visszakozott, s a tleilaxi látta, hogy magában átértékeli őt. Valamennyien a prána-bindu beavatottjai voltak, úgy parancsoltak izmaiknak és idegeiknek, ahogy a közönséges halandók közül csak kevesen. Scytale, az Arctáncoltató szervezetében egészen különleges izmok és idegvégződéses akadtak, rendelkezett továbbá egy rendkívüli utánzó adottsággal – *sympaticónak* nevezték – : egy adott személynek nem csupán megjelenését, pszichéjét is képes volt lekopírozni.

Elég időt adott a Tisztelendő Anyának a helyzet újbóli felmérésére, csak ezután szólalt meg:

– Méreg!

A szót kíséző zöngék elárulták: az eszköz jelentőségével senki sincs anyira tisztában, mint ő.

A Liga navigátora összerezzen. Hangja egy ezüstösen csillogó erősítőből érkezett, mely szintén a tartályban lebegett, nem messze Irulantól. – *Lelki* és nem *fiziológiai* mérég alkalmazásáról beszélünk.

Scytale felkacagott. A mirabasha nevetés képes volt lefegyverezni bármely ellenfelet. ~~s a tleilaxi most nem tartotta vissza magát.~~

Irulan elismerően mosolygott, a Tisztelendő Anya szemének villanása azonban haragos volt.

– Hagyd abba!

Scytale engedelmeskedett, a figyelmüket azonban már sikerült magára irányítania: Edric néma gyűlölettel a Tisztelendő Anya dühösen, Irulan zavartan bámult rá.

– Edric barátunk szavai azt sugallják – mondta Scytale –, hogy két jól kiképzett Bene Gesserit boszorkány mégsem sajátította el a színlelés mesterségének minden fogását.

Mohiam elfordult, lepillantott szülőbolygója–nak hófödte dombjaira.

Kezdi már érteni – gondolta Scytale elégedet–ten. Remek. Ami azonban Irulant illeti... – Közénk tartozol vagy sem? – Edric mereven figyelt apró rágcsálószeleivel.

– Ez nem lényeges – mondta a tleilaxi. To–vábbra is Irulanra figyelt. – Azon tűnődsz, her–cegnő, ezért tettél-e meg oly sok parszeknyi utat; *emiat* vállaltál-e oly nagy kockázatot?

Irulan némán bolintott.

– Nyilván nem halemberekkel folytatott szó–csatát, vagy egy kövér tleilaxi Arctáncolatot vártál – folytatta Scytale.

Irulan ellépett Edric tartálya mellől; a fűszer nehéz szagát érezve rosszállóan ingatta fejét.

A navigátor ezt a pillanatot választotta arra, hogy újabb melanzspasztilát kapjon be. Ette a fűszert, belélegezte, s nyilván itta is. Jó oka volt rá: a fűszer felfokozta jövőbe látó képességét, le–hetővé tette, hogy biztonsággal irányítsa a Liga fény feletti sebességgel száguldó nagy szállító–hajóit. A fűszertudatosság hozzásegítette, hogy meglelje azt a valóságvonalat, melyen végigha–ladva a jármű elkerülheti a veszélyt. Edric most veszélyt szimatolt, ennek elkerüléséhez azonban kevésnek érezte tudományát.

– Hibát követtem el, mikor idejöttem, azt hi–szem – mondta a hercegnő.

A Tisztelendő Anya megfordult, lehunyta, majd ismét kinyitotta szemét: furcsán hullószerű hunyorítás.

Scytale a tartályra tekintett, igyekezett szavak nélkül rávenni Irulant, tegye ugyanezt. Tudta, milyen visszataszítónak találja Edricet: az a pillantás, azok a gázáram emelgette hatalmas lábak, kezek, a körötte lebegő narancsszín részecskék – Irulan nyilván eltűnődik, hogy él nemi–életet ez a

szörnyeteg, hogy milyen érzés lehet vele szeret- kezni. A súlytalanságot reprodukáló mezőgene- rátor persze lehetetlenné teszi, hogy a navigátort bármely közönséges ember megközelítse...

– Hercegnő! – emelte fel hangját Scytale. – Edric jelenléte szavatolja, hogy látnoki képessé- gű férjed nem bukkan ránk. Bizonyos esemé- nyek, mint például ez a mostani, feltehetőleg rejtve maradnak előtte.

– Feltehetőleg – visszhangozta Irulan. A Tisztelendő Anya lehunyta szemmel bólin- tott.

– A jövőbe látás elméletével még azok sincse- nek pontosan tisztában, akik gyakorolják – mondta.

– Kitanult navigátor vagyok, rendelkezem a Hatalommal – közölte Edric.

A Tisztelendő Anya ismét kinyitotta szemét. Ezúttal az Arctáhcoltatóra nézett, pillantása a Bene Gesseritek intenzíven fürkésző tekintete. Mérlegelt, egyre mérlegelt,

– Nem, Tisztelendő Anya – mormolta Scytale.

– Nem vagyok olyan egyszerű eset, amilyenek eddig látszottam.

– Nem értjük a jövőbe látó hatalom mibenlétét

– szölt Irulan. – Ez a lényeg. Edric azt állítja, férjem nem látja, nem érzékeli, nem tudhatja, mi történik egy navigátor szférájában. De hol van e szféra határa?

– Vannak emberek és dolgok az univerzum- ban, melyeket csak hatásaik révén ismerek – mondta Edric. Halszája vonássá keskenyedett. – Tudom, hogy itt vannak... valahol. Ahogy a mély- ben tovasuhajló lények felkavarják a vizet, úgy kavarják fel a jövőbe látók az időt. Láttam, hol s merre járt a férjed, de őt magát sosem sikerült megpillantanom, s aem láttam senkit azok közül sem, akik hűek hozzá, és érte küzdenek, így vé- delmezik öveiket a beavatottak.

– Irulan azonban nem a tiéd – mutatott rá Scytale, oldalpillantást vetve a hercegnőre.

– Mindannyian tudjuk, hogy a megbeszélésre csakis az én jelenlétemben kerülhet sor. – vágott vissza Edric.

– Nyilvánvaló, hogy hasznodat látjuk – mond- ta Irulan olyan hangon, mintha valami gépről be- szélne.

Úgy látja most a navigátort, ahogy kell – ál- lapította meg Scytale. *Nagyszerű!*

– A jövő formálható – mondta – Levezd meg hercegnő!

Irulan az Arctáncoltatóra pillantott.

– Akik húek Paulhoz, akik érte küzdenek... – tünődött: – Fremeni légionáriusainak némelyike ott lapul hát a "köpenye" alatt. Láttam, ahogy jö– vendöl nekik. Hallottam, hogyan éltetik az ő Mahdijukat, Muad'dibet...

Felfogta – gondolta Scytale – ; hogy ez volta– képp tárgyalás, s hogy az ítélet, mely számára életet vagy halált jelenthet, még nem született meg. Tudja már, hogy csapdát állítottunk neki.

A tleilaxi tekintete egy pillnatra.Összevillant a Tisztelendő Anyáéval, s aza különös benyomá– sa támadt, hogy a vén boszorka osztja véleményét. A Bene Gesserit persze felkészítette her– cegnőjét, fel is fegyverezte kellőképpen, ám mint mindig, elérkezett a pillanat, amikor a ta– nultak alapján, ösztöneke hallgatva magának kell döntenie.

– Tudom mi az, amit a leginkább kívánsz csá– szárodtól, hercegnő – közölte Edrice.

– Ki *nem* tudja? – kérdezte Irulan.

– Egy uralkodói dinasztia ősanja akarsz lenni

– mondta Edrice, mintha meg sem hallotta volna.

– Ha nem csatlakozol hozzánk, ebből nem lesz semmi. Erre, mint jós, a szavamat adom. A csá– szár politikai okból nőül vett ugyan, de sosem osztja meg veled az ágyát.

– A jós tehát leskelődő is egyben – sziszegte Irulan,

– A császár inkább tekinti feleségének fremeni ágyasát, mint téged! – csattant fel Edrice.

– Pedig az ágyasa nem ajándékozza meg trón– örökössel – állapította meg a hercegnő.

– Az erős érzelmek első áldozata mindig a logika – mormolta Scytale. Érzékelte az Irulan– ból áradó indulatot, látta, eredményes a taktiká– ja.

– Nem ajándékozza meg trónörökössel – is– mételte példás önuralommal a hercegnő – , mert titokban fogamzást gátlót adagolok Chaninak. Ez az a logika, melyet számon kértél az imént?

– Remélhetőleg sosem jön rá a császár – mo– solyogott Edrice.

– Bármikor kész hazugságokkal szolgálhatok neki – mondta Irulan. – Lehet igazlító, ám bizo– nyos hazugságok könnyebben hihetőek az igazságnál.

– Döntened kell, hercegnő – jegyezte meg Scytale. – Nem árt, ha tisztában vagy vele, mi vé– delmez.

– Paul jól bánik velem – mormolta Irulan. – Szavam van a koronatanácsában.

– Kaptál-e tőle akár egyetlen gyengéd szót is az alatt a tizenkét esztendő alatt, míg mellette voltál? – tudakolta Edric.

Irulan a fejét rázta.

– Hírhedett fremen hordája segítségével le– győzte apádat, feleségül vett, hogy a trónra ke–

rülhessen, mégsem koronáztatott császárnévá – folytatta a navigátor.

– Edric az érzelmeidre igyekszik hatni, her– cegnő – közölte Scytale.
– Érdekes, ugye?

Irulan az Arctáncoltatóra pillantott. Merész mosolya láttán a homlokát ráncolta. Kezdte már sejteni, hogy a Liga küldötte igazat beszélt: ezek a pillanatok rejtve maradhatnak Paul mindent lá– tó szeme elől. Ha azonban távozásával új irányt szab az eseményeknek...

– Alighanem úgy véled, hercegnő – mondta a tleilaxi – , hogy Edric kulcsszerepet játszik összeesküvésünkben.

– Említettem már – közölte a navigátor – , hogy alávetem magam e tanács döntéseinek.

– De ki határozza meg, miféle döntések legye– nek azok? – érdekiődött Scytale.

– Azt akarod, hogy a hercegnő hátat fordítson nekünk? – felelt a kérdésre kérdéssel Edric.

– Csupán azt szeretné, ha végre elszánná ma– gát – vetette közbe a Tisztelendő Anya. – Egy– más közt vagyunk, taktikázásnak nincs helye.

Scytale látta, hogy Irulan töprengő testtartást vesz fel, kezeit ruhájába rejti. Nyilván most járja körbe a csalétket, amit Edric vetett eléje: *egy uralkodódinasztia őszanyja lehel!* Azon is tű– nődhet, mit találtak ki az összeesküvők, hogy megvédjék magukat *tőle*. Sok mindent kell mér– legelnie.

– Scytale – szólalt meg végül. – Mondj'k-, ti tleilaxiak sajátos becsületkódex szerint harcol– tok: mindig adtok lehetőséget ellenfeleiteknek a menekülésre.

– Csak meg kell találniuk a kiutat – bólintott az Arctáncoltató.

– Áldozat vagyok én is? – kérdezte Irulan.

Scytale felkacagott.

A Tisztelendő Anya bosszúsnak látszott.

– Hercegnő – győzködte Irulant Edric – , máris közénk tartozol; ne tarts semmitől! Hisz Bene Gesserit kiképzőid parancsára kémkedsz a császár után, nemde?

– Paul tisztában van veled, hogy időről időre jelentést teszek tanítóimnak – felelte Irulan.

– Csakhogy te bocsátod rendelkezésükre mindazon adatokat is, melyeket propaganda céljára használhatnak a császárod ellen.

Nem "császáruk", hanem "császárod" – tű- nőtt Scytale. Irulan nem lenne igazi Bene Gesserit, ha ezt észre nem venné...

– A kérdés az, miképp használjuk fel hatalmunkat – mondta az Arctáncoltató, közelebb lépve Edric tartályához. – Mi, tételaxiak úgy tartjuk, hogy a világegyetem egyetlen anyagi formája sem állandó, csak az energia örök. Az energia pedig *tanulékony*. Figyelmezz a szármára, hercegnő: az energia tanul, így válik hatalmá.

– Nem győztél meg arról, hogy legyőzhetjük a császárt – mondta Irulan.

– Még magunkat sem sikerült meggyőznünk – emlékeztette Scytale.

– Bármerre fordulunk – suttogta Irulan – , Paul hatalmával kell farkasszemet néznünk. Ő a kwisatz haderach, aki számos helyen lehet egyidőben. Ő a Mahdi, akinek minden óhaja parancs a misszionáriusok számára. Mentát, akinek agykapacitása meghaladja a leghatalmasabb ősi számítógépekét. Ő

Muad'dib, akinek utasítására a fremen légiók egész bolygók lakosságát hányják kardélre. Hatalma lehetővé teszi, hogy lássa a jövőt. Az a génstruktúra öltött testet benne, melyet a Bene Gesserit oly rég...

– Mindannyian tisztában vagyunk képességeivel – vágott közbe a Tisztelendő Anya. – S tudjuk, hogy génstruktúráját örökölte Alia húga, az a borzadály is. De azért ember mindkettő. Akadnak gyengéik.

– Ugyan, hol vannak azok az emberi gyengések? – tudakolta az Arctáncoltató. – Vajon a Dzsihad vallási vonatkozásaiban keresendők? Szembefordítható volna a császárral a papság? Vagy a Nemes Házak? Mit tehet a Landsraad Nagytanácsa azon túl, hogy tiltakozik intézkedései ellen?

– A Kereskedő Házak Általános Fejlesztő Társasága megteheti a magáét – jelentette ki a tartályban lebegő Edric. – Elvégre a KHAFT üzlet, s mint ilyen, arra tart, amerre a hasznát seíti.

– Megcserélhetnénk felhasználni a császár anyját – vélte Scytale. – Lady Jessica ugyan a Ca– ladanon rendezkedett be, de úgy tudom, változatlannal kapcsolatot tart a fiával.

– Az az aljas áruló! – emelte fel hangját Mohi– am. – Ha tudtam volna, mivé.fajul, levágattam volna a kezemet, amellyel okítottam!

– Összeesküvésünknek eszközre van szüksé– ge – tért ism;t a tárgyra Scytale.

– Nem *egyszerű* összeesküvők vagyunk – he– lyesbítette a Tisztelendő Anya.

– Valóban – sietett egyetérteni Scytale. – Energikusak vagyunk, gyorsan tanulunk. Ezért lehetünk az elgyötört emberiség utolsó rwmé– nye... – Az abszolút meggyőzés hangszínét hasz– nálta, azt az eszközt, mely a legnagyobb össz– pontosítást követelte egy tleilaxítól.

A mondatban rejlő finom zöngéket egyedül a Tisztelendő Anya érzékelte. – Miért? – kérdezte nyomban.

Mielőtt az Arctáncoltató válaszolhatott volna, Edric megköszöriülte torkát, és így szólt:

– Hagyjuk a filozofálgatást! A kérdések zö– mével egyszerűsítve a végére egyetlenegy ma– rad: miért létezik bármi is? A valeási, az üzleti, a politikai élet legfőbb kérdése pedig: ki birtokolja a hatalmat? Szövetségek, érdekszférák, tömörü– lések – mindez délibáb csupán, ha résztvevői nem hatalomra törnek. Nem számít semmi más. Erre a gondolkodó lények többsége előbb–utóbb rá is döbben.

Scytale vállat vont. Ezt kizárólag a Tisztelen– dő Anya kedvéért tette, Edric megválaszolta a kérdést helyette. A bölcselkedő bolond! Éppen *ő* az összeesküvők legnagyobb gyengéje. A tleila– xi azt akarta, hogy Mohiam felfogja ezt, ezért így szólt:

– Ha az ember figyel, óhatatlanul okulnia kell. A Tisztelendő Anya lassan bólintott.

– Hercegnő – mondta Edric – , döntened kell. A sors eszközéül rendeltettél, a lehető leg...

– A bókjaidat tartogasd azoknak, akiket meghathatsz velük – sóhajtott Irulan, – Koráb– ban egy kísértetet említettél, egy árnyat a múlt– ból, melynek segítségével megtörhetjük a csá–

szár elszántságát. Magyarázd el, mire gondol– tál!

– Az Atreides magát fogja térdre kény– szeríteni! – fakadt ki Edric.

– Ne beszélj rébuszokban! – csattant fel Iru– lan. – Miféle kísértetet emlegetsz?

– Egy merőben szokatlan kísértetet – mondta Edric. – Teste, sőt, neve is van. A test egy Duncan Idahóként ismert, híres pengeművésze. A név pedig...

– Idaho halott – közölte Irulan. – Paul gyakor– ta kesergett elvesztése miatt a jelenlétemben. Láta elesni a küzdelemben, melyet apám sardaukarjaival vívtak.

– Apád sardaukarjai – mondta Edric – nem csupán bátrak, bölcsék is voltak. Tegyük fel, hogy egy különösképp eszes parancsnok felis– merte az áldozatban a neves pengeművészt. Mit tehetett? A testnek, az agyban felhalmozott tu– dásnak nem kell elvesznie, ha az ember gyorsan dönt s cselekszik.

– A tleilaxiak gholát csináltak belőle! – suttog– ta Irulan, oldalpillantást vetve az Arctáncoltató– ra.

Scytale, érdeklődését látva, ízelítőt adott ne– ki hatalmából: változtatni kezdte vonásait. Ar– cok olvadtak egymásba; mozgott, formálódott az eleven szövet. Karcsú férfi állt most a her– cegnő előtt. Képe kerek maradt, vonásai azon– ban határozottabbakká váltak, bár hiányoztak az éles átmenetek. A széles járomcsont felett át– hatóan ragyogtak a szemek. A férfi haja fekete volt, kócos.

– Épp így néz ki a ghol! – Edric a tleilaxira mutatott.

– Arctáncoltatót akartok küldeni a császár– nak? – tudakolta Irulan.

– Szó sincs róla – mondta Edric. – A legkü– lönb Arctáncoltatót is a leleplezés veszélye fe– nyegeti, ha túl hosszú ideig marad szem előtt. Nem. Tegyük fel, hogy a mi eszes sardaukar–pa– rancsnokunk megóvta Idaho porhüvelyét az *axolotl*-tartályok számára. Miért ne tette volna? Elvégre Idaho korunk egyik legkiválóbb penge– művésze volt, az Atreidesek tanácsadója, láng– eszű hadvezér. Hogy veszni hagyjak ezeket a képességeket? Azt már nem! Hisz ha sikerül visszahozni az életbe, a sardaukarok még hasz– nát vehetik!

– Egy szót sem hallottam erről, pedig apám bizalmasai közé tartoztam – jegyezte meg Iru– lan.

– Apád tudomást sem szerzett az ügyről. Az– után legyőzték, téged pedig eladtak az új csá– szárnak – mondta Edric.

– Feltámasztottak vagy sem? – kérdezte a her– cegnő.

A Liga megbízottja örült a nyugalommal felv– tatta:

This document was created by Print2PDF

<http://www.software602.com>

– Tegyük fel, hogy a mi bölc sardaukar pa– rancsnokunk, aki tudta, hogy nincs vesztegetni való idő, nyomban a Bene Tleilaxra küldte Idaho tartósított testét. Tegyük fel továbbá, hogy a pa– rancsnok és emberei maguk is odavesztek a harc– ban, mielőtt megvihették volna a történet híret apádnak, aki amúgy sem látta volna .hasznát en– nek az információnak. Marad a tény, marad a tle–

ilaxiaknak küldött porhüvely. Természetesen csak egy módon továbbíthatták: egy csillagbárka fedélzetén. Mi, Liga-tagok persze rakományaink minden egyes tételét ismerjük. Mikor *erről* tudó– mást szereztünk, úgy okoskodtunk, hogy ideális ajándék lesz majd az új császárnak.

– Tehát valóban feltámasztottátok – mondta Irulan.

Scytale, aki visszanyerte már korábbi alakját, rábólintott.

– Mint azt bőbeszédű barátunk sejteni enged– te, megtettük..

– És mire kondicionáltátok az-új Idahót? – kérdezte a hercegnő.

– Idaho? – visszhangozta Edric a tleilaxira nézve. – Tudod te, ki az az Idaho, Scytale?

– Egy Hayt nevű kreatúrát adtunk el nektek – mondta az Arctáncoltató.

– Ó persze... Hayt – mormolta Edric. – Miért adtátok el nekünk?

– Mert valaha mi is megpróbálkoztunk a kwisatz haderach létrehozásával – felelte Scytale.

A Tisztelendő Anya felütötte vén fejét.

– Ezt mostanáig nem említettétek! – fakadt ki vádlón.

– Nem kérdezett minket senki – közölte Scyta– le.

– És mire jutottatok a kwisatz haderachotok– kal? – tudakolta Irulan.

– Egy lény, aki egész életét személyisége egyik vonatkozásának kiteljesítésével töltötte, inkább választja a halált, mint hogy tulajdon cá– folatává váljon – mondta a tleilaxi.

– Ezt nem értem – ismerte be Edric.

– Öngyilkos lett – mormolta a Tisztelendő Anya.

– Figyelj jól, Tisztelendő Anya – emelte fel hangját figyelmeztetően Scytale, s közben ezt sugallta: *Nincs nemed, nem is volt nemed, nem is lehet nemed.* Várta, hogy szavai éreztetni kezd– jék hatásukat. Mohiamnak nem szabad félreérte– nie. A haragon át el kell jutnia a felismerésig: amit a tleilaxi mondott, pusztá vádaskodás, hisz a majdani Tisztelendő Anyákkal szemben igen szigorú genetikai elvárásokat támaszt a Bene Gesserit. Az

elhangzottak mégis súlyos sértést jelentettek. Egy tleilaxi felettébb ritkán enged meg magának ilyesmit.

Edric mirabasha-békítéshez folyamodott, igyekezett elsimítani a dolgot.

– Az imént azt mondtad, Scytale, hogy nem adtátok volna el nekünk Haytot, ha a miénktől e– tőrő célra akarnátok felhasználni...

– Hallgatni fogsz, Edric, míg engedélyt nem adok, hogy beszélj! – jelentette ki Scytale. Mi– előtt a ligatag tiltakozásba kezdhetett volna, felcsattant a Tisztelendő Anya is:

– Elhallgass, Edric!

A navigátor néma tiltakozása jeléül visszahű– zódott tartályában.

– Személyes ellentéteink a közös problémával összemerve elhanyagolhatók – mondta Scytale. – A félelem az egyetlen közös platform, ez hozott bennünket ide.

– Világos – bólított Irulan a Tisztelendő Anyára pillantva.

– Védelmünk veszedelmesen korlátozott – folytatta az Arctáncoltató. – Hogyan bízhatnánk a jövőbe látás korlátaiban, mikor még az elméle– tet sem ismerjük?

– Bölcs vagy, tleilaxi – jegyezte meg a herceg– nő.

Hogy milyen bölcs, még csak nem is sejtet – gondolta Scytale. Ha végzünk, miénk lesz a kwi– satz haderach; azt teszünk vele, amit akarunk. Ezeknek itt nem marad semmi.

– Miből hoztátok létre a kwisatz haderachoto– kat? – kérdezte a Tisztelendő Anya.

– Különféle alapvető esszenciákat vegyítet– tünk – mondta Scytale. – Az elemi jószágot az ele– mi gonoszszággal. A szintiszta rossz, mely csak a fájdalomban, az iszonyatban leli örömét, sok mindenre megtaníthat.

– Az öreg Harkonnen báró, a mi császáruk nagyapja tleilaxi kreáció volt tehát? – érdeklő– dött Irulan.

– Nem – rázta fejet Scytale. – A természet oly– kor a mieinknél is veszedelmesebb újításokkal áll elő. Mi szeretjük kézben tartani alkotásainkat, hogy tanulmányozhassuk őket.

– Engem nem lehet így háttérbe szorítani, így letorkolni! – tiltakozott Edric. – Hisz én vagyok az, aki elrejtí e találkozó résztvevőit a...

– Látjátok? – kérdezte Scytale. – Ki védelmez minket? És hogyan?

– Arról kell beszélünk, miképp adjuk át Hay– tet a császárnak – erősködött a navigátor. – Úgy tájékoztattak, Hayt annak az erkölcsiségnek

a tükre, melyet az Atreides még szülőbolygóján tett a magáévá. Hayt hozzásegíti majd a császárt

ahhoz, hogy kritikusabb szemmel tekintsen az élet és a vallás dolgaira.

Scytale elmosolyodott, végignézett a jelenlévőkön. A vártak megfelelően reagáltak mindannyian. Az öreg Tisztelendő Anya szabványként forgatta érzelmeit. Iruland alaposan felkészítette a feladatra, melynek végrehajtása során kudarcot vallott. A Bene Gesserit talán mégsem végzett tökéletes munkát. Edric bűvész, sem több, sem kevesebb: elrejt; elpalástol. Most sértegett hallgatott; a többiek ügyet sem vetettek rá.

– Jól értem, hogy ennek a Haytnek kell megmérgeznie Paul lelkét? – tudakolta Iruland.

– Voltaképp erről van szó – bólintott Scytale,

– És mi lesz a császár papjaival? – érdeklődött a hercegnő.

– Az irigység, a féltékenység viszonylag könnyen gyűlöletté változtatható – közölte az Arctáncoltató.

– Hát a KHAFT? – folytatta Iruland.

– Haszonra tesznek majd szert – ígérte Scytale.

– És a többi hatalmi csoportosulás?

– A kormány rangjára emelkedünk – mondta az Arctáncoltató. – Az erőtlenebbeket az erkölcs és a haladás nevében bekebelezzük. A többiek közt feszülő kicsinyes ellentétek a kezünkre játszanak majd, hamar ellenzék nélkül maradhatnak.

– Mi lesz Aliával?

– Hayt többcélú gholá – közölte Scytale. – A császár húga abban a korban van, mikor egy e feladatra tervezett hím könnyen a hatalmába kerülheti. Vonzónak találja majd a gholát, mint férfit és mint mentátot.

Mohiam öreg szemei elkerekedtek az ámulattól.

– A gholátok mentát? Ez nagyon veszedelmes!

– Hogy pontosan dolgozhasson – szólta Iruland –, a mentátnak pontos adatokra van szüksége. Mi lesz, ha Paul azt tudakolja, mi volt az ajándékozók hátsó szándéka?

– Hayt megmondja az igazat – legyintett Scytale. – Nem számít.

– Tehát nyitva hagysz egy kaput, hogy Paul menekülhessen – állapította meg a hercegnő.

– Egy mentát! – mormolta a Tisztelendő Anya.

Scytale a vénasszonyra pillantott. Láta, ho– gyan ömlik el arcán a régi gyűlölség. A Butleri Dzsihad óta (e háborúban számoltak le a min– denség lakói a gondolkodógépekkel) *minden* komputer bizalmatlanságot keltett; indulatokat váltott ki még egy eleven számítógép említése is.

– Nem tetszik a mosolyod – váltott át hirtelen igazmondásra Mohiam, és a tleilaxira meredt. Scytale hasonlóképp válaszolt:

– Amit gondolok, még kevésbé tetszene. Még– is együtt kell működnünk, ezt beláttuk vala– mennyien. – A ligatagra sandított. – Nem igaz, Edric?

– Fájdalmasak a leckéid – jegyezte meg a na– vigátor. – Úgy vélem, azt akartad a tudomásomra hozni: nem kényszeríthetem akaratomat Össze– esküvő társaimra.

– Látjátok? *Igenis* tanulékony – fordult a töb– biekhez Scytale.

– Látok én is egyet s mást – sziszegte Edrie. – Az Atreidesé a fűszermonopólium. Fűszer nél– kül nem láthatom többé a jövőt. A Bene Gesseri–tek elvesztik igazmondó képességüket. Vannak; készleteink, de hamar kimerünek. A melanzs ko– moly ütőkártya.

– Civilizációnknak több ütőkártyája van – mondta Scytale. – A kereslet és kínálat törvénye nem mindig érvényesül.

– Meg akarod szerezni a fűszer titkát – dűnnyögte Mohiam. – Muad'dib vad fremenek vigyázta bolygójáról!

– A fremenek művelt és közömbös polgárok – közölte az Arctáncoltató. – Nem vadak. Arra ne– velték őket, hogy tudás nélkül is higgyenek. A hittel könnyű manipulálni. Csak a tudás vesze– delmes.

– De nekem ugye marad valami, hogy uralko– dói dinasztia ősanja lehessenek? – óhajtotta tudni Irulan.

Mindannyian kiérezték szavaiból az elszá– nást, de csak Edric mosolyodott el.

– Valami marad – mondta Scytale. – Valami.

– Vége lesz az Atreides uralmának – sziszegte a navigátor.

– Náladnál rosszabb jósok is jövendölték már ugyanezt – közölte a tleilaxi. – Nekik, ahogy a fremenek mondják, csak a *mektub al mellah* marad.

– A sóval írott szó – fordította Irulan. Miközben beszélt, Scytale hirtelen rádöb– bent, mit tartogatott *számára* a Bene Gesseri:

ezt a szép és intelligens nőt, aki sosem lesz az övé.

Na se baj – gondolta. Egyszer talán lemáso– lom még – másvalaki örömére.

Minden civilizációnak együtt kell élnie azzal a tudattalan erővel, mely a társadalom majd minden tudatos törekvésének gátjává, árulójává válhat.

Tleilaxi epigramma (nem nyert bizonyítást)

Paul az ágy szélén ült, s nekikészült, hogy megszabaduljon cirkoruhája csizmájától. A láb– beli a ruha működését biztosító sarokpumpa ke– nőanyagától szaglott. Későre járt. A császár ma a szokásosnál tovább sétált, aggodalmat okozva ezzel szeretteinek. A séták bevallottan veszélye– sek voltak, ám az ilyenkor felmerülő veszedel– meket Paul jó előre felismerte s elkerülte. Talált valami lebilincselőt abban, hogy sötétedés után álruhában járhatja Arrakeen utcáit,

A sarokba hajította csizmáit – oda nem jutott el a szobában lebegő egyetlen parázsgömb fénye – , s nekiesett a cirkoruha csatjainak. Az istenek–

re, milyen fáradt! E kimerültség azonban csak az izmaiban munkált, a feje tiszta maradt. A min– dennapi élet apró csodái irigységgel töltötték el. Mindabban, ami az erődítmény falain kívül tör– tént, a császárnak nem leheteti része többé. Be kellett érnie annyival, amennyit a séták kínáltak. Közeledte nem keltett feltűnést – ez ám a kivált– ság! Meditáló zarándokok mellett haladt el fülta– nújává vált, hogyan átkoz egy boltost egy fre– men: "Nyirkos a tenyered, gazember!"

Paul elmosolyodott, s lehántotta magáról a cirkoruhát. Ott állt pőrén, világa minden rezdülé– sére érzékenyen. Furcsa világgá lett az ő Dűnéje: ostromlott bolygó, mégis felmérhetetlen hata– lom összpontosult rajta. A hatalom termé– szetéből következik, hogy ostrom alatt kell áll– nia... Lepillantott a zöld szőnyegre, talpa alatt érezte durva mintázatát.

Az utcákon bokamagasságig állt a homok, melyet a *stratus* – szél fűjt át a Pajzsfalon. A tapo– dó lábak egykettőre könnyen szálló, finom porrá őrölték, ez eltömte a cirkoruhák szűrőit. Paul még most is érezte a por szagát, noha az erődít– mény bejáratánál alaposan letisztogatta öltözé– két. A szag sivatagi emlékek egész sorát húzta-vonta maga után.

Új idők... új veszedelmek.

Azokhoz a veszedelmekhez képest, melyek valaha leleskedtek rá, magányos - sétáinak - - kocká - - zata - - minimálisnak - - tűnt - - A - - cirkoruha

felöltésével azonban a sivatagot idézte meg. Az öltözék, melynek funkciója testnedveinek visszatartása volt, a régi utakra terelte gondolatait; elméje si- vatagi módon dolgozott. Vad fremenné vedlett

vissza. A cirkoruha több volt álöltözetnél – elide- genítette városlakó énjétől. Mikor a cirkoruhát felöltötte, maga mögött hagyta a biztonságot, felélesztette az erőszak elfeledettnek vélt gya- korlatát. A zarándokok, a városbeliek lesütötték szemüket, amerre járt. Rég megtanultak, hogyan viselkedjenek a vad fremenekkel. Ha a sivatag mutatott egyáltalán valamiféle arcot Arrakeen polgárainak, hát fremen arc volt az, melyet majd' harmadrészben a cirkpruha száj-orr szűrője ta- kart.

Igazában csak egy kockázati tényezővel kel- lett számolnia: azzal, hogy saját *sziecsének* egy tagja járásáról, szagáról, pillantásáról felismeri. Csekély volt azonban a valószínűsége annak, hogy ellenségbe botlik.

Töprengéséből a bejárati függők surrogása, villanása zökkentette, ki, Chani lépett be, kávé hozott egy platíniumtálon. Két parázsgömb ér- kezett a nyomában, tüstént a helyére szökkent mindkettő: az egyik az ágy fölé, a másik az asszony mellé, hogy világosságot biztosítson mun- kájához.

Chani mozgása kortalan volt és könnyed. Ma- gabiztosnak, ám valamiképp törekenynek, se- bezhetőnek látszott. A mozdulat, mellyel a tálcá fölé hajolt, első együtt töltött napjukat juttatta Paul eszébe. Ágyasa felett szinte észrevétlenül múltak el az évek, keskeny arca bájos volt most is, csak csupakék szeméinek sarkában húzódott meg néhány apró ránc. *Csapások a homokon* – így mondják a sivataglakó fremenek.

Gőzfelhő pöffent, ahogy Chani hagari sma- ragdgombjánál fogva megmozdította a kannafe-

delét. Paul rögtön tudta, hogy a kávé még nem kész, elárulta neki az asszony következő mozdu- lata. A kanna – hasas, asszonyos formájú edény – *ghanima*, azaz hadizsákmány volt, akkor került Paul tulajdonába, mikor előző birtokosát párvia- dalban legyőzte. Jamis, így hívtak a férfit... Ja- mis. Milyen fura halhatatlanság lett Jamis osz- tályrésze! Vajon a kezében tartotta-e valaha e kannát? Nála volt-e akkor is, amikor megértette: hálnia kell?

Chani előkészítette a csészéket; a kék porce- lánjóságok hadsegédeként gubbasztottak a jó- kora kanna mellett. Három csésze kékellett ott; egy-egy azoknak, akik inni készültek, egy pedig azoknak, akik a készletet ~~ezkor a maükének mondhatták~~

– Mindjárt – mondta az asszony.

Paulra nézett, aki eltűnődött, vajon milyennek látja. Még mindig ugyanannak az egzotikus, kar– csú és izmos külviláginak, akinek húsa a freme– nekétől eltérően nedvességtől duzzad? Usul ma– radt-e a számára, a törzs tagja, akihez "fremen tau"-val kötődött, míg a sivatagban rejtőztek?

Paul végigmustrálta testét: még mindig kar– csú, izmai kőkemények... igaz, több rajta a heg, mint annak előtte, tizenkét esztendei uralkodása azonban szinte érintetlenül hagyta. Feltekintett, s szembenézett tükörképével – csupakék fremen szempár, a fűszerfüggőség árulkodó jele; Atrei– des sasorr. Méltó unokája annak az Atreidesnek, aki egy népe szórakoztatására rendezett bikavia– dal során veszttette életét.

Paulnak hirtelen eszébe ötlött valami, amit az öregember mondott: *"Aki uralkodik, felelős-*

seggel tartozik azokért, akiket ural. Férfj vagy, s férfi. Ez a szerep megköveteli, Hogy időnként Önzetlenül mutasd ki szeretetedet, még akkor is, ha ezt a neked alávetettek mulatságosnak talál– ják."

Népe még mindig szeretettel emlegette az öreg herceget.

S mit tettem én az Atreidesek hírnevének öregbítéséért? – tűnődött Paul. Szabadjára en– gedtem a bárányok között...

Egy pillanatig a rengeteg gyilkosságra, erő– szakcselekményre gondolt, amelyet az ő nevé– ben követtek el.

– Ágyba! – parancsolt rá Chani. A felszólítás hangneme bizvást meglepte volna a császár hű alattvalóit.

Paul engedelmeskedett. Hátradólt, két kezé– nek ujjait összefonta a tarkóján, hagyta, hogy Chani ismerős sürgölődésének neszei elandalít– sák.

Hirtelen nevetethnékje támadt, ha szobájukra gondolt. A nép aligha képzei ilyennek az impe– rátor hálóhelyét. A lankadatlanul izzó parázs– gömbök sárga-fénye színes üvegedények során tört meg Chani mellett. Paul megnevezte magá– ban az üvegek tartalmát, gyógyhatású sivatagi füvek örleményei, aromarudak, emlékek... egy csipetnyi a Tabr sziecs homokjából, elsőszülött fiuk egy hajfűrtje... a rég halott, a tizenkét esztendeje halott gyermeké... A kis Leto abban az ütközetben esett el, mely Pault a császári trónra emelte.

A helyiséget betöltötte a fűszerkávé átható il– lata. Paul mélyen beszívta ezt az illatot, pillantá-

sa-egy sárga tálkára esett. Az földimogyoróval volt tele. Az asztalra erősített mérlegdetektor meglepette felette royarcsápjait. A látvány dühítette Pault. A sivatagi napokban bezzeg nem szorultak ilyesmire!

– Kész a kávé – szolt Chani. – Éhes vagy?

Paul dühös kif akadása beleveszett egy Arra-keen mellől nemrég startolt, ég felé törő fűszer-szállító hajó hajtóműveinek robajába.

Chani persze észrevette, hogy embere dühös. Kitöltötte a kávé, s Paul keze ügyébe tolta a csé- szét. Az ágy végébe telepedett, kitalarta a férfi lábait, s dörzsölgetni kezdte a cirkoruhában el- gémberegett izmokat. Mintegy mellékesen foly- tatta, Pault azonban, nem vezethette félte egykedvűségével:

– Beszéljünk Irulanról! Gyermekeket szeretne.

A férfi kinyitotta szemét, s átható pillantást vetett ágyasára. . . ' . – Nem egészen két napja tért vissza a Wal-lachról – mondta. – S máris ezzel nyaggat?

– Nem beszéltük jneg, milyen feszült az utób- bi időben? – suttogta Chani.

Paul készenléti állapotra hangolta elméjét, s az anyjától elsajátított Bene Gesserit módsze- rekkal kezdte vizsgálni az asszonyt. Jessica megszege saját tanítóinak tett esküjét, mikor kiok- tatta. Paul nem szívesen f olyámódott ilyesmihez Chanival szemben. Az asszony épp azzal tartotta kézben, hogy felettébb ritkán kényszerítette rá. Többnyire került az indiszkrét kérdéseket, fre-men normak szerint modora kifogástalannak volt mondható. A gyakorlati problémák sokkal job- ban foglalkoztatták. Csak olyasmivel törődött,

ami embere szempontjából is jelentőséggel bír megkapja-e a szükséges támogatást a Tanács- ban, hűek-e hozzá a légiók, elég rátermettek-e . szövetségesei... Számtalan nevet, számtalan in- formációt tartott fejben. Minden számon tartott ellenfél gyenge pontját ismerte, tisztában volt az ellenséges erők elhelyezkedésével, a parancsno- kaik haditervével, háttérparukfelszereltségével, kapacitásával. Miért akar hát most épp Irulanról értekezni?

– Megzavartalak – mondta Chani."- Nem állt szándékomban.

– Akkor mi volt a célod? Az asszony halványan elmosolyodott, viszo- nozta Paul fürkésző pillantását.

– Ha dühös vagy, szerelmem, ne próbáld tit- kolni!

' Paul hátravetette feiét -visszaharvatlott ván-kosara

– Szabaduljak meg Irulantól? – kérdezte. – Már nemigen vesszük hasznát, és ez a legutóbbi kiruccanása is aggaszt kissé. Nem tetszik, amit vele kapcsolatban érzek,

– Nem fogsz megszabadulni tőle – jelentette ki Chani. Tovább masszírozta Paul lábát, s köz- ben tényszerűen folytatta: – Gyakorta mondtad, ő az összekötő kapocs köztünk és ellenségeink közt; hogy az ő cselekedeteiből következtetni tudsz terveikre.

– Miért foglalkoztat, hogy gyereket akar?

– Azt hiszem, ha teherbe ejtenéd Irulant, se- bezhetővé vána, így aztán elbizonytalanodná- nak ellenségeid is...

Kezeinek rezdülései elárulták, milyen nehe- zére esett ezt kimondani. Paul toroka elszorult.

– Chani, szerelmem – mondta csendesen. – Megesküdtem, hogy sosem engedem az ágyam- ba azt a hercegnőt. Ha gyermeket nemzenénk, túlságosan megnövekedne a hatalma. Azt aka- rod, hogy a helyedre álljon?

– Nekem nincs helyem melletted.

– Nem igaz, Sinaya, sivatagi napsugaram. Mi- ért foglalkoztat hirtelen Irulan boldogsága?

– A te boldogságod foglalkoztat, nem az övé! Ha egy Atreides- gyermeket liordana a szíve alatt, feljebbvalói kételkedni .kezdenének hűsége- ben. Minél kevésbé bíznak benne, annál keve- sebb hasznát veszik.

' – Ha ő gyereket szül, a te életedet veszély fe- nyegeti – mondta Paul. – Tudod jól, mi folyik itt... – Széles mozdulatával az erődítmény egészét felölelte.

– Örökösre van szükséged! – makacskodott az . asszony.

– Á! – Tehát innét fúj a szél. ő, Chani nem képes utódot a világra hozni, következésképp va- laki másnak kell megtennie. Miért ne lehetne Iru- tan az a valaki? így gondolkodott Chani. A meg- termékenyítésnek ráadásul szerelmi aktus köz- ben kell történniefa művi út tabunak számított szerte az Impériumban. Chani fremen döntést hozott.

Paul felismerésének fényénél tanulmányozta tovább vonásait. Bizonyos szempontból jobban ismerte ezt az arcot a sajátjánál. Láttá ellágyulni a kéjtől, látta feloldódni az álom mély vizében; látta félelemtől, haragtól, keserúségtől elgyötör-

ten. Valahányszor lehunyta szemét, kislányként " látta ismét – tavasszal, ahogy énekel, ahogy fel- ébred az oldalán. Oly tökéletes volt,

hogy még e látomás is lenyűgözte. Az-émlékkép elmosolyo- dott, előbb szégyenlősen, ám csakhamar ellene szegült, menekülni igyekezett...

Paul szája kiszáradt. Orrát a puszta jövődó füstje marta most, egy testetlen hang pedig azt parancsolta, térjen vissza... vissza... vissza. Pró- fétai képessége jó ideje tárta eléje az örökkéva- lóság mozzanatait; idegen nyelvek szavait hal- lotta, a köveket s a húsét, mely nem a sajátja volt. Mióta ráébredt küldetése lényegére, a jövődót fürkészte egyre, ott remélte meglelni bekéjét.

Volt rá mód természetesen, hogy elérje. Ezt a szíve súgta, noha a inódszer lényege rejtve ma- radt előtte, ott, egy ösztönei kijelölte jövőben, ahonnet a hang szólt hozzá: térjen vissza, visz-sza...

, Paul kinyitotta szemét, s látta az elszánást Chani ábrázatán. Az asszony már nem masszí- rozta a lábait, mozdulatlanul kuporgott: vérbeli f remén. A vonások, melyeket a Chani által gya- kortaviselet *Vsknezhoni* hajháló alatt látott, isme- rősek maradtak, az arcra azonban ráfagyott az eltökéltség maszkja, mely ősi, idegen gondolko- dás módra vallott. A fremen nők évezredek át osztottak a férfiakon, nem mindig békésen, ám mindenkor erőszakos kilengések nélkül. Ami Chaniban végbement, e titokzatos fremen ha- gyomány létjogosultságát igazolta.

. – Csak tőled akarok utódot, senki másától – mondta Paul.

•

i

– Láttad? – kérdezte az asszony, szemernyi kétséget sem hagyvaaf elől, hogy Paul adottságá- ra céloz.

Mint oly gyakorta, Paul most is eltöprengett, hogyan értethetné meg vele, milyen sérülékeny az idővonalak végeláthatatlan szövedéke, mely pókháló f inomságú kelme módján hullámszik el- ötte. Sóhajtott. Arra gondolt, hogy két kezével vizetmer egy folyóból. Nehezen boldogult, kezei, remegtek. Gondolatban megnedvesítette arcát. De hogyan nedvesíthetné meg azokban a jöven- dőkben, melyek, valahányszor beléjük tekintett, mind zavarosabbakká váltak?

– Tehát *nem* láttad – állapította meg Chani.

Az a jövő már, zárva marad előttem; a közelé- be csak súlyos megerőltetés árán juthatnék, s ak- kor is, mi végre?- tünődött Paul. *Csak keserűség származna, belőle...* Érezte, hogy ellenséges kő-zépzónabá jutott, puszta helyre, ahol szüntele- nélkül kavarnak, kontroll nélkül áradnak felé ér- zelmei.

Chani betakarta.

– Az Atreides-Ház örököséről van szó – mond- ta. – Egy örökös születését nem bízhatod a vélet- lenre, sem egyetlen asszonyra.

Anyám is épp ezt mondaná – gondolta Paul. Eltűnődött, vajon kapcsolatban áll-e Jessica Cha-nival. Jessica számára az Atreides-ház érdeke az elsődleges. Születése, előtt, s attól fogva eszten- dőkön át kondicionálták erre a Bene Gesseritnél, s elveihez hű maradt azután is, hogy szembefor- dult egykori tanítóival.

– Kihallgattad a mai beszélgetésemet Injlan-nal – jelentette ki Paul vádlón.

– Kihallgattam – Chani most került a tekinte- tét.

Paul az Irulannal való találkozásra koncent- rált. Ott volt megint a szalonban, látta af élig kész köntöst Chani szövőszékén. Bántó fűrepszag ter- jengett a falak közt, melyet még a melanzs illata sem nyomhatott el. Valaki nyers fűszeresszenci- át locsolt szét, azután otthagya, hadd szaradjon meg a fűszer alapanyagú szőnyegen. Nem túl szerencsés kombináció. Az eszencia oldotta a szőnyeget. Olajos foltok csillantak a kövön. Paul arra gondolt, szólnia kéne valakinek, hogy taka- rítsa el ezt a mocskot, Harah, Stilgar asszonya, Chani legjobb barátnője azonban épp ekkor nyi- tott rá, hogy bejelentse Irulan érkezését.

Paul a szörnyűséges szag felhőjében volt kénytelen végigcsinálni a komédiát. Az a fremén – babona járt a fejében, hogy a bűz bajt jelent.

Harah visszahúzódott, ahogy Irulan belépett.

– Légy üdvözölve – mondta Paul.

Irulan sűrke bánaprém bundát viselt. Össze- húzta magán, keze a hajához ért. Látni való volt, megütközött Paul szívélyes tónusán. A taláko- zásra előkészített haragos szavak gondolatiosz-lányokka összeállva hagytak el elméjét <

– Azért jöttél, hogy jelentsd: a Bene Gesserit elvesztette morális alapjának maradékat is? – mondta a férfi.-

– *• Nem veszélyes ilyen sületlenséget feltéte- lezni? – vágott vissza a hercegnő. . – Veszélyes és sületlen. Ez a két dolog kizárja egymást – jegyezte meg Paul. Renegát Bene Gesserit képességével érzékelte, hogy Irulan a visszavonulást – fontolgatja. Az erőfeszítés,

mellyel a késztetést leküzdötte, felszínre hozott egy keveset félelméből. Ebből a császár tudhatta, hogy feljebbvalói ezúttal is nemszeretem fel- adattal bízták meg.

– Egy kicsit sokat várnak egy uralkodói vérből való hercegnőtől – mondta.

Irulan nagyon elcsendesedett. Paul figyelmét nem kerülte el, hogy bezárkózik, s keményen kézben tartja önmagát. Nehéz terhet hordozhat. Eltűnődött, miért nem látta előre *ezt* a lehetséges jövőt.

Irulan lassanként felengedett, tígy ítélte, nem célszerű átadnia magát a rettegésnek, s nincs le–hetősége visszakozni sem.

– Nagyon szabadjára engeded mostanában az időjárást – mondta, összedörzsölve két tenyerét. – A levegő nagyon száraz, ma homokvihar volt. Sosem-fogoti hagyni, hogy végre eleredjen az eső?

– Nem azért jöttél, hogy az időjárásról társa–logjunk – közölte Paul. Erezte, lassanként el–vesznek ebben a kérdezz-felelek játékban. Le–hetséges volna, hogy Irulan olyasvalamit próbál közölni vele, aminek nyílt megfogalmazását ne–veltetése lehetetlenné – teszi? Nagyon úgy tűnt. Paul úgy érezte, elragadta valami aradat, s most küzdenie kell, hogy ismét biztos révbe érjen.

– Gyereket akarok – jelentette ki Irulan. Paul a fejét rázta.

– Meg kell kapnom! – fakadt ki a hercegnő. – Ha kell, majd találok másik apát. Fattyúval aján–dékozlak meg, s csak merj szót emelni ellenem!

– Szarvazz fel, ha jónak látod – mondta Paul – , gyerekről azonban szó sem lehet.

– Hogy akadályozhatod meg, hogy a világra hozzam?

Paul szívélyes mosoly kíséretében felelt:

– Hurkot vettetek a nyakadba, ha elfajul a do–

A hercegnő pár pillanatig döbbenten hallga–tott. Paul érezte, hogy Chani a lakosztályukat a fogadóteremtől elválasztó vaskos függöny mö–gött hallgatódzik.

– A feleséged vagyok! – sziszegte Irulan.

– Hagyjúik ezt az ostoba játszadozást! – le–gyintett Paul. – Szerepet játszol, ennyi az egész. Mindketten tudjuk, *ki* a feleségem.

– És én dísz tárgy vagyok csak, semmi más – folytatta Irulan keserűen.

– Nem akarok kíméletlen lenni veled – sóhaj–tott Paul.

– Hisz te választottál erre a pozícióra!

– Nem én – emelte fel hangját Paul. – A vég–zet. Apád. A Bene Gesserit. A Liga. S most kivá–lasztottak megint. Ezúttal mire, Irulan? –

– Miért nem engeded ~~hogy gyermekeket szüliek neked?~~ –

– Mert az anyaság olyan szerep, amelyet nem rád osztottak.
– Jogom van rá, hogy trónörököszt szüljek! Apám volt a...
– Apád fenevad volt, s az is marad. Mindket– ten tudjuk, hogy szinte teljesen elveszítette kap– csolatát az emberiséggel, melynek uralkodója és védelmezője lehetett volna egyszemélyben.

– Jobban gyűlöltek talán, mint téged? – acsar-gött a hercegnő.
– Jó kérdés – biccentett Paul. Szája sarka gu-nyoros mosolyra görbült.
~ Azt állítod, nem akarsz ki'méletlen lenni ve– lem, s mégis... –
– Engedékeny vagyok, ezért beleegyezem, hogy szeretőt, szeretőket végy magad mellé. Fi– gyelej jól: bújj ágyba, akivel akarsz, de az én há– zamba ne hozz fattyút, mert nyomban megtaga– dom! Nincs kifogásom ellene, hogy férfiakat fo– gadj, míg diszkréten jársz el, és amíg nem esel teherbe. Az adott körülmények közt ostobaság volna bármi másba belemennem. Ne élj vissza engedékenységgel! Hogy melyik vérvonal örökii a trónt, egyedül én dönthetem. Ebbe sem a Bene Gesseritnek, sem a Ligának nincs beleszó– lása. Ez az egyik privilégium azok közül, melye– ket Arrakeen mezején nyertem, mikor felmor– zsoltam apád sardaükar légióit.

– Tehát elszántad magad – suttogta Irulan. Sarkon fordult, és kiviharzott a helyiségből.

E találkozásra gondolt mo, st Paul, azután ki– zökkent töprengéséből, s ismét Chanira koncent– rált, aki az ágyra telepedett. Meg tudta érteni Iru– lannal kapcsolatos, ellentmondásos érzéseit, s tiszteletben tartotta az asszony fremen döntését. Más körülmények közt ő meg a hercegnő akár barátok is lehettek volna...

– Hogy döntöttél? – tudakolta Chani. –
– Nem lehet gyereke.

Az asszony jobbjának hüvelyk- és mutatóuj-jával a kriszkés fremen jelét formálta, • – Igen, talán idáig fajúi az ügy – mormolta Paul.

– Nem gondolod, hogy a gyerekelörökre ma– gad mellé állíthatnád Irulant?

– Bolond lennék, ha ezt remélném.
– Én nem vagyok bolond, szerelmem. Paul méregbe gurult.
– Egy szóval sem mondtam, hogy az vagy! De ez nem valami átkozott romantikus regény. Egy valódi hercegnővel van dolgom. A császár csupa mocskos intrika udvarában nőtt fel. Épp olyan természetességgel konspirál, ahogy az ostoha könyveit írja.

– Nem ostobak azok, szerelmem.
– Talán nem... – Paul lassanként úrrá lett ha– ragján, megfogta Chani kezét. – Sajnálom. De az a nő csupa intrika. Intrika intrika hátán. Ha egy kérdésben engedek neki, máris jön a következő.

– Hát nem pont ezt magyaráztam mindig? – érdekiődött Chani.
– Dehogynem! – Paul rámeredt. – Mire akarsz kilyukadni tulajdonképpen? •

Az asszony melléfeküdt, hozzábújt.

– Azt hiszem, eldöntötték, hogyan küzdjenek ellened – suttogta. – Irulamból csak úgy süt az elszánás.

Paul a haját simogatta.

Chani egyértelművé tette a dolgokat.

A férfit megérintette valami iszonyú. Corio-lis-szél gyanánt tombolt a lelkében, egész lényét felkavarta. Olyasmivel is tisztában volt most, amelyet sosem hallott, sosem tanult.

– Chani, szerelmem – suttogta – foglalmad sincs, mit meg nem adnék, hogy véget vehessek ennek a háborúnak, hogy kiléphessek ebből az istenszerepből, amit a papok kényszerítenek rám...

Az asszony megremegett.

– Elég megparancsolnod, és a Dzsihadnak vége – mondta.

– Ó, nem! Még ha, meghalnék is, a nevem továbbvezetné őket. Ha arra gondolok, hogy ez a kenetes vérfürdő az Atrides nevet szennyezi be...

– Hisz te vagy a császár! Te vagy...

– Sakkfigura vagyok csupán. Istenséggé váltam, s noha istennek neveznek, többbe nincs hatalmam, hogy irányítsam az eseményeket! – Keserű kacajra fakadt. A jövő nézett rá olyan uralkodók szemével, akikről még csak nem is álmodott. Kiszáraztának érezte magát, sírás fojtogatta; mint ha megszabadult volna a végzet bekifőitől, csak a neve élt tovább. – Kiválasztott vagyok – mondta. – Már születésemkor az voltam... semmit sem tehettem, hogy ne váljak azzá. Kiválasztottak.

– Tégy ellene! – kérlelte Chani. Paul még szorosabban ölelte/

– Hamarosan, szerelmem. Csak adj még egy kis időt... Szemét égették a könnyek.

– Vissza kell térnünk Tabr sziecsbe – jelentette ki az asszony. – Túl sok a gyűlölet ebben a kőből rakott sátorban.

Paul bólintott, állta a Chani haját összefogó kendő finom anyagához ért. Mélyen beszívta az asszony testének átható fűszerillatát.

Sziecs. Hatása alá került az ősi csarkobsza szónak: fedezék, menedék veszély idején. Chani javaslata nyomán újra áhítózni kezdett a tiszta homokra, a távlatokra, a nyílt terepre, ahol az em– ber jó előre felfedezheti a közelgő ellenséget.

– A törzsek visszavárják Muad'dibet – mondta Chani. Felemelte fejét, urára nézett. r Közénk tartozol.

– Egy látomás része vagyok – suttogta Paul.

A Dzsihadra gondolt megint, a parszekek so– kaságán át keveredő génekre, s a módra, ahogy mindennek véget vethet. Megadja-e ezt az árat? Az irtózat elenyészne, kihunyna, akár a parázs, de milyen rettenetesen nagy az ári

Sosem akartam istenné lenni – gondolta. Arra vágytam, hogy elillanhassak, mint a hajnali har– mat, ha kisüt a nap. Menekülni akartam az an– gyalok, a kárhozottak előL Egyedül akartam maradni, mintha előre láttam volna...

– Visszamegyünk a sziecsbe? – kérdezte Cha– ni.

– Igen – suttogta Paul, s közben ezt gondolta: *Fizetnem kell.*

Chani mélyet sóhajtott, s hozzábújt.

Megtörtént – tűnődött a férfi. Most már átlát– ta, hogyan őrlődött szerelme és a Dzsihad irtóza–ta között. Mit számít egyetlen élet a milliókhoz képest, amelyeket a háborúban oltanának ki az elkövetkezőkben? Mit számít egyetlen ember szenvedése a tömegekéhez képest?

– Szerelmem...? – szólongatta Chani.

Paul az ajkához érintette ujját.

Utat találójc – gondolta. Nekivágok, amíg megfutja az erőmből, átjutok ott, ahol még egy madár sem juthat keresztül...

Valószínűtlen volt persze, hogy sikerül, s ezt tudta is. A Dzsihad bárhová követi szellemét

Mit mondhatna? Hogyan magyarázhatná cse– lekedeteit, ntikor alattvalói esztelen brutalitással róják íe adójukat? Ki akarnámegérteni?

Csak vissza akartam nézni, hogy kimondhas– sam: "Ott! Ott a létforma, mely nem tudott meg– tartani! Nézzétek! Eltűnök! Sem a sors, sem az ármánykodás nem tarthat vissza többé! Megta– gadom saját vallásomat! Ez a szédítő .pillanat csak az enyém! Szabad vagyok.¹"

Üres szavak.

– A Pajzsfal közelében hatalmas férget láttak tegnap – mondta Chani.
– Száz méternél is hosszabb volt, azt mondják. Ekkorak nemigen merészkednek ide mostanában. A víz riasztja el őket, azt hiszem. Beszélnek, azért jött el mégis, hogy visszahívja a sivatagba Muad'dibet. – Paul mellkasára bökött. – Ne merészelj kinevetni!

– Nem nevetek.

Paul, aki ismét elámult a fremen mítoszok makacsságán, megint érzett valamit, valamit, amitől elszorult a szíve, s mély otthagya nyomatékosan az életvonalán: *adak*, a követelődző emlék. Caladani gyerekszobája jutott eszébe... az éjszaka sötétje a kőfalak közt... a látomás. Akkor tekintett először a jövőbe. Elméje átadta magát a vízióknak, áthatolt a lesz-émlékek ködfátyolán (víziók a víziókban); porlepte köpönyegbe "burkolódzó" fremének csoportját látta egy hatalmas szikla árnyékában. Hosszúkas, kelmébe csavart terhet cipeltek.

Paul saját hangját hallotta a vízióban: *"Édes volt... de te voltál a legédesebb..."**

Az adab elbocsátotta.

– Olyan hallgatag lettél – suttogta Chani. – Mi a baj?

Paul megborzongott, felült. Kőmerev volt az arca.

– Azért vagy dühös, mert a sivatag pereméig merészkedtem – találgatott az asszony. Paul szótlanul rázta fejét. »

– Csak azért mentem, mert gyereket szeretnék – magyarázta Chani.

Paul képtelen volt szólni. Minden energiáját felemésztette a korai vízió nyers ereje. Iszonytató kép! E percben egész életét megrázta egy fejreálló madár. E madár volt az *esély*. Szabad akarat.

Elcsábított a jövőbe látás sziréndala – gondolta. És érezte, hogy elcsábulása egyvonalú életet eredményezhet. Elképzelhető volna, hogy mégsem a jövőt látta? Elképzelhető volna, hogy előre látásával maga alakítja ki azt a jövőt? Finom Szálakba gabalyodva élt, a régi tudatra ébredés foglyaként, egy pók-jövendő prédájaként, s e pók most rémisztő rágóit villogtatva közeledett.

Ha nyers erőhöz folyamodsz, tökéletesen kiszolgáltatod magad a még nyersebb erőnek-öt-ölt eszébe a Bene Gesserit axióma.

– Tudom, hogy dühít *a dolog – mondta Chani, s megérintette a karját. – Igaz, hogy a törzsek felelevenítették az ősi rítusokat, a véráldozatot, de azokban semmi részem!

Paul mély lélegzetet vett. Víziójának vihara csillapult, visszahúzódott a mélybe, onnét, az el– érhetetlen messzeségből vonzotta áramlatainak rémisztő erejével. *

– Kérlek! – esdekelt Chani. – Gyereket szeret– nek, a mi gyerekünket. Olyan szörnyű ez?

Paul a karját simogatta, aztán elhúzódott. Felkelt az ágyból, kioltotta a parázsgömböket, a balkonra nyíló ablakhoz lépett, elhúzta a függő • nyöket. A mély sivatag messze volt, idáig csak a szagok jutottak el. Ablaktalan fal tornyosult az éjszakai égre. Holdfény tűzött egy elzárt kertbe

– jökora fák, levelek, nedves aljnövényzet. A lombok közt halastó vize tükrözte a csillagok vi– lágát; fehér villanások a homályban. Paul egy pillanatra fremen szemmel nézte a kertet, s el–ámult a merőben idegenszerű vízpazarlás lát– tán.

A vízárusokra gondolt most, arra, hogy bőke– zúségével tönkretette virágzó üzletüket. Gyűlő– lik érte. Megölte a múltat. S gyűlöltek még azok is, akik korábban összeverekedtek a becses vízre váltható so/okért, pusztán azért, mert változta– tott a dolgokon. Ahogy a Muad'dib által ígért ökológiai program haladt, úgy sokasodtak e program ellenzői. Vajon nem ostobaság-e azt re– mélnie, hogy egy egész bolygó arcukatát megvál– toztathatja; hogy minden ott s úgy fog növeked– ni, ahogy a császár elrendeli? S még ha sikerül is, mit szól majd az univerzum? Nem fognak-e vilá– gai hasonló sorstól tartani?

* Hirtelen összehúzta a függőnyt, kikapcsolta a légeserélőt. Chani felé fordult a homályban; érezte, az asszony vár rá. Vízkarikái csilingeltek, akár a zarándokok csengettyűi. Paul megindult a hang irányába, míg meg nem érinthette Chani ki– nyújtott karjait.

– Szerelmem – súgta az asszony. – Miattam szomorkodsz, mondd?

Ahogy átölelte a férfit, átölelte kettejük jövő– jét is.

– Dehogy – mondta elszoruló torokkal Paul. – Ó... dehogy miattad! ,

A tény, hogy a pajzs és a lézersugár érintke zése a támadóra s a védekezőre egyaránt végze– tes robbanással jár, új irányt szabott a fegyver– rendszerek fejlődésének. Aligha szükséges ki– térnem az atomerő különleges szerepére. Hogy atomcsapásokkal bármely Nagy Ház képes el– pusztítani ötven-egynéhány más Ház planetáris bázisait, némi nyugtalanságra adhat okot% ám valamennyi Háznak módjában áll elejét venni, az efféle-katasztrófának. -A-I-isa és a Landska- ad tartia kordában*

*mindeme erőket. Engem az atomenergia problémájánál is élénkebben foglalkoztatnak a különleges 'képességekkel rendelkező, fegyvernek is beillő emberek. Szinte belát-hatatlan lehetőségekkel kecsegtető terület ez, s egynémely hatalom máris hozzálátott e lehető-ségek kiaknázásához- ' *

Muad'dib beszéde vezérkarához (Stilgar Kró- nikájából)

Az öregember az ajtóban állt, csupakék sze-mével merőn bámult a jövevényre¹. Tekintetében a sivataglakók állandó gyanakvása tükröződött. Őszes szakáiián aisejlő ajkának ívelése keserű-ségről árulkodott, barázdak keretezték. Nem vi-selt církoruhát, s sokatmondó volt az is, hogy ügyet sem vetett rá: a nyitott ajtón át ^szabadba áramlik házának nedvességben gazdagabb leve-gője.

Scytale meghajolt, kezével az összeesküvők egyezményes jelét mutatta;

Valahol az Öregember mögött egy r'ebek ja-jongott, érzéseket béklyózó, atonáliss#wm ze-nét játszott. A házigazda nem tűnt kábának. A muzsika másvalaki szenvedélye volt a falak kö-zött. Scytale-t meglepte kissé, hogy e kietlen he-lyen alak-i ily kifinomult kedvtelésnek hódol.

– Üdvözlét a messzeségből – mondotta, s mo-soly ömlött el ézalkalomra választott arcának vo-násain. Csak ekKor ötlött eszébe, hogy az öreg felismerheti: Dúnejdösebb fremenjei közül so-kan ismerték Duncan Idahót.

Szórakoztatónak találta, hogy a pengeművesz alakját öltheti. Méglehet, hibázott, változtatni itt mégsem mert megjelenésén. Nyugtalanul pillan-tott körül. Hát sosem invitálja beljebb ez az osto'ba?

– Ismerted a fiamat? – kérdezte az öreg. – Ez legalább visszajelzés volt. Scytale megfe-lelőképp válaszolt, de feszülten figyelt közben. Nem tetszett neki a helyzet. A ház egy zsákutca végében állt. A környező épületekben a Dzsihad veteránjai éltek. E település jókora elővárosként

vette körül Arrakeent, s a Császári Komoron túl- ra, egészen Tiemagig nyújtózott. A plazmasu- gárral Jeegyenetett házfalak egyhangúságát csak a zárt ajtók még sötétebb rnyai törték meg; a kőbe imitt-amott obszcén feliratokat véstek. Az öregember házának ajtajára valaki krétával rótt a fél, hogy egy bizonyos Beris ocsmány betegséget hozott magával Aitakisra, s az idővel még á fér- fiasságától is megfosztotta. % •

– Többedmagaddal jöttél? – tudakolta a házi- gazda.

– Egyedül – felelt rá Scytale.

Az Öreg megköszörilte torkát, mindegyre té- továzott. Örjítő volt.

Scytale türelmet erőltetett magára. Az effajta kapcsolatteremtés mindig kockázatos. Meglehet, az öregnek jó oka van arra, hogy így viselkedjék. Pedig az érkező megfelelő pillanatot válsztott: a nap majdnem pontosan a delelő jén állt, a környék lakói házaikba, zárkóztak, álomba menekültek a forróság előtt.

Vajon az új szomszéd aggasztja a vénembent? – tűnődött Scytale. Tudta, hogy odaát Ot-heyem él, aki Muad'dib rettegett fedaykin halálkommandójának harcosa volt egykor. Bijaz, a törpe épp nála várakozott.

Ismét az öregemberre emelte pillantását. Fiagyelmét nem kerülte el, hogy bal ruhaujja üres, s hogy bizonyará'oka van rá, hogy ne viseljen cirkoruhát. Leritt róla, hogy paranesoláshoz szokott: aligha egyszerű gyalogosként harcolt a Szent Háborúban.

– Megtudhatnám látogatóm nevét? – kérdezte most.

Scytale igyekezett palástolni megkönnyebbülését. Mégiscsak elfogadják. – Zaal vagyok – mondta a jcüldetéshez választott nevet.

– Az én nevem Bánik – szolt az öreg. – Valaha a Dzsihad Kilencedik Légiójának basharja voltam. Jelent ez valamit számodra?

Világosan érződött szavaiból a fenyegetés.

– Tabr sziecsben születél, Stilgar rokona vagy – mormolta Scytale. – Baruk megnyugodni látszott, oldalt lépett.

– Szívesen látlak a házamban.

Scytale elhaladt mellette, s egy homályos belső udvarra jutott. Kék kockakő, a falakon csilgóló lámló kristálymozaik. Az átrium zárt kertre nyílt. A szűrők csak az opálos fényt engedték át, minden ezüstösen ragyogott, akarná az Első Hold fénye tűzött volna rá. A jövevény mögött szisszenve csukódott a nedvességszigetelő ajtó.

– Azelőtt *valakik* voltunk – mondta Baruk, a kert felé vezetve vendégét. – Nem tartoztunk a ^taszítottak közé. Nem holmi *graben* faluban tengettük életünket... amilyen ez itt! Igazi szie-csünk volt a Pajzsfálnál, a Habbanija-erg közelében. Féregháton bármikor eljuthattunk Kedem-be, a mély sivatagba.

– Egésáen más lehetett – bölintott Scytale. Most már értette, miért csatlakozott az összeesküvéshez Baruk. A vén fremen a letúnt napok, a régi szokások után áhítozott.

Megérkeztek a kertbe,

Scytale észrevette, hogy Baruk ellenszenvesnek találja. Egyetlen fremen sem bízott volna benne – nem volt csupakék *ibadszemt*. Az őslakók úgy tartottak, hogy a külvilágiak a maguk

furcsa tekintetével sok olyasmit is észrevesznek, ami nem tartozik rájuk.

Alighogy beléptek, elhalkult a szemutazene. Egy baliset kesergett most: előbb kilenchangú melódiát játszott, azután egy dalt, mely felettébb népszerű lett a Naraj-világokon.

Mikor szeme hozzászokott a félhomályhoz, Scytale egy ifjút pillantott meg, aki keresztbe tett lábakkal kuporgott egy alacsony díványon jobb kéz/elől. Az ő szemei sötétlő gödrök voltak csupán. A vakok bámulatos érzékével épp abban a pillanatban kezdett énekeim, amikor az Arctán-coltató tekintete megpihent rajta. Magas, bársonyos hang.

Gonosz szél ragadta el utolsó dalom

Oly régen már

Elfűtta az eget, a földet, hol lakom

Csupán a Semmi vár

Felsír a szél, indul a férfi mind

Csatában halni meg*

Csak a fak maradnak, büszke lombjuk ring

S vedelnek két ember helyett

Ó mondd, honnan jő e szél?

Oly sok földet ismertem már! * Számptalan harcost, néma fát És túlon túl sok szelet...

Scytale tudta, hogy nem ez a dal eredeti szövege. Baruk most távolabb vezette az ifjútól, át a túloldalra, egy boltív árnyékába, s a kövezeten elhelyezett párnákra mutatott. A kőlapokat tengeri lények lenyomatai díszítették.

– Az egyik ilyen párnán valaha maga Muad'dib ült – közölte az öreg. – Most te foglalsz helyet rajta.

– Lekötelezel – bolintott Scytale, s elhelyezkedett a fekete alkalmaságon. Elmosolyodott. Baruk bölcs. Tisztelettel szól a Mahdiról, míg a háttérben kétértelmű szövegű, félreérthető dal zümmög. Ugyan, ki merné kihívni maga ellen a zsarnok császár szörnyű haragját?

– Zavar a fiam zenéje? – tudakolta az öreg, ügyelve rá, hogy szavai ne törjék meg a ritmijst. Scytale a szemközti vánkásra mutatott, hátát az egyik hűvös szőlőnek vetette.

- Örömet lelem benne – mondta.
- A fiam Naraj meghódítása során vesztette el a szeme világát – közölte Baruk. – Gondosan ápoltak ott, maradnia kellett volna, így népünk egyetlen asszonyának sem kell. Furcsa a tudat, hogy unokáim élnek Narajon, akiket sosem láthatok. Ismered Narajt, Zaal?,
- Ifjúkoromban megfordultam arra Arctán-coltató társaimmal – felelte Scytale.
- Úgy, szóval Arctán-coltató vagy... – állapította meg Baruk. – Különös mód ismerősnek találtam vonásaidat. Egy férfira emlékeztetsz, akit ismertem.
- Duncan Idahóra?
- Igen, rá! Pengeművész volt, a jelenlegi császár zsoldjában állt.
- Azt beszélik, elesett. •
- Azt beszélik – bólintott Bánik. – Igazi férfi vagy hát? Hallattam olyan Arctán-coltatókról, akik...-Vállaltvont. . .
- Jadacsahermafroditák vagyunk mindannyian – mondta Scytale –, tetszés szerint változtathatjuk nemünket. Jelenleg épp férfi vagyok.
- Baruk eltöprengett, azután megkérdezte:
- Hozassak frissítőt? Vízet kívánsz? Netán jégbefűtött gyümölcsöt?
- Inkább beszéljünk – javasolta Scytale.
- A vendég óhaja parancs – szögezte le az öreg, s helyét foglalt az Arctán-coltatóval szemben.
- Áldott legyen Abu d'Dhur, az Ismeretlen Idővonalak Atyja – mondta Scytale, s közben ezt gondolta: *egyértelműen a tudomására hoztam most, hogy a Liga egy navigátorának védelmét élvezem, s hogy a császár nem láthat minket.*
- Háromszor áldott – mormolta Baruk, s szeretárasosan összekulcsolta két kezének ujjait. Véniséges, erekkel átszőtt kezei voltak.
- Ha bizonyos távolságból tekintünk egy tárgyra, nem látunkakülsőnél egyebet...-Scytale közölte, hogy a császári fellegvár védelmi berendezéseire kíváncsi.
- Azt, ami sötét és gonosz, bármilyen távolságból felismeri az ember – válaszolta Baruk ki-térően.
- Vajon miért teszi?* – tündött Scytale, de fennhangon így folytatta: »
- Hogyan vesztette el a látását a fiad?

– Naraj védői kőégetőt vetettek be – sziszegte az öreg. – A fiam túl közel került hozzá. Átkos atomfegyverek! Be kellene tiltani még a kőégetőt is... . »

– Sokan osztják véleményedet – bólogatott Scytale, s ezt gondolta: *kőégető. Narajon! Erről*

nem is tudunk. De honnét ismeri egy ilyen vén-ség ezt az eszközt? S vajon miért említi?

– Felajánlottam neki, hogy vásárolok számára e,gy pár tleilaxi műszemet – folytatta Baruk. – Am a légióknál az a pletyka járja, hogy a tleilaxi szemek rabszolgasorba taszítják viselőiket. Azt mondta a fiam, hogy az ő teste eleven, azok a szemek meg fém-ből valók – az egyesülés tehát bű-nös dolog volna.

– Az adott tárgy lényege a rendeltetés... – Scytale igyekezett visszatálcálni a lényeghez. Baruk elhúzta a száját, de azért bólintott.

– Beszélj nyíltan: mit akarsz? – tudakolta. – Nincs más hátra, meg kell bízunk a navigáto-rodban.

– Jártál valaha a ^sászár erődjében? – kérdezte Scytale.

– A molitori győzelem után rendezett lakomá-ra engem is meghívtak. Hideg volt abban a kőra-kásban, a legkitűnőbb ixi fűtőtestek sem segítettek. Az ünnep előtti éjszakán Alia templomának teraszán háltunk. Sok ott a fá, fak a legkülönbö-zőbb világokról. Mi basharok a legfinomabb zöld kelméből varrott egyenruhánkat viseltük, s a töb-biektől távol állítottuk fel asztalunkat. Túl sokat ettünk és ittunk. Sok olyasmit láttam, ami undó-rított. Alig mozgásképes sebesültek jöttek, vég-tagjaik csonkján vonszoltak magukat. Azt hi-szem, a mi Muad'dibünknek fogalma sincs, há-nyan nyomorodtak meg miatta. ¹ – Szót emeltél? – kérdezte Scytale. Tudta, hogy a fremenek a fűszersőr mámorában olykor valóságos orgiákat rendeznek-

– Nem is hasonlított az a dolog a sziecsbeli ünnepekhez – mondta Baruk. – .Nem volt tau. A katonak szórakoztatásáról rabszolganők gondoskodtak, az emberek kérkedtek hőstetteikkel és sebeikkel.

– Tehát jártál abban a hatalmas kőrakásban – szögezte le Scytale.

– Muad'dib kijött hozzánk a teraszra – folytat-ta Baruk. – Jó szerencsét ki'vánt mindannyiunk-nak. Szájara vette a sivatagi köszöntést – *azon* a helyen!

– Tudod-e, merre van a lakosztálya? – kérdez-te Scytale.

– Mélyen odabent – felelte Baruk. – Valahol mélyen odabent. Mondják, ő meg Chani nomád–ként vándorolnak az erőd falai közt. A nagycsar–nokban csak az audienciák alkalmával mutatko–zik a császár. Vannak szobái, termei, ahol kül–döttségeket fogadhat; a testőrség lakhelye egy teljes szárnyat foglal el. Akadnak szertartások céljára fenntartott helyiségek, s persze ott a kom–muniációs központ. Beszélnek, valahol odalent egy elkábított férget tart fogva Muad'dib. Lassan adagolja a nedvességet, úgy mérgezi. Oda megy, valahányszor látni akarja a jövőt.

Tényekkel megtűzdelt mítosz – tűnődött Scytale.

– A kormánya ^mindenhová elkíséri – düny-nyögte Baruk. – Hivatalnokok, segédek, a segé–dek segédei. Csak a Stilgar–félekben bízunk, azok–ban, akiket régről ismer.

– Te nem tartozol közéjük – jegyezte meg a tleilaxi.

– Azt hiszem/már azt is elfelejtette, hogy lé–tezem – mondta Baruk.

– Hogyan közlekedik, ha elhagyja az épüle–tet?

– Van egy kis topterindítója az erődítmény belsejében – mormolta az öreg. – Mondják, Mu–ad'diben ki'yül nem tud ott leszállni senki. Állító*lag olyan kényes manőverekre van szükség, ame–lyek végrehajtására más nem képes; a legkisebb hiba, s márté szikiának csapódik, vagy az átkos kertek egyikébe zuhan a gép.

Scytale bólintott. Ez valószínűleg igaz. Hogy a császár erőssége csak légi úton közelíthető iheg, bizonyos védettséget jelent. És az Atreide–sek mind kitűnő pilóták...

– Disztranz üzeneteit *emberekre* bízta – folytatta Baruk. – Az ilyenek agyába hullámáta–laMtót ültetnek, pedig mindenkinek a maga urá–nak kellene maradnia, senkinek sem szabadna* másvalaki szavával szólnia...

Scytale vállat vont. Ebben a korban minden hatalom disztranz módszerrel továbbította az üzeneteket. Lehetetlen volt megjósolni, miféle eljárást alkalmaz az üzenet küldője, hogy szavai csakis a címzetthez juthassanak el. A disztranz üzenetek az illetéktelenek számára jobbra meg–fejthetfctlennek bizonyultak, hisz a jelen–téstartalmat a természetes hangszín szinte észre–vétlen módosulásai hordozták. Számos kombiná–ció létezett, s végtelenül bonyolultak.

– Még az adószedői is ezt a módszert alkal–mazzák – zsörtölődött Baruk. – Az én időmben ilyen alantas feladatokra csak alsóbbrendű álla–tokat használtak!

Az információk biztonságát valamiképp szavatolni kell – gondolta Scytale. – Nem egy kor-mány bukott már meg amiatt, hogy az emberek megismerték hivatalnokainak titkait...

– Hogyan vélekednek most Muad'dib Szent Háborújáról a fremen seregek? – tudakolta. – Nincs ellenükre, hogy a császárukból istent esinálnak?

– A legtöbb harcos el sem töpreng ezen – mondta Baruk. – A legtöbben úgy gondolnak a Dzsüidra, ahogy én gondoltam *azelőtt*. A háború új élmények, kalandok, gazdagság forrása. Ez a graben gödör, ahol élek... – az öreg körbemutatott – ...hatvan lidasnyi fűszerembe került. Ki-lencven kontar! Volt idő, amikor elképzelni sem tudtam ekkora gazdagságot! – A fejét rázta.

A túloldalon a vak fű szerelmes balladát kezdett pengetni balisetjén.

Kilencven kontar – gondolta Scytale. Milyen furcsa! Nem kis vagyoni valóban. Baruk "ver-me" nem egy világon palotának szqmfana, de hát minden relatív, még a kontárok is. Tudja-e vajon Baruk, mekkora az az egység, mellyel fű-szervagyont mér? Tudja-e vajon, hogy másfél kontarnyi egykor azt a súlyt jelenteste, melyei egy tevé elbírt? Nem valószínű. Baruk bizonyára azt sem tudja, mi fán terem a tevé, ahogyan nem hallott a Föld Aranykoráról sem...

Baruk, fiának balisetjátékával különös összhangban most ismét rakezdte:

– Kriszkést hordtam, tíz liternek megfelelő vízkarikát, lándzsát, mely egykor apámé volt. Akadt kávékészletem és egy vörös üvegem, mely ősbibb lehetett tán még a sziecsnél is. Részt

kaptam a fűszerből, pénzzel azonban nem kellett bajlódnom. Gazdag voltam, s még csak nem is sejtettem. Két feleséget tartottam: egy átlagosat, aki drága volt a szívemnek, és egy ostobát, akinek teste és arca az angyalokéval vetekedett. Fremen' Naib voltam, féreglovas, a leviatán és a homok ura! Az ifjú egyre pengette a vágyódó melódiát.

– Rengeteg mindent tudtam anélkül, hogy töprengennem kellett volna – mormolta Baruk. – Tudtam, hogy a homok alatt víz rejtőzik, s hogy a Kismesterek őrzik. Tudtam, hogy őseim szüzeket áldoztak Shai-huludnak... mielőtt Liet-Kynes megtiltotta. Nem lett volna szabad hallgatnunk rá. Láttam az ékköveket egy féreg szájában. Le-kemnek négy kapuja volt. Ismertem mindet.

Elnémult, eltűnődött.

– Aztán jött az Atreides, az anyjával, azzal a boszorkánnyal – mondta Scytale.

– Jött az Atreides – hagyta helyben Baruk. – Ő, aki Üsul lett közöttünk, ez volt a saját neve. A mi Muad'dibünk, a mi Mahdink! S mikor meghirdet– te a Dzsina-dot, azok között voltam, akik megkér– dezték: "Miért kelléné mennem, harcolnom a messzeségben? Hisz nem él ott senkim!" Mások azonban elmentek. Fiatalkorú emberek, barátok, gyermekéveim játszótársai. Mikor megtértek, varázslatot emlegettek, fenn hirdették az At– reides *megváltb* hatalmát. Ő kelt birokra ellensé– geinkkel, a Harkonnenekkel. Liet-Kynes, aki megígérte, hogy paradicsommá változtatja boly– gónkat, megáldotta. Mondták, az Atreides azért jött, hogy megváltoztassa e világot s az egész univerzumot; hogy Ő az az ember, akinek szavára

aranyeső nyílik az éjszakában... – Bánik felemel– te ép kezét, tenyerét vizsgálgatta. – A harcosok az Első Holdra mutogattak, mondván: ott a lelke. Ezért nevezték Muad'dibnek. Én nem értettem az egészet.

Leengedte kezét, fiára tekintett, aki ott zenélt a túloldalon.

– Nem a fejemmel gondolkodtam már, hanem a szívemmel, a gyomrommal és a zsigereimmel. Az aláfestő-zene üteme megint gyorsult.

– Tudod-e, miért jelentkeztem a hadba mégis? – A vén szemek Scytale-re szegeződtek. – Azért, mert híret vettem, hogy létezik a *tenger*. Nagyon nehéz ám hinni a tengerben, ha itt, a dűnék közt láttad meg a napvilágot... Nekünk nincs tenger. Dűne lakói sosem láttak tengert. Akadtak szélcsapdáink. Gyűjtöttük a vizet a Liet-Kynes ígérte nagyváltatáshoz... \$ e változtatást Mu– ad'dib most egyetlen kézlegyintésével végbevi– szi. El tudtam képzelni egy *qanatoi*, vizet, mely csatornában csörgedez. Ennek alapján el tudtam képzelni a folyót is. De a tengert...

Baruk kert jenek áttetsző tetejére bámult, mint aki az univerzum legmélyebb titkait fürkészi.

– Tenger – mondta halkán. – -Ez túl sok volt nekem. Ismerőseim azonban váltig állították, hogy láttak ezt a csodát. Azt hittem, hazudnak, de utána kellett járnom a dolognak. Ezért álltam katonának.

Az ifjú megpendített még egy húrt balisétjen, aztán új, különös ritmusú dalba kezdett.

– S meglett-e a tenger? – tudakolta Scytale.

Az öreg nem válaszolt. Az Arctáncoltató arra gondolt, talán meg sem hallotta. A balisetzene ügynyaldosta körül őket, mint a hullámverés. Ba-ruk e ritmusra lélegzett.

– Alkonyodott'- mondta végül. – Az öreg fes- tők valamelyike pingálna ilyet. Vörös volt a fény, vörös, akár az üvegem. Az ég aranszínű... kék. Egy Enfeilnek nevezett világon történt, ahol lé- giómat győzelemre vezettem. Egy hágón kel- tünk át, a levegő súlyos volt a nedvességtől, alig bírtam belélegezni. S alant ott nyújtózott az, amit barátaim emlegettek: víz, ameddig a szem ellát, s még tovább. Levonultunk a partjára. Belegázol- tam a vízbe, megízleltem. Keserű volt, beteggé tett. A csoda emléke azonban máig ki'sér.

Scytale azon kapta magát, hogy osztozik az öregember áhítatában.

– Belevetettem magam abba a tengerbe – mondta Baruk a tengeri lények lenyomatát bá- mulva a kőlapokon. – Alámerültem, s új ember- ként bukkantam fel. Éreztem, emlékszem a múlt- ra, melyet sosem láttam. Körüinéztem, s szeme- im készek voltak befogadni bármit, bármit az ég- világon. Egy tetemet láttam a vízben. A védők egyike volt, a mi kezüinktől esett el. Odébb tönk lebegett, valami nagy fa maradványa. Ha lehu- nyom a szemem, még most is látom. A? egyik széle megperzselődött. S volt valami rongy is ott. Egy sárga rongydarab, szakadozott, mocskos. Néztem rtiindeme dolgokat, s egyszerre megér- tettem, miért vannak itt. Azért, hogy láthassam őket.

Lassan megfordult, Scytale szemébe nézett.

– Az univerzum befejezetlen alkotás, tudtad ezt?-kérdezte.

Zavaros fejű, de bölcs – gondolta a tleilaxi, fennhangon pedig ezt mondta:

– Látom, az élmény igen mély benyomást tett rád.

– Tleilaxi vagy – mondta Bánik – , és számos tengert láttál. Én csak azt az egyet, mégis tudok valamit a tengerről, amit te nem.

Scytale, maga sem tudta mi okból, nyugtalan- ságot érzett.

– A Káosz Anyja a tenger szülötte – mondta Baruk. – Egy Kvizara Tafwid, egy pap állt nem messze, mikor kiláboltam a vízből. Nem merész- kedett közelebb, csak állt, állt a homokban... a nedves homokban... pár emberemmel, akik osz- toztak félelmében. Olyan szemeket meresztett rám, hogy felfogtam: olyasmit tanultam, amit ő még csak nem is sejt. Tengeri

lényé váltam, s ez megrémítette. A tenger kigyógyított a Dzsihad-ból, s azt hiszem, a pap látta ezt.

Scytale csak most döbönt rá, hogy a zene nem szól már. Dühítette a tény, hogy nem képes meg- határozni a pillanatot, amikor a baliset elnémult. ' Baruk, mintha a megállapítás az imént el- hangzottakból következne, így folytatta:

– Minden kaput őriznek. Nem vezet út a csá- szár erődjébe.

– Épp ez a gyenge pontja – mondta Scytale. Baruk a nyakát nyújtogatta, fülelt.

– Van befelé vezető út – magyarázta Scytale. Hasznunkra lehet, hogy mindenki – remélhető- leg maga a császár is – másként gondolja... – Megnedvesítette furcsamód idegennek érződő ajkat. Zavarta a muzsikusságtól. Vajon gon- dolatokat közvetített mindeddig Baruk f íá? Erre

természetesen módja nyílt: üzenetet küldhetett a zenébe kódolva. Az információk utat találtak Scytale idegrendszerébe, ahol a megfelelő pillan- tatban "vételt" kapcsolnak az agy alap fölé beül- tetett disztransz készületet. Ha az adásnak vége, most már ismeretlen mondatok hordozója ő is. Adatokkal megrakott rakár: ott lappang benne minden arrakísi összeesküvő neve, minden jel- szó, minden fontos tudnivaló.

Ezen információk birtokában térdre kény- szeríthetik Arrakist, elkaphatnak pár homokfér- get, meghonosíthatják a fűszerkultúrát valahol messze, ahová nem ér el Muad'dib keze. Ügy árrí, sok mindent kezdhetnek ezekkel az információk- kal...

– Itt a nő – mondta Baruk. – Megnézed?

– Láttam már – felelte Scytale. – Gondosan tanulmányoztam. Hol van most?

Baruk csettintett.

Az ifjú felemelte a rebeget, s a húrokba csa- pott. Szemutamuzsika szárnyalt, melynek halla- tán alvajáróként lépett ki a homályból egy kékbe öltözött, fiatal nő. Ibadzseme kábán meredt a semmibe. Fremén volt, a fűszer rabja, aki vala- hogy rákapott egy külvlági kedvtelésre is. Tudatosságát elnyomta a szemuta, teljesen átengedte magát a hangok extázisának.

– Otheym lánya – mondta Baruk. – A fiam azért szoktatta rá a szemutára, hogy népünkben való asszonyra tehessen szert, még akkor is, ha vak. Mint látod, diadala értéktelen. A kábulat megfosztotta attól, amit elnyerni remélt.

– Az apja nem tud róla? – kérdezte Scytale.

– Nem tudja maga a lány sem – legyintett az öreg. – A fiam hamis emlékképekkel táplálja; ha ittlétéről kérdezik, ezeket idézi fel. Azt hiszi, szereti a fiamat. Ebben a hitben él a családja is. Dühösek, elvégre a fiam nem teljes értékű ember, de persze nem avatkoznak a fiatalok dolgába.

A muzsika lassanként elhalkult. Baruk fiának intésére a lány letelepedett, közelebb hajolt, hogy hallhassa "szerelmesének" suttogását.

– Mi lesz a sorsa? – kérdezte az öreg. Scytale megint körülnézett.

– Van még valaki a házban?

– Senki rajtunk kívül – mondta Baruk. – Még mindig nem árultad el, mi a szándékod a nővel. A fiam akarja tudni, nem én.

Scytale, mintha válaszolni készülné, előre–nyújtotta jobb karját. Ruhájából csiflámló tű-lovedék röppent ki, Baruk nyakába fúródott. Egy hang sem hallatszott, a fremen testtartása mit sem változott. Az öregre egy percen belül halál várt, mégis mozdulatlanul ült: megbénította a tű-lovedék mérge.

Scytale lassan felemelkedett, odament a vak muzsikushoz. A fiú még mindig suttogott, mikor a tűlovedék eltalálta.

A tleilaxi karon fogta, gyengéden talpra állította a lányt, s megváltoztatta külsejét, még mielőtt az rápillantott volna. A lány teste megfeszült; most már rakoncentrált.

– Mi történt, Baruk? – kérdezte.

– A fiam fáradt, ideje lepihennie – felelte Scytale. – Jöjj! A hátsó kapun át megyünk.

– Olyan jól elbeszélgettünk! – lelkesedett a lány. – Azj: hiszem, sikerült meggyőzőnöm, sze-

rezzen be végre tleilaxi szemeket. Akkor ismét igazi férfi lesz...

– Ezt magyarázom már jó ideje – mormolta Scytale, miközben egy hátsó helyiség felé vonszolta. Hangja (ez büszkeséggel töltötte el) tökéletesen illett megjelenéséhez. A vén fremen hangja volt, aki mostanra bizonyára meghalt már.

Az Arctáncoltató felsóhajtott. A legmélyebb együttérzéssel tette, amit tett; az áldozatok pontosan tisztában voltak a veszéllyel. Most a fiatal nőnek is meg kell adnia az esélyt...

A birodalmaknak születésükkor még jó okuk van a létezésre. Mikor azonban megerősödnek, a célok elvesznek, s maradnak az üres rituálék.

Irulan hercegnő: Muad'ih bölcsessége.

Alia sejtette, hogy az Impérium^Tanácsának soron következő ülése viharos lesz. Érezte a gyü- lekező energiákat, a levegőt betöltő indulatot: Irulan nem nézett Chanira, Stilgar idegesen ren- dezgette papírjait, Paul összevont szemöldökkel pillantott vallásának főpapjára, Korbára.

Alia az arartyasztal legvégén foglalt helyet, hogy kiláthasson a balkonra nyíló ablakon, me-> lyen át bevetült a poros délutáni napfény.

Korba belépésekor elhallgatott, \$ztán tovább magyarázott Paulnak.

– Úgy értem, uram, hogy manapság nincs már annyi isten, mint azelőtt...

Alia hátravetette fejét, s felkacagott. A moz- dulattól hátrahullt fekete abaköpenyének csuk-lyája, láthatóvá váltak vonásai: tiszta kék "fü- szerszem", anyjának ovális arca a szorosán hát- rakötött bronzsín hajkorona alatt, kicsiny orr, szép vonalú, érzéki száj.

Korba képe éppoly narancsvörös volt most, mint a köntöse. Dühösen meredt Aliára – harag-vó, kopasz gnórru

– Tudod-e, mit beszélnek a bátyádról? – kér- dezte.

– Csak azt tudom, a papokról mit be^zéinek – vágott vissza Alia. – Azt mondják, nem szolgái, kémei vagytok az istennek.

Korba Paultól várt támogatást.

– Muad'dib megbízásából tevékenykedünk – mondta. – Célunk, hogy urunk megismerje alatt- valóig s azok is megismerjék az ő Igazságát.

– Kémek – ismételte Alia.

Korba elhúzta száját, és sértett hallgatásba mélyedt.

Paul a hűgára pillantott, azon tűnődött, vajon miért provokálja Korbát. Csak most tudatosult benne, hogy Alia nővé érett, s hogy az ártatlan ifjúság e fellángolása nagyon megszépíti. Hogy kerülhette el mind ez idáig a figyelmét? "Alia ti- zenöt esztendő, hamarosan betölti a tizenhatot; Tisztelendő Anya, noha sosem szült-, szűz papnő, a tömegek rettegésének és imádatának tárgya, Késes Szent Alia...

– Sem az idő, sem a hely nem megfelelő az élcelődésre, ezt tudhatná a hűgod – mondta Iru- lan.

Paul ügyet sem vetett rá. Biccentett Korbának.

^v – A tér feléi zarándokokkal. Menj, és imádkozz velük!

– De hisz *téged* várnak, uram! – tiltakozott a kis ember.

– Vedd fel a turbánodat! – utasította Paul.-Amilyen távol vannak, sosem ismernek fel.

Irulant bosszantotta,' hogy a császár levegő- neknézi. Figyelte a kelleetlenül felemelkedő Kor-bát. Az a nyugtalanító gondolata támadt, hogy Edric Alia előlném tudta elleplezni cselekedete- it. *Oly keveset tudunk a lányról...!*

Chani öibe tett kézzel üldögélt, úgy pillantott túloldalt ülő nagybátyjára, Stilgarra, Paul kan- cellárjára. Vágyik-e vajon a ff emen Naib az egy- szerűbb sziescbeli élet után? Stilgar sötét haja halántéktájon deresedett már, a sűrű szemöldök ámyékolta tekintet azonban változatlanul átható volt. A vadon élő sasok szeme ilyen éles. Szakal-lán még mindig kivehető volt a cirkoruha légső- vének lenyomata.

Chani pillantása zavarta Stilgart – körültekin- tett hát a tanácsteremben. Pillantása elidőzött a balkonon, ahol Korba állt. Korba áldást osztón emelte magasba mindkét-kezet, a délutáni nap vöröslő-dicsfényt szőtt alakja koré – a főpapot mintha tüzes kerékre szegezték volna. A kis em- ber kisvártatva leengedte karját s megtörte a va- rázst, Stilgart azonban jócskán megrázta még a látvány emléke is. Dühödten gondolt a csarnok- ban várakozó kérelmezőkre, s mindazokra a gyű^löletes külsőségekre, melyek'Muad'dib uralko-dádsát kísérték.

Arra gondolt, hogy aki a császár közelében él, óhatatlanul hibát keres benne, körülötte. Tudta, hogy ez szentségtörés, de ő sem tett másképp.

A tömeg moraja betöltötte a helyiségét, ahogy Korba visszatért. A balkonra vezető ajtó szisz-szenve zárultbe mögötte, s kirekesztette a han- got.

Paul tekintetével ki'sérte á főpapot. Korba he- lyet foglalt császárhoz balján, éles vonású arca nyugodt volt, tekintetét rajongás fátyolozta. Bi- zonyára élvezte, hogy gyakorolhat ja hatalmát. • – Felidéztem a szellemet-mondta.

– Hála legyen az Úrnak! – vetette közbe Alia.

Korba ajka elfehéredetf.

Paul ismét szemügyre vette hűgát, az indíté- kokat latolgatta. Alia ártatlansága csalóka volt, ef elől nem-lehetett kétség. A Bene Gesserit gene- tikus program terméke ő is, akárcsak Paul. Vajon mennyi szorult belé a kwisatz haderachbol? A kettejüközti különbség lényeges volt: Lady Jes-sica a méhében hordta Aliát, mikor szervezetét kitette a nyers melanz mérgének. Az anya s még meg sem született lánya egyszerre lettek Tiszte- lendő Anyákká. De az egyidejűség korántsem je- lentett azonosságot.

Alia utóbb elmondta, hogy egy pillanat alatt öntudatra ébredt, memóriája befogadta mind– azon korábbi életek emlékeit, melyeket anyja be– fogadott.

– Az anyám lettem, s mind a többiek.- idézte fel. – Kialakulatlan voltam, épp hogy éltem, de ott és akkor öregasszony lett belőlem...

Alia megérezte, hogy Paul gondolatai körű* lőtte forognak, s bátyjára mosolygott. A császár

vonásai ellágyultak. *Korbára csakis cinikusan lehet tekinteni* – állapította meg. *Ugyan, elkép* zelhető-e ostobább helyzet annál, amikor egy öngyilkos kommandós pappá vedlik?* Stilgar végre elrendezte papírjait.

– Uram engedelmével – kezdte – nagy jelen– tőségű kérdésekről kell szót ejtenünk.

– A Tupile-szerződés? – kérdezte Paul.

– A Liga ragaszkodik ahhoz, hogy a bolygó pontos helyének ismerete nélkül írjuk- alá – mondta Stilgar.' – A Landsraad küldötteinek némelyike támogatja őket.

– Milyen nyomást gyakoroltál rájuk? – tuda– kolta írulan.

– Csupán olyan fokút, amelyet császárom ez esetben indokoltnak ítélt – felelte Stilgar. Hang-súlyából nyilvánvaló volt, hogy nem szíveli az uralkodó feleségét.

– Férjurar! – emelte fel hangját írulan, szinte rákényszerítve Pault, hogy észrevegye.

Epp Chani jelenlétében használja ezt a szót-gondolta a férfi. *Ez gyengeségre vall...* Az ilyen pillanatokban ellenszenvet táplált írulan iránt, akár Stilgar, de ott lappangott benne az együtt– érzés is. Hisz írulan csupán a Bene Gesserit vak eszköze.

– Igen? – szólalt meg. írulan merőn bámult rá.

– Ha megvonod tőlük a fűszert... Chani rosszállóan ingatta fejét.

– Óvatosan kell eljárunk – mondta Paul.- Tu– pile a legyőzött Nemes Házak menedéke. A nyu– galmat, a visszahúzódás lehetőségét jelképezi alattvalóink számára. HaWtudódik, hol található, \$ebezhetővé válik,

– Ha embereket elrejtenek előlünk, elrejteth– nek sok egyebet is – mormolta Stilgar. – Egy had– sereget, vagy egy fejlődőben lévő melanzskultú-rát, amellyel...

– Nem szoríthatjuk a sarokba azokat az embe– reket – mondta Alia. – Legalábbis akkor nem, ha bekében akarunk élni velük... – Ingerülten

kellett tapasztalnia, hogy sikerült belerángatniuk a vitá- ba. Előre látta, hogy így lesz..

- Vagyis tíz éven át tárgyaltunk a semmiért – állapította meg Irulan.
- A bátyám semmit sem tesz hiábavalóan – szögezte le AJia.

Irulan felemelt egy tollat, úgy szorította, hogy ujjai belefehéredtek. Paul látta, hogy Bene Ges- serit módszerrel igyekszik kordában tartani in- dulatait: befelé figyel, mélyeket lélegzik. Szinte hallotta a vég nélkül ismétlődő litániát. Végül megszólalt a- hercegnő:

- Ugyan, mit értünk el?
- Nyugtalanságban tartottuk a Ligát – közölte Chani.
- El akarjuk kerülni a nyílt konfrontációt el- lenségeinkkel – emlékeztette Alia. – Nem ki'ván- juk elpusztítani őket. Elég mélysárlás folyik úgy is az Atreides lobogó alatt.

ő is érzi – gondolta Paul. Furcsa volt látni, tiogy azonos kételyekben és félelmekben osztoz- nak ők ketten ebben a romlott, egyszer harmóni- kus, máskor vadul változó univerzumban. *Ma- guktól kellene megvédelmeznünk az embereket?* – tűnődött. ;! *semmivel játszadoznak minden pil-*

tanaiban, üres életet élnek, üres szavakkal dobá- lóznak. Túl sokat várnak tőlem... Elszorult a tor- ka. Hány pillahatot vesztegetett el ő maga? Hány fiút? Miféle álmokat? Miért kellene megadnia azt az árat, amit a *vízio* tárt elé? Ki teszi majd fel a kérdést a messzi jövő embereinek, ki vágja a szemükbe: "Muad'dib nélkül most itt sem len- nétek!"

- Azzal, hogymegyünk tőlük a füstert, nem oldunk meg semmit – mondta Chani. – A navigá- torok elveszítik képességüket, hogy előrelássa- nak a téridőben. Bene Gesserit nővéreid elveszí- tik igazmondó képességüket. Számos ember icjő előtt hal meg. A bolygóközi kapcsolatok meg- szakadnak. S hogy kinek a hibájából?

- Nem engednék idáig fájulni a dolgot – mondta Irulan.
- Valóban? – érdeklődött Chani. – Ugyan, mi- ért nem? Ki hibáztathatná a Ligát? Hisz látni va- lóan védtelessé válnának.
- Aláírjuk a szerződést, úgy, ahogy élénk te- szik – jelentette ki Paul.

*

- Uram... – Stilgar a kezét bámulta. – Felme- rült bennünk egy kérdés.

- Igen? – Paul az idős fremenre összpontosí- totta minden figyelmét. •

– Rendelkezel bizonyos... hatalommal – kezdte Stilgar. – Nem lennél képes megtalálni azt a bolygót a Liga akarata ellenére? •

Hatalom! – gondolta Paul. Stilgamak nem fér ki a száján, hogy: *"Mindentudó vagy, s a jövőbe látsz. Kövess végig egy idővonalat, ami a Tupi-léhez vezet"* •

Paul az asztal aranylapját nézte. Mindig' ugyanaz a probléma: hogyan fejezhetné ki a ki-fejezhetetlen kprlátait? Beszéljen-e a szétmorzsolódásról, minden nagy hatalom természetes végzetéről? Hogyan foghatná fel az ő gondját olyasvalaki, akinek tudatát érintetlenül hagyta a fűszer, aki sosem emelkedett felül a téridőn, aki– nek csak egy személyes jövője van, s nem rendel. kezik különleges képességekkel? * Aliára nézett. Húga Irulant figyelte. Érzékelte a mozdulatot, Paulra pillantott, és biccentett. Ó igen: bármit határozzanak itt, arról a hercegnő biztosan említést tesz legközelebbi titkos jelen– tésében. A Bene Gesserit sosem adta fel a re– ményt, hogy valamiképp – legalább a maga szár mára – megmagyarázhatja a kwisatz haderachot.

Stilgar mégis megérdemel valamiféle választ. Ami-azt illeti, Irulari is.

– Abeavatlanokúgyképzelik, hqgya jövőbe látóképesség is a természet törvényeinek aláren– deltje – mondta Paul. Összefonta ujjait. – 'Pedig legalább ilyen helyénvaló lenne azt állítani, hogy az égből jó a szózat, hogy a jövőlátás harmonikus egységet képez az emberi természettel. Más szavakkal: a jövőbe látás egyenes következménye a jelennek. A természeti jelenség köntösében lép elénk, ám lehetetlen alárendelni, meghatározni vagy magyarázni ama bizonyos törvényekkel. Tudja-e a forgács, merre tart, amikor az ár elra gadja? A jóslat nem tűr ok-okozati összefüggést. Az okok alkalmak csupán, örvények olyan ponto– kon, ahol egyes áramlatok találkoznak. Ha elfo– gadjuk a jövőbe látás létezését, olyasmit foga– dunk el, ami ellentétes az értelmünkkel. A tudat

igyekszik hátelutasítani az egészet. És amikor ezt teszi, részévé válik a folyamatnak, s aláren– delt helyzetbe kerül.

– Vagyis nem vagy rá képes? •+ kérdezte Stil– gar.

– Ha megpróbálnám a jövőben megelni Tupi-lét... – Paul egyenesen Irulanhhoz intézte szavait – ...azzal csak elrejténém.

– Káosz! – tiltakozott a hercegnő. – Ennek nincs semmi... semmi értelme!

– Megmondtam: a dolognak nincs köze a ter– mészeti törvényekhez – közölte Paul.

– Tehát vannak korlátai a hatalmadnak? Nem láthatsz, nem tudhatsz mindent? – érdekiódott Irulan.

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, megszólalt Alia:

– A jövőbe látásnak nincsenek határai, kedves Irulan. Ebben sem találsz értelmet? Tudod, az értelem nem feltétlenül szükséges összetevője az univerzumnak.

– De hisz az imént...

– Hogyan határozhatná meg a bátyám olyasvalaminek a korlátait, aminek nincsenek korlátai? Az ilyesmi még a legmagasabb rendű értelem számára is lehetetlen.

Gonosz húzás volt ez Alia részéről – gondolta Paul. Megriasztotta vele Irulant, az elemző-elmet, aki mindig is függvénye volt a jól meghatározható értékeknek. Korbára pillantott, aki mély vallási áhítattal feszített – a *leikével figyelt*. Mit ért vajon ebből egy pap? Újabb vallási rejtelmeket sejt mögötte? Ámul? tffiinden bizonytal.

– Jelenlegi formájában írod alá a szerződést? – kérdezte Paultól Stilgar.

Paul elmosolyodott. Stilgar a maga részéről lezárt pak tekintti a jövőbe látással kapcsolatos vitát. Stilgart a győzelem érdekli, nem az igazság. Béke, igazság és becsület: ezek Stilgar univerzumának talpkövei. Valami láthatót, valami valóságosat akart – példának okaért egy aláírást a szerződésre.

– Aláírom – mondta Paul.

Stilgar előszedett egy újabb irattartót.

– Parancsnokaink az Ix-szektorból jelentik, hogy a lakosság alkotmányt kíván... – Az idős f remén Chanira pillantott, aki vállat vont.

Irulan, aki lehunyta szemét, két kezét halán-tékára szorította, úgy koncentrált, most megint Paulra bámult.

– Az Ixi Konföderáció behódol – mondta Stilgar –, küldöttsége azonban megkérdőjelezi az Impérium által kivetett adó mértékét, mellyel...

– Törvényes eszközökkel próbálják korlátozni felségjogaimat – állapította meg. – Ki fog parancsolni nekem? A Landsraad, esetleg a KHAFT?

Stilgar egy üzenetet szedett elő dossziéjából.

– Ügynökeink egyike továbbította ezt. A KHAFT egy kisebbségi csoportjának véleményét tükrözi... – Tompahangon olvastafel: – Meg kell akadályoznunk a császárt abban, hogy hatalmi monopóliumot

építsen ki. Ki kell mondanunk az igazat, hogyan manőverez az Atreides a Landsraad, a vallás és a bürokrácia hármas ved-fala mögött... – Visszatette a dossziéba a papírt.

– Alkotmány... – mormolta Chani.

Paul rápillantott, azután Stilgarra. *Abbama– rad majd a Dzsihad* gondolta, *de nem elég ha– mar ahhoz, hogy engem megmentesen.* A gondolat érzelmi feszültséget indukált benne* Eszébe jutott az alkalom, amikor először látta a majdani háborút, megint átélte *azt* az iszonyatot, Azóta megismert persze nagyobb borzalmakat is. Együtt élt az erőszakkal. Látta harcba indulni a vallásos áhitattal átfűtött fremeneket. A Dzsihad távlatot adott életüknek. Nem tarthatott örökké, semmiségnek rémlett az örökkévalóság mércéjén, olyan borzalmat idézett fel azonban, mely homályba vonta a múltat.

S mindez az én nevemben történik – gondolta Paul.

– Esetleg megfogalmazhatnánk számukra egy alkotmányt – mondta Chani. – Nem kell rögtön hatályba lépnie.

– * A félrevezetés jó fegyver a politikus kezében – bolintott Irulan.

– A hatalomnak megvannak a korlátai; akik reményüket az alkotmányba vetik, előbb-utóbb ráébrednek erre – mondta Paul.

Korba felrezzent, kihúzta magát.

– Uram...

– Igen? – fordult felé Paul, s közben ezt gondolta: *íme! fmé, valaki, aki reményeit egy képzelt törvény igazságába veti!*

– Kezdhetnénk egy vallásos alkotmánnyal – mondta a kis ember. – Egy hívőknek szánt alkotmánnyal, melyet...

– Nem! – csattant fel Paul. – Ezt jegyzgknyv-bé vesszük. Készen állsz, Irulan?

– Igen, uram... – szólt a hercegnő hűvösen. Nem volt ínyére a rakényszerített, merőtyen forrás szerep.

– Az alkotmány a zsarnok legfőbb eszközévé válhat – mondta Paul. – Olyan fokon szervezett államot feltételez, mely már nem kívánatos polgárai számára. Az alkotmány önálló életre kelt társadalmi erő, hiányzik belőle minden megfontoltság. Bárkit tönkretelhet, megnyomorítja a tartást, az egyéniséget. Nincs súlypontja, nincsenek korlátai. Nekem azonban vannak. Védellezni akarom népeimet, ezért hát elutasítom az alkotmány gondolatát. Rendeletem e közzététel után törvényerőre emelkedik; dátum, satoóbbi satoóbbi hi

- S mi lesz az ixiek által kifogásolt adóval, uram?-érdeklődött Stilgar.
- Paul igyekezett figyelmen kívül hagyni Korba sértett arckifejezését.
- Te mit javasolsz, Stíl?
- Az adók mértékét nekünk kell meghatároz- nunk, Síre..
- Cserébe a Tupile-szerződés aláírásáért – mondta Paul – , azt követeljük a Ligától, hogy fo- gadtassa el adóinkat az ixiekkel. A Liga támoga- tása híján nem kereskedhetnek. Fizetni fognak nekünk.
- Nagyszerű, uram... – Stilgar újabb dossziét húzott elő, megköszönte torkát. – Misszionári- usaink jelentése a Salusa Secundusról. Irulan ap- ja partraszálló manővereket gyakoroltat légiójá- val.
- Irulan bal tenyerében vélt felfedezni valami érdekeset. Úgy érezte, szíve a torkában dobog.
- Irulan – fordult hozzá Paul. – Még mindig azt állítod, hogy apád egyetlen légiója játékszer csupán?
- Ugyan, mit árthat egyetlen légióval? – csat- tant fel a hercegnő. Összeszűkülött szemmel né- zett Paulra.
- Ez a játszadozás könnyen a végzetét okoz- hatja – mondta Chani. Paul bólintott.
- És engem hibáztatnának a haláláért.
- ~ Nem egy f remén parancsnokot ismerek- ve- tette közbe Alia – , aki boldogan magára vállalná az ügyet.
- De hisz az a légió csupán rendfenntartó erő!
- tiltakozott Irulan.
- Akkor semmi ok arra, hogy partraszálló ma- nővereket gyakoroljon – jelentette ki Paul. – Ja- vaslom, ha legközelebb üzensz apádnak, tolmá- csold neki nézeteimet. Helyzete felettébb kényes
- ezt tudomásul kell vennie. A hercegnő lesütötte szemét.
- Igen, uram. Remélem, ennyiben marad a do- log. Apámból remek mártír válna.
- Hmm... – tünődött Paul. – A húgom csak akkor szól azoknak a bizonyos parancsnokoknak, ha ára jönnek látom.
- Ha támadást indítasz apám ellen, nem csu- pán katonai konfliktusba keveredsz – mondta Irulan. – Az emberek máris némi nosztalgiával gondoinak vissza uralmának éveire. .
- Egyszer túl messzire merészkepsz – vetette oda neki Chani egy fremen halálosan komoly tó- nusában.

– Elég ebből! – sziszégte Paul.

Mérlegelte Irulan nosztalgiával kapcsolatos kijelentését. Ó igen, vari a dologban némi igazság. A hercegnő ismét bizonyosságot adott képességeiről.

– A Bene Gesserit folyamodványt juttatott el hozzánk – kezdett Stilgar az újabb dossziénak. – Vervonalad megőrzésének ügyében kívánnak konzultálni veled.

Chani úgy pillantott a dossziéra, mintha valami gyilkos szerszámot sejtene benne. – Továbbítsd szokásos kibúvóimat! – mondta Paul.

– Muszáj ezt? – próbálkozott Irulan.

– Talán... valóban itt az ideje, hogy tanácskozzunk erről – suttogetta Chani.

Paul megrázt. a a fejét. Nem tudhatják meg, hogy ez az az ár, melynek megfizetéséről nem határozott még.

Chanit azonban nem lehetett einémítani.

– Jártam az imafalnál, Tabr sziecsben, ahol születtem-mondta.- Hagytam.hogyaz orvosok megvizsgáljanak. Sokat térdeltem a sivatagban, gondolataim a mélyben jártak, ahol a Shai-hulud lakozlk. És mégsem... – vállat vont – ...mégsem sikerül.

' *Cserben hagyta a tudomány és a babonáság* – gondolta Paul. *Vajon megcsalom-e én is, mikor eltitkolom előle, mivel jár, ha utódot szül az Atreides-háznak?* Felnézett és látta a szánalmat Alia szemében. Felkavarta a bizonyosság, hogy húga szánakozik felette. Vajon ő is látta azt a szörnyű jövőt?

– Uram bizonyára pontosan tisztában van az utód nélküli birodalomra leselkedő vészedei-

mekkel... – Irulan a Bene Gesseritek negédesen meggyőző hangját használta. – Az ilyesmiről természetesen nehéz beszélni, mégis muszáj sort kerítenünk rá. Egy császár több, mint férfi. Ő áll a birodalom élén. Ha utód nélkül hal meg, könnyen polgárháború törhet fci. Ha szereted népeidet, nem teheted ki őket ilyen szörnyű sorsnak!

Paul felpattant az asztal mellől, az ablakhoz ment. A szél szétterítette a város felett a tűzhe-lyek füstjét. Az ég ezüstkékje folyvást sötétedett, a körvonalakat elhomályosította a Pajzsfa-lon átszítáló por. Délre nézett, a mesterséges dű-nék felé, melyek birtokának északi részét védelmezték a coriolis-szél-től; azon tűnődött, elméjét miért nem védelmezik hasonlók.

A jelenlévők némán várakoztak mögötte – mindannyian érezték, bármelyik pillanatban be– következhet a dühkitörés.

Paul úgy érezte, rázúdul az idő árama. Igyeke– zett egyensúlyi helyzetet találni a kavargásblari, egy pontot, melyből kiindulva újraformálhatja a jövőt. . , •

Abbahagyni., abbahagyni... abbahagyni – gondolta, Mi lenne, ha egyszerűen odébbállna Chanival együtt, és menedéket kérne Tupilén? Maga mögött hagyhatná nevét. A Dzsihad új, az eddiginél is rettentőbb célt találna a maga száma– ra. Ezért is őt hibáztatnak. Hirtelen úgy érezte, hogy valahányszor kinyúl valami újért, menthe– tetlenül elveszít valami értékeset; hogy ha moz– dul, az univerzum meghasad, mint valami kris– tálypohár, s egy darabját sem kerítheti elő többé.

A palota előtti térre nagy csapat zöld-fehér köntösű hadzs zarándok érkezett, soruk ki'gyó-ként tekergeti a sietős arrakeeni vezető nyomá– ban. Ez Paul eszébe idézte, hogy audienciaterme minden bizonytalansággal zsúfolásig telt. Zarándokok! E hivatásos hontalanok tömegei visszataszító mó– don csak növelték az Impérium bevételeit. Ha-dzsik tömegei utaztak a Dúíiere tartó úrrájon: csak jöttek, jöttek, jöttek mindenfelől.

Hogy indíthattam el ezt a lavinát? – tünődött Paul.

Tudta persze, hogy magától indult el. A gének évszázados munkája eredményezte e kurta neki– buzdulást.

Az emberek legmélyebb ösztöneik parancsa– ra keltek útra, hogy megváltásra leljenek. S itt ért véget a zarándokút, az Arrakison, "az újjászüle– tés és a halál bolygóján."

A ravasz vén fremenek azt suttoztak, hogy a császárnak csak a jövevények vize kell.

De mi kell vajon a zarándokoknak? – töpren– gett Paul. Azt állítják, szent helyre jönnek. Pe– dig tudniuk kellene, nem édenkert ez, s nem tí– nál Tupilét a lélek számára. A zarándokok sze– mében Arrakis hely az ismeretlenben, ahol ma– gyarázatot nyer minden titok. Egy világ, mely- nek kapuja egy más univerzumba nyílik. A leg-rémisztőbb az egészben az volt, hogy *elégedet– ten* távoztak.

Mi az ördögöt találnak itt? – latolgatta Paul.

Ha vallási extázisba estek, a jövevények nagy hangon vonítottak az utcakon. A fremenek "köl– töző madaraknak" nevezték őket. Azokat, akik itt haltak meg, "szárnyas lélek" névvel illették.

Paul sóhajtott, és arra gondolt, hogy minden bolygóról, amelyet légiói meghódítanak, újabb zarándókseregek induinak útnak. Azért jönnek, hogy hálát rebejenek "Muad'dib békéjéért".

Béke van mindenütt – gondolta. Mindenütt... csak Muad'dib szívében nem.

Érezte, hogy lényének egy része dermedten hever valahol, a véz nélküli, jeges sötétségben. Előre látása szétzilálta az emberiség egésze uralta kozmosz jövőjét, s a biztonságot a Dzsi-haddal cserélte fel. Legyőzte, tudata, előre látá- sa segítségével gyűrte le az emberek univerzu- mát, de nem volt benne köszönet: ez az univer- zum most kitagadta őt.

E bolygó, melyet parancsára sivatagból víz- ben gazdag paradicsommá változtatnak, él. Pul- zusa éppoly dinamikus, mint bármely emberi lé- nyé. Harcol vele, ellene szegül parancsainak...

Egy kéz érintette Paul kezét. Lepillantott Chanira, aki gondterhelten nézett rá. Az asszony sötét szemei valósággal ittak látványát.

– Kérlek, szerelmem, ne küzdj tovább *ruh* éneddel!-Az érzelmek utat talál takösszekulcso-lódó ujjaikon át, s egész testében megbizserget-ték Pault.

– Sihayám... – suttogta. .

– A sivatagba'kell mennünk. Hamarosan – mondta halkán Chani.

Paul megszorította a kezét, azután elengedte. Visszatért az asztalhoz, de állva maradt.

Chani ismét elfoglalta helyét.

Irulan a Stilgar előtt f ehérlő papírokra meredt, ajka vonássá keskenyedétt

– Irulan a császári utód anyjának szerepét óhajtja – mondta Paul. Chanira nézett, aztán Iru,-lanra, a hercegnő azonban nem viszonzta pil- lantását. – Mindannyian tudjuk, hogy Irulan nem szeretengem. .

A hercegnő némán, mozdulatlanul ült.

– Valamennyi politikai érvet ismerem – f oly• tattá Paul. – Engem azonban inkább az ügy em- beri vonatkozásai foglalkoztatnak. Azt hiszem, ha feleségem nem Bene Gesserit tariítói paran- csának engedelmeskedne, hanem azért akarna utódot szülni nekem, hogy személyes hatalma megnövekedjék, másként állnék a kérdéshez. A jelenlegi helyzetben azonban nincs más válasz- tásom, mint hogy elutasítsam kérését.

Irulan mély lélegzetet vett.

Paul visszaült a helyére, s közben arra gondolt, hogy sosem látta még ilyen gyengének a hercegnőt. Odahajolt hozzá.

– Sajnálom, Irulan. Igazán sajnálom – súgta. Irulan felszegte fejét, tekintetéből csak úgy sütött a harag.

– Semmi szükségem a sajnálatodra! – sziszegte. Majd Stilgarhoz fordult: – Akad még valami sürgős és fontos?

Stilgar merőn bámult Paulra. –

– Egy dolog csupán, uram. A Liga ismét felajánlotta, hogy hivatalos képviselőt hoz létre itt az Arrakisison.

– Egy mélyurlakó merészkedne ide? – Korba hangjából kiéreződött a fanatikus gyűlölet.

– Minden bizonnyal – bolintott Stilgar. –, – Ezt a lehető legalaposabban meg kell fontanod, uram! – figyelmeztette Pault Korba. –

A

Naibok Tanácsa nem nézné jó szemmel a dolgot. Visszaengedni egy Liga-tagot az Arrakis-ra... Megmérgezik még a földet is, amit tápodnak!

– Tartályokban élnek, nem tápod jak földünket

– mondta Paul, s mert úgy akarta, hangja ingerültségről árulkodott.

– Fennáll a veszély, hogy a naibok ilyen helyzetben saját kezükbe veszik az ügyek irányítását, uram – közölte Korba.

Paul rámeredt.

– Hisz *fremenek*, urain... – próbálkozott tovább a kis ember. – Jól emlékszünk arra, hogy a Liga hosszú ideig hozta-vitte elnyomóinkat. Azt sem felejtettük el, hogy fűszerrel kellett megvesztegetnünk őket, nehogy kiszolgáltassak tükainkat az ellenségnek! Kifacsartak belőlünk minden...

– Elég! – dörrerit rá Paul. – Azt hiszed tán, én elfelejtettem?

Mintha csak most rezzent volna fel saját szavainak bűvöletéből, Korba elnémult, majd így szólt:

– – Bocsáss meg, uram! Nem arra akartam célozni, hogy magad nem vagy fremen. Én nem...

– Ideküldenek egy navigátort – közölte Paul.

– Nem hinném, hogy jönne, ha veszélyt érezne. Irulan torka kiszáradt a hirtelen támadt félelemtől.

– Te... *lánad* már a navigátort megérkezni? * tudakolta.

– Természetesen nem *láttam* – utánozta tónusát Paul – De azt tudom, honnét, s merre tart.

1

Hadd küldjenek egy navigátort! Talán hasznát vehetem valamiképp.

– Szavad parancs – mondta Stilgar. • Irulan szájához emelte kezét, hogy elrejtse mosolyát. *Tehát igaz – gondolta. Császáruk nem látja-a navigátorokat. Kölcsönösen vakok. az összeesküvés rejtve maradt.*

"Újabb dráma veszi kezdetét..."

Paul Muad'dib császár szavai abból az alka- lomból, hogy elfoglalta IV. Shaddam Orosz-láatrónusát

Alia a nagy fogadóteremre néző kémlelőnyí- lason át figyelte a Liga küldöttségének bevonu- lását.

A zöld, kék és fakószürke mozaikpadlóra déli napfény hullt. A mozaik vízgazdaságot ábrázolt, itt-ott egzotikus színfoltok – állatok, madarak képei – látszottak. A Liga-tagok prédára leső va- dászokként nyomultak előre e furcsa dzsungel- ben. Mozgó mintázat voltak – fehér, fekete, na- rancsszín köntösök alkotta mintázat. Látszólag véletlenszerű elrendezésben vették körül azt- ljt áttetsző tartályt, melynek narancsszín gázában a navigátor-nagykövet lebegett. A tartály szusz-penzormezőn siklott előre, két szürkébe öltözött

férfi húzta, aMk mintha egy ékalakú, dokkolni készülő hajóval bajlódtak volna.

Alia kémlelőnyílása alatt Paul ült az emel- vényre helyezett Oroszlántrónuson. A hal és az ököl emblémájával éki'tett új koronát és ékkövek- kel kivarrott arany köntösét viselte. Alakját a személyi energiapajzs derengése övezte. Az emelvény két oldalán személyi testőrei sorakoz- tak fel. Stilgar két lépésnyire; az uralkodó jobb- ján állt, fehér köntöst viselt, derekát sárga kötél* fonat övezte.

Alia érzékelte Paul növekvő várakozását – ha- sonló izgalom töltötte el őt is – , ám nem hitte, hogy ezt rajta kívül bárki észrevenné. Tekintete egy narancsszínbe öltözött férfit követett,' aki egyenesen előrebámult kifejezéstelen fémsze- mével. A nagykövet kíséretének jobb szárnyán lépdelt. Arcát göndör, fekete haj keretezte, a köntösön átsejlő testfelépítés, minden mozdulat különösmód ismerősnek tetszett.

Duncan Idaho.

Nem lehetett Duncan Idaho – s mégis ő volt az.

Alia a rihani eljárással, az anyja ménében szerzett emlékképekből kiindulva azonosította a férfit – tévedés kizárva. Tudta, hogy Paul is látja; jól ismerte, szerette és csodálta ifjúkorában. * Duncan, nem más.

Alia megborzongott. Csak egy magyarázat létezik: tleilaxi gholával állnak szemben, olyan lényel, melyet az eredeti személy teteméből vett szövetekből hoztak létre. Duncan Idaho meghalt, az életét áldozta, hogy megmentse Pa-

ült. Ez itt csak valami axolotHartályból kerülhetett elő.

A ghola a kardművészekre jellemző, állandó; an ugrásra kész tartásban haladt, s megtorpant, mikor a nagykövet tartálya – a trónemelvénnytől tízlépésnyi távolságban – megállt.

Alia Bene Gesserit módszerrel önkéntelenül elemezte Paul nyugtalanságának okait. A császár már nem nézett a múltjából felbukkant alakra, de, noha nem nézett rá, egész lényével Idaho-ra koncentrált. Arcizmai megfeszültek, miközben főhajtással üdvözölte a Liga küldöttét, modván:

– Ügy tájékoztattak, Edric a neved. Abban a reményben köszöntünk udvarunkban, hogy elátogatás a kölcsönös megértés korának nyitánya lesz.

A navigátor új pózt vett fel tartályának gázában, s bekapott egy melanzspasztyillát, mielőtt Paulra tekintett. Az egyik sarokban lebegő transzduktorból köhögésszerű bang hallatszott, majd a Liga-tag rekedtes, ritkán használt hangja:

– Ajánlom magam császárom kegyébe... Engedd meg, hogy átnyújtsam megbízólevelemet és apró ajándékomat...

Embereinek egyike tekerceset nyomott Stilgar kezébe, aki átfutotta az írást, elhúzta száját, s biccentett. Paullal együtt fordult az emelvény első lépcsőfokánál türelmesen várakozó ghola felé.

– Lám, császárom fel is fedezte már az ajánlékot – nyugtázta Edric.

– Elfogadjuk megbízóleveledet – mondta Paul. – Az ajándékot azonban meg kell magyaráznod.

1

1VS1

Edric körbefordult tartályában, hogy a gholára tekinthessen.

– E férfi *niveHayt* – kezdte, gonddal betűzve a szót. – Alárendeltjeim szerint felettébb érdekes a története.'Itt ölték meg az Arrakison. Súlyos fejsébet kapott, melyet csak hónapok hosszú sora alatt lehetett begyógyítani. A tetemet a Bene Tle-ilaxra adták el azzal, hogy egy Ginaz iskolába tartozó pengeművészé. Felfigyeltünk a dologra, s arra a következtetésre jutottunk, hogy ez csak Duncan Idaho lehet, császárom

néhai apja udvar- tartásának megbecsült tagja. Úgy véltük, csá- szárhoz méltó ajándék válhat belőle... – Edric fel- pillantott Paulra. – Valóban Idaho az, Sire?

Paul hangjából kiérződött a fájdalom és az óvatosság. – Valóban emlékeztet Idahóra...

Olyasvalamit látna, amit én nem látok? – tű- nődött Alia. *Nem! ez Duncan!*

A Haytnek nevezett férfi egykedvűen, laza testtartásban állt, fémszemei egyenesen előrete- kintettek. Egyetlen rezdülése sem árulta el, tud- ja, érti- e, hogy róla folyik a szó.

– Legjobb tudomásunk szerint Idaho az – mondta Edric.

– De most Hayt a neve – töprengett Paul. – Érdekes név.

– Senki sem tudja, milyen alapon választanak alkotásaiknak nevet a tleilaxiak, Sire – mormolta Edric. – A nevek szerencsére megváltoztathatók. A tleilaxi névnek szempontunkból semmi jelen- tősége. ,

Tleilaxi alkotás – gondolta Paul. *Ez itt a bök- kenő...* Bene Tleilax lakói nemigen szentéinek fi- gyelmet a dolgok szellemi lényegének. Jóság,

gonoszág: az ő filozófiájukban sajátos kategó- riák ezek. Vajqn mit építettek be – szántszándék- kal vagy pusztá szeszélyből – e ghola testébe?

Paul Stilgarra pillantott, látta az idős fremen babonás irtózatát. A személyi testőrség minden tagja osztozott a Naib érzelmeiben. Stilgar gon- dolatai nyilváná ligatagokcsalárdsága, atleilaxiak és a gholak megbízhatatlansága körül forog- tak.

iPaul most a gholához fordult.

– Hayt... Ez az egyetlen neved?

A ghola éles vonású arcán megnyerj mosoly terült szét. A fémszemek megemelkedtek, Paul-rá irányultak, a tekintet azonban kifejezéstelen, gépi maradt.

– így hívnak most, uram: Hayt.

Alia megremegett szűk kamrájánakhomáiyá-ban. Ez Idaho hangja volt, hatását minden sejtjé- ben érezte.

– Ha uramnak örömet okoz – folytatta a ghola – , kijelenthetem, boldogságot érzek, hogy hall- hatom a hangját. A bene tleilaxiak szerint ez arra utal, hogy hallottam már... *azelőtt.*

– De te nem vagy biztos ebben – mondta Paul.

– Semmiben sem lehetek biztos a múltammal kapcsolatban, uram. Elmagyaráztak, hogy nem emlékezhetek előző életemre. Csak az maradt meg számomra, amit a génjeim megőriztek. Vannak persze tengelyek, amelyekhez a valaha ismert dolgok illeszkednek. Akadnak hangok, helyek, ízek, arcok, cselekedetek; ilyen, ha kardot veszek a kezembe, vagy ha egy topter kormány- ához ülök...

Paul figyelmét nem kerülte el, hogy a Liga megbízottja élesen figyel. Megkérdezte Idahót:

- Tisztában vagy azzal, hogy ajándéknak szántak?
- Felvilágosítottak róla, uram.

Paul hátradőlt ültében, két kezét a trón karfá- ján nyugtatta.

Mivel tartozom vajon Duncan testének?-tű- nõdött. Azért adta az életet, hogy megmentsen. De ez nem Idaho, ez egy gholá. Mégis ez az em- ber tanította toptert vezetni, úgy\$ mintha a saját vállából sarjadtak Voina ki azok a verõszárnyak. Nem tudott kardot venni a kezébe úgy, hogy eszébe ne jussanak az Idahótól kapott kemény leckék. Egy gholá. Könnyű f élreértelmezni min- den szavát, minden mozdulatát. A régi reflexek minden mást legyürnek. Duncan Idaho. A gholá nem maszkot viselt – egy idegen személyiség ál- cáját Öltötte, mely takarta azt, amit a tleilaxiak elrejtteni szándékoztak...

– Miben állhatnál szolgálatunkra? – kérdezte Paul.

– Bármiben, amit uram jónak lát, s amire kép- zettségem alkalmassá tesz.

A rejtekhelyén megbúvó Aliára mély benyo- mást tett a gholá határozottsága. Nem érzékelt hamisságot. Az új Duncan Idahóból csak úgy sü- tött az ártatlanság. Az igazi kiélt volt kissé, kiélt és nemtörődöm – mostanra azonban lef oszlottak róla mindezen hívságok. XJres lap volt, melyet a tleilaxiak írtak tele... De mivel is? . Hirtelen megérezte az ajándékban rejlő ve- szélyt. Ez egy tleilaxi csinálmány, semmi más. Márpedig a tleilaxiak nem túl sokoldalúak, ha te-

remtésre kerül a sor: cselekedeteik zömét a kí- váncsiság vezérli. Azt állít jak, megfelelő emberi nyersanyagból barmit létrehoznak – ördögöt vagy angyalt, egyre megy. Gyilkos hajlamú men- tátokat bocsátanak áruba. Még egy gyilkos or- vost is sikerült létrehívniok oly módon, hogy el- nyomtak benne a Suk egyetlen kiépített gátlá- sokat. Kínálatukban akadtak bármire kész speei-alistak, minden igényt kielégítő szexuális

játék– szerek, katonák, tábornokok, filozófusok, mi több, olykor moralisták is.

Paul összerezsent, Edricre nézett. – Mire kon– dicionálták ezt az *ajándékotl* – kérdezte.

– Ha uram tudni kívánja... – dűnnyögte a navi– gátor. – A tleilaxiak abban lelték örömeiket, hogy mentátot és zenszunita filozófust csináltak belő– le, így remélték továbbfejleszteni kardforgatói képességeit.

– És sikerrel jártak?

– Nem tudhatom, uram.

Paul mérlegelte a választ. Igazlítása alátá– masztotta, bogy a navigátor valóban Idahót látja a gholában. Ennél azonban többről van szó. Az Idő, melynek óceánjában e lény úszkált, a vesze– delem érzetét sugározta, forrását azonban nem mutatta meg. *Hayt*. A tleilaxi név mar önmagá– ban is bajt jelent. Paul ki'sértést'érzett, hogy el– utasítsa az ajándékot, ugyanakkor tisztában volt vele: képtelen lesz megtenni. Az Atreides-ház adósa Idaho testének – s e ténnyel pontosan tisztá– tában van az ellenség is... * – Zenszunita filozófus – szólt, ismét a gholára tekintve. – Tisztában vagy-e cselekedeteidnek indítékaival, s szereped lényegével?

– Szolgálatom vezérelve az alázat, Síre. El– mém megtisztult a korábbi életem/során elköve– tett gyarlóságok emlékétől.

– Haytnak vagy Duncan Idahónak nevez– zünk?

– Uram úgy nevez, ahogy jónak látja; a nevem mit sem számít.

– Nem okoz *örömet*, ha Duncan Idahónak ne– vezlek?

– Azt hiszem, valaha így hívtak, Síre. Úgy ér–zenir illik rám. Ám... különös érzés hallanom. Az ember neve kellemetlen dolgokat is felidéz, nem csak kellemeseket.

– Mi okozza számodra a legnagyobb örömet? – firtatta Paul.

A gholá váratlan módon felnevetett, s így vá– laszolt: – Az, hogy régi énem nyomait kutatha– tom mások reakcióiban.

– Az én reakcióim sok mindent elárulnak?

– Óígen, urain. Stilgar, aki melletted áll, gya– nakszik, de ámul is egyben. Egykori énem barát– ja volt, e gholá-porhüvelytől azonban irtózik. Te, uram, csodálad az embert, aki valaha voltam... és bíztál benne.

– Megtisztult elme – mondta Paul. – Hogyan vetheti alá magát akaratunknak egy megtisztult elme?

– Alávetni, uram? A megtisztult elme döntést hoz, akár ismeretlenek jelenlétében is, függetlenül magától az ok-okozat nyűgjétől. Ez volna az alávetettség?

Paul ingerültséget érzett. Zenszunita bölcselkedés – elvont, homályos, abból a fajtából való, mely minden gondolati tevékenység objektivitását

kérdőjelezi meg. *Az ok-okozat nyűgjétől mentesen!* Az ilyesmi mindig megrázta. Bizonytalansági tényezők? Ott vannak mindenütt, még jósképességére is hatást gyakorolnak.

– Jobban szeretném, ha Duncan Idahónak neveznénk?

– Létünket különbözőségünk foka határozza meg, uram. Válassz számomra nevet!

– Tartsd hát meg a tleilaxit, Hayt – mondta Paul. Hayt – e név óvatosságra int.

Hayt fejét hajtott, tett egy lépést hátrafelé.

Honnét tudta vajon, hogy a kihallgatásnak vége? – ámuldozott Alia. Én is csak azért számítottam a befejezésre, mien ismerem a bátyámat. Nem akadt jel, melyet egy kívülálló így értelmezhetett volna! A Haytban lakozó Duncan Idaho persze legalább úgy ismeri Pault, mint én...

A császár a nagykövethoz fordult, s így szólt: – A képviselői szállás készen áll. Amint lehet, magánjellegű megbeszéléseket kívánunk folytatni veled. Majd érte küldetünk. Tájékoztatunk továbbá, mielőtt más, megbízhatatlan forrásokból vennéd híret, hogy a Bene Gesserit kötelékébe tartozó Gaius Helen Mohiam Tisztelendő Anyát eltávolították arról a hajóról, amellyel érkezettél. Ami történt, a parancsunkra történt. Tárgyalásaink egyik témája épp az ő jelenléte lesz.

Paul baljának intésével bocsátotta útjára a Liga-tagot. – Hayt! – emelte fel hangját. – Te maradj!

A nagykövet segédei a tartályt magukkal vonszolva kihátráltak. Edric alakja narancsszín

vargás volt csupán a narancsszín gázban – sze mek, száj, lomhán mocsanó lábak.

Paul várt, míg az utolsó Liga-tag is eltávozik. A súlyos ajtószárnyak hamarosan becsapódtak mögöttük.

Megtettem – gondolta. Elfogadtam a ghola Pedig a tleilaxi csinálmány csalétek, efelől semmi kétség. Nyilván a vén Tisztelendő Anyának is jutott valamilyen szeren az igyven. Elérkezett hát a tárolt ideie, ahogyan*

azt Paul egy korai ví- ziójában látta. Az átkos tarot! Felkavarja az Idő vize\az ember alig egy órányira lát előre ben- ne... Ámbár az is kétségtelen, hogy sok hal, mely ráharap a csalira, utóbb megmenekül. A tarot legalább annyit segít, amennyit árt. Amit ő nem lát, nagy valószínűséggel mások sem fogják ész- revenni.

A ghola oldalra billentett fejjel, mozdulatla- nul várt.

Stilgar megindult a lépcsőn, eltakarta az új Idahót Paul előK Csakobsza vadásznyelven szfc lalt meg – ezt használtak a sziecsben annakide- jén.

– Az a micsoda abban a tartályban csontom velejéig megborzongatott, Síre – közölte – , de ez az *ajándék* ezerszerte rosszabb. Küldd el!

Paul ugyanazon a nyelven válaszolt: – Nem tehetem.

– Idaho meghalt! – erősködött Stilgar, – *Ez* nem ő! Engedd meg, hogy vizét vegyem a törzs számára!

– A ghola az én gondom, Stíl. Te a foglyunkkal törődj inkább. Órizzék jól a Tisztelendő Anyát!

Azokat rendeld mellé, akiket megtanítottam, mi- képp álljanak ellen a Hang hatalmának...

– Nem tetszik ez nekem, Síre.

– Óvatos leszek, Stíl. Légy óvatos te is!

– Legyen, Síre... – Stilgar a lépcsőről lelépve elhaladt Hayt mellett, beleszimatolt a levegőbe, és kisietett.

Szágáról ismerni meg a gonoszt – gondolta Paul. Stilgar tucatnyi világon tűzte ki a zöld-fe- hér Atreides-lobogót, mégis babonás f remén ma- radt, lényegében nem vákozott semmit sem.

Ismét az ajándékot kezdte tanulmányozni.

– Duncan, Duncan... – suttogta. – Mit tettek veled?

– Életre keltették, uram – felelte Hayt.

– – De mire kondicionáltak, miért ajándékoztak nekem? – tudakolta Paul.

Hayt eltűnődött, azután így felelt:

– Hogy elpusztítsalak, uram.

A kijelentés őszintesége megrázta Pault. No igen, egy zenszunita "mentát aligha válaszolhat másképp. Egy mentát, még ha ghola is, csak az igazat mondhatja, ehhez járul még a zenszunitak híres belső nyugalma. Emberi számító gép ez, el- méje és idegrendszere olyan feladatok ellátására specializálódott, melyeket azelőtt a gyűlölt gon- dolkodó gépekre bíztak.

Az, hogy zenszunitává tették, ipegduplázta őszinteségét... hacsak nem eszeltek ki valami még körmönfontabbat a tleila-xiak.

Mi végre például a mechanikus szempár? A tleilaxiak azt állították, termékéig jobbak az ere– detinél. S mégis – alig néhány tleilaxi viselt ilyes– mit önszántából...

Paul felpillantott Alia kémlelőnyílására. Bár– csak itt volna a lány, hogy a maga érzelmektől, felelősségtől mentes módján tanácsaival a segítségére siessen!

Ismét a gholára nézett. Nem akármilyen aján– dék ez: egyenes választ ad a legkényesebb kér– désre is.

Mén mit sem számít, hogy fegyver, amelyet az elpusztításomra szántak-gondolta Paul.

– Mit tehetek, hogy megvédjem magam tő– led? – kérdezte. Ezúttal elmellőzte az uralkodói többséget; olyan kérdés volt ez, melyet akár a régi Duncan Idahónak is feltehetett volna.

– Küldj el magad mellől* uram. Paul a fejet rázta.

– Mi módon kell elpusztítanod?

Hayt az örökre pillantott, akik Stilgar távozása után közelebb húzódtak császárukhoz. Megfor– dult, körülpillantott a teremben, azután megint Paulra emelte gépi tekintetét.

^ Olyan hely ez, ahol az ember elvonulhat a többitől – mondta. – Ráadásul hatalmat sugall, olyan hatalmat, melyet csak adolgozművelésének belátásával képes elviselni az egyszerű ha– landó. Előre látta-e az én uram, hogy útja e helyre vezet?

Paul ujjával a trón karfáján dobolt. A mentát adatokat kért, érdeklődése mégis zavarta.

– Ügy kerültem ide, hogy kemény döntéseket hoztam. Nem csupán... képességeim segítettek.

– Kemény döntések... – visszhangozta Hayt. – Ezek határozzak meg a férfi életét, Megedzik, ahogyan megedződik a kiváló minőségű acél, ha felhevítik, majd lehűtik úgy, hogy meg ne hasad– jon.

– Zenszunjta szöcsépléssel akarsz elandalíta– ni? – mosolygott Paul.

– A zenszunita út, Síre – mondta Hayt – nem erre való.

Paul megnedvesítette ajkat, mély lélegzetet vett, s nekiszegelte tudatát a mentából áradó fe– nyegetésnek. Negatív válaszok körös-körül. Nem számított arra, hogy egy gholá miatt el keli ha-nyagoinia más, fontosabb feladatait. ~~De nem-er- ről-van szó- Miért-zenszunita- mentátot~~ küldtek?

Filozófia... szavak... üzenetek... a belső kutató– sa... érezte, hogy az adatok nem elégségesek.

– Több tényre van szükségünk – mormolta.

– Azok a tények, melyeket egy mentát igé– nyel, nem gyűlnek fel csak úgy, mint a virágor–szemcsék, ha azjember átvág egy virágos mezőn – mondta Hayt. – Az embernek nagy gonddal kell megválogatnia a tény szemcséket, s ajánlatos erős nagyításban vizsgálnia őket.

– Ajánlatos volna eltanulnom tőled a zenszu– nita retorikát – mondta Paul. A fémszemek rávillantak.

– Meglehet, épp ez ellenségeid célja, uram. *Szavakkal, eszmékkal próbálják gyengíteni elszántságomat?* – tűnődött Paul. .

– Az eszmék akkor a legveszedelmesebbek, amikor tettekké válnak – szólt fennhangon.

– Küldj el magadtól, Sire – ismételte Hayt, s hangja most Duncan Idaho hangja volt: az ifjú 'ura épségeért aggódó Idahóé.

Pault csapdába ejtette ez a hang. Nem küldhe– ti el ezt az embert, még akkor sem, ha ghola.

– Mellettem maradsz – mondta. – Mindketten óvatosak leszünk^
Hayt fejet hajtott.

Paul ismét a kémlelőnyílásra pillantott; tekin– tete esdekelt Aliához, vegye ki a kezéből ezt az *ajándékot*, kényszerítse ki belőle titkait. A gholák szelleme, gyerekek ijesztegetésére valók. Sosem gondolta, hogy valalia birtokolhat egyet. Hogy ezt megtarthassa, felül kell emelkednie a józan megfontoláson – s nem volt biztos benne, hogy képes lesz rá. *Duncan... Duncan...* Hol buj– kál vajon Idaho ebben a hasonlatosságára készült, testben? Nem is test ez, hanem egy testet öltött emlék! Idaho mindörökké ott hever holtan egy ar–rakeeni barlang kövén,, szelleme pedig fémsze– mekkel mered az uralkodóra. Két lény áll vállt vállnak vetve, egyetlen testben – s az egyik pusz– tulással fenyegeti Pault erejével, sajátos fátylak .mögéjettett igazi személyiségével.

A császár lehunyt a szemét, s megnyitotta tu– datát a legrégebbi víziók előtt. A szerelem és a gyűlölet fantomjai küzdöttek elméje tengeré– ben, melynek háborgó felszíne fölé egyetlen szirt sem emelkedett. Nem akadt hely, ahonnet a felfordulást áttekinthette volna.

Mién nem láttam ezt a Duncan Idahót mos– tanáig? – tette fel a kérdést. *Mi vagy ki rejtette el előlem az Időnek ezt a pillanatát? Nyilvánva– lóan olvasvalaki, aki maga is a-jövőbe lát.*

Kinyitotta szemét, és megkérdezte:

- Rendelkezel-e a jövőbelátás képességével, Hayt?
- Nem, uram.

Hangja ismét elárulta, hogy igazat beszél. Ámbár elképzelhető az is, hogytiincs tudatában minden adottságának. Igaz, ez lehetetlenné tenné, hogy hatékonyan működjék, mint mentát. Mi ez az egész?

Paul tudatában régi víziók elevenedtek fel. Muszáj vajon ezt a szörnyű utat végigjárnia? Látta a gholát a furcsán eltorzult, iszonytató jövövpben. Ha elindul az úton, eljut abba a jövőbe, bármivel próbálkozik...

*Elszakadni... elszakadni... elszakadni.**

A gondolat beleégett az agyába.

Alia bal tenyerébe támasztott állal meredt a ~gholára odafentről. Ez a Hayt úgy vonzotta, mint valami mágnes. A tleilaxiak kissé megfiatalítottak; ártatlanság sugárzott belőle, Aliát szólította. A lány felfogta Paul ki nem mondott szavait. Ha egy jó s kudarcot vall, kémekre, fizikai erőre van szükség. Alia mégis elámult, milyen örömmel fogadja ezt a kihívást. Vágyat érzett, hogy közel lehessen ehhez az új emberhez, s hogy *megérint* – se.

. Veszélyt jelent ez mind a kenőnkre – gondol-' ta.

Az igazság megszenvedti a feleslegesen hosszos elemzést.*

Ősi f remén közmondás

– Tisztelendő Anyám... fáj, hogy ilyen helyzetben kell látnom – mondta Irulan.

A hercegnő a cella ajtajában állt, Bene Gesse-rit-módszerrel elemezte, amit látott. A cella három méter alapterületű kocka volt, vágósugárral hasítottak ki az erőd alapját képező dűsan ezett, barna kőzetből. Berendezése egyetlen törékeny fonottszékből – ezen kuporgott most Gaius Helen Mohiam Tisztelendő Anya – , egy alacsony asztalból – barna-szőttessel borított lapján az új Dűne-tarot lapjait terítették szét'-, egy adagoló csapból és egy fremen zárszerkezettel ellátott víznyerőből állt. Szegényes volt, kezdetleges. A helyiség négy sarkán rögzített parázsgömbök sárgás fényt árasztottak.

– Üzentél már Lady Jessicának? – tudakolta a Tisztelendő Anya.

– Megtettem, noha kétlem, hogy elsősülöttje akarata ellenére cselekedne az ügyben – mondta Irulan. A kártyalapokra pillantott. Arról árulkodtak, hogy a hatalmasok aMtukat mutatják a rászorulóknak. A

Nagy Férget jelképező kártyát a Puszta Homok lapja takarta. A leosztás türelmet javallott.

Kártya sem kellene ahhoz, hogy ennek szükségességét belássa – gondolta Irulan.

Az odakint posztoló őr a cellaajtó metaüveg betétjén át figyelt, s a hercegnő úgy sejtette, nem ő az egyetlen. Jó ideig töprengett, tervezgetett, mielőtt lemerészkedett ide. Az is veszélyes következményekkel járhatott volna, ha távol marad.

A Tisztelendő Anya a kártyák indíttatására *prajna* – meditációba mélyedt. Noha az volt az érzése, nem hagyhatja el élve Arrakist, ezen a módon visszanyerte nyugalmát. Jövőbelátó képessége korlátozott volt – a felkavart víz csak felkavart víz, semmi több. Ha később mást gondolina, még mindig ott a Féleleműző Litánia.

Még mindig nem sikerült teljes egészében fel dolgoznia azokat az eseményeket, melyek e célja juttattak. Feltámadt benne a sötét gyanú – melyet akarót csak megerősített –, hogy mindezt a Liga intézte így. *

A csillagbárka fogadótermében sárga köpönyeges, borotvált fejű, csupakék szemű, Dűne szeleitől cserzett, jellegtelen arcú pap várt rá. Peinézett gőzölgő fűszerkávéval teli csészéje-

bőit, tanulmányozta egy darabig a vénasszonyt, azután letette a csészét.

– Te vagy Gaius Helen Mohiam Tisztelendő Anya?

Ahogy Mohiam elismételte magában e szavakat, a jelenet emléke ismét fellelevenedett. Torkát korábban elképzelhetetlennek vélt félelem szorította össze. Hogyan jöhetett rá a császár szolgálóinak egyike, hogy a fedélzeten tartózkodik?

– Tudomásunkra jutott, hogy e hajón utazol – mondta a pap. – Elfeledd-e, hogy tilos a szent bolygóra lépned?

– Nem vagyok Arrakison – jelentette ki az öregasszony. – A Liga nyílt úrban haladó hajóinak egyikén találkoztunk.

– Nyílt úr nem létezik, asszonyom. * A Tisztelendő Anya kiérezte szavaiból a gyűlöletet és a leplezetlen gyanakvást.

– Mindenek felett Muad'dib az úr mondta a pap.

– Nem Arrakis az úticélom – tiltakozott Mohiam.

– Arrakis valamennyiünk úticélja – közölte a pap. A Tisztelendő Anya attól tartott, a zárando- kók vég nélküli litámáinak egyikébe fog. E hajón is ezerszám szorongtak a zárandók.

A pap azonban einémult. Köntöse alól arany amulettet húzott elő, megcsókolta, homlokához érintette, majd a jobb fülébe helyezte, s félrebil-
lentett fejével figyelt. Néhány pillanat múltán bó- lintott, s ismét elrejtette
ámulettjét.

– A parancs úgy szól, hogy vedd magadhoz csomagjaidat, s tarts velem
Arrakisra.

– De hisz másutt van dolgom.!

Ebben a pillanatban kezdett a Liga cselszövés- sére gyanakodni. Az is
megfordult a fejében, hogy maga a császár, netán a húga neszelte meg
jelenlétét. Annak az ostoba navigátornak még- sem sikerült elpalástolnia
az összeesküvést. Az a borzadály Alia ugyanolyan képességek birtoko- sa,
mint bármely kitanult Tisztelendő Anya. Ha erejét együtt veti latba a
bátyjával...

– Tüstént indulunk! – f örmedt rá a pap.

Mohiam minden idegszála lázadt az ellen, hogy még egszer a
sivatagbolygó átkozott föld- jére lépjen. Itt fordult rendje ellen Lady
Jessica. Itt vesztettékel Paul Atreidest, akwisatz hadera-cho, akit számos
nemzedéken át tartó fajneve- sítő programjuk végtermékének tekintettek-.

– Tüstént – visszhangozta megtörtén.

– Nincs sok időnk – mormolta a pap. – Minden alattvalónak
teljesítenie kell a császár parancsát.

Szóval magától Faultol jött a parancs!

A Tisztelendő Anya fejében megfordult, hogy panaszt tehetne a
csillagbárka navigátor- parancsnokánál, aztán belátta, hogyazzal sem ér-
ne el semmit. Ugyan, mit tehet a Liga?

– A császár azt mondta, meg kell Jjainom, ha. még egyszer Dünére
teszem a lábam – próbálko- zott újra kétségbeesetten. – Magad mondad
az imént. Ha leviszel oda, végemí

– Egy szót se többet! – emelte fel kezét a pap. – így kell lennie.

Mohiam tudta, így fogják fel császáruk min- den parancsát.
Elrendeltetett! A szent uralkodó, kinek szeme a jövőbe lát, kinyilvánította
akara- tát, így kell lennie. Hisz látta, hogy így lesz, nemdebár?

Azzal a borzongató érzéssel eltelve, hogy a maga szötte hálóba
gabalyodott, a Tisztelendő. Anya mozdult, hogy engedelmeskedjék.

A hálóból utóbb cella lett, ahol Irulan felke- reste. Mohiam .figyelmét
nem kerülte el, hogy Irulan is öregedett valamelyest azóta, hogy utol- jára
a Wallach - IX - en - i árt - - Kát - szeme - sarkaha - friss - ráncokat - vésett az

aggodalom. Nos... lássuk, ." eleget tud-e tenni esküjében vállalt kötelezettsé- geinek.

– Rosszabb szállásom is volt már – jelentette ki a Tisztelendő Anya. – A császártól jössz? – Úgy mozgatta ujjait, mintha túrhetetlennek érezné a várakozást

Irulan vette az üzenetet, és ujjmozdulatokkal válaszolt, közben pedig fennhangon ezt mondta:

– Nem- Jöttem, amint hírért vettem a történ- teknek.

– Nem-lesz dühös a császár? – érdeklődött Mohiam. Ujjai ismét táncba kezdtek, parancso; lón, követelón.

– Dühöngjön csak! Tanítóm voltál a rendben, ahogyan az ő anyjái is¹. Azt várja tán, hogy én is hátat fordítsak Tisztelendő Anyámnak, ahogyan, Lady Jessica tette? – Ujjbeszéde esdekelt, kifo- gásokat sorolt.

Mohiam felsóhajtott. A felszínen egy fogoly sóhaja volt ez, egy fogolyé, aki beletörődik sor- sába – valójában azonban Irulan szereplését mélt- tatta vele. Hiba volt azt hinni, hogy az Atreides-császár értékes vérvonalát e hitvány eszköz se- gítségével megőrizhetik. A hercegnő, hiába szép, alapvetően alkalmatlan a feladatra. A sze- xuálisan vonzó külső inogott olyan személyiség

húzódik meg, mely-a cselekedeteknél többre be- csüli a szavakat. Mindazonáltal Bene Gesserit ő is – és a Tisztelendő Anyák tudják a módját, ho- gyan bírjak legfontosabb feladataik végrehajtá- sára gyengébb képességű eszközeiket.

A puhább vánkósért, jobb ellátásért való es-dekiés orvé alatt Mohiam minden meggyőző ere- jét latba vetve kiadta parancsát: az Atreides-test- véreket egymással kell pároztatni. Irulan csak- nem kiesett szerepéből, mikor felfogta ezt az utasítást.

"Esélyt kell kapnom!" – üzenték ujjai.

"Megkaptad már azt az esélyt" – vágott vissza a Tisztelendő Anya. Aztán aprólékos instrukci- ókkal folytatta. Összezőrdül-e olykor ágyasával a császár? Egyedülálló képességei bizonyára magányossá teszik. Ugyan, kihez szólhat a meg- értés reményében? Csakis a hűgához, aki éppoly magányos, mint ő. Ezt az egymásra utaltságot kell mélységében kiaknázni. Alkalmat kell te- remteni, hpgy háborítatlanul kettesben marad- hassanak. Intim, légkört kell teremteni körülöt- tük. Meg kell vizsgálni az ágyas félreállításának számbajöhető módzatait. A keserűség segít fel- oldani a hagyományos rításokat.

Irulan tiltakozott. Ha Chani meghal, a gyanú elsőként rá vetül. S akadnak más problémák is. Chani a legősibb fremen hagyományok szerinti diétához folyamodott, hogy végre teherbe essen, ez az étrend pedig gyakorlatilag kizárja a fogam-zésgátló adagolásának lehetőségét. Fogamzás- gátló híján az az átkozott csak még terméke- nyebb lesz...

A Tisztelendő Anya hideg dühöt érzett, s csak nehezen tudta palástolni; ujjai sebesen, követelő- dzőn mozdultak. Miért nem ezzel kezdte Irulan? Hogy lehetett ennyire ostoba? Ha Chani teherbe esik és fiút síiül, a császár nyomban utódjának ismeri el a gyermeket!

Irulan azzal védekezett, hogy kezdettől fogva tisztában van a veszéllyel, de ha így alakul leg- alább a gének nem vesznek el.

Átkozott ostobaság! – dühöngött a Tisztelen- dő Anya. Ki tudná megmondani, milyen geneti- kai torzulásokat idéztek elő Chaninál a vad fre-men rítusok? A Bene Gesserit *a. tiszta* vérvonal megőrzését tekinti feladatának! Ráadásul ha Paul örökösre tesz szert, csak rámenősebb lesz, s meg-ki'sérli majd konszolidálni birodalmát. Az össze- esküvők nem engedhetik meg maguknak, hogy meghátráljanak.

Irulan védekezően afelől érdeklődött, megaka- dályozza-e, hogy Chani változtasson étrendjén.

A Tisztelendő Anya azonban ügyet sem vetett a kifogásokra. Pontos instrukciókkal láttáéi Iru-lant arra vonatkozólag, hogyan kell eljárnia a megváltozott helyzetben. Ha Chani neia*n teher- be esne, abortív anyagot kell csempészni ételébe vagy italába. Ha ez nem járható út, a fremén szu- kát el kell pusztítani. Bármilyen áron meg kell akadá- lyozni, hogy ő hozza világra atrónörököst!

Az abortív anyag alkalmazása van olyan ve- szélyes, mint egy nyílt támadás a császári ágyas ellen – tiltakozott Irulan. Belebprzongott a gon- dolatba, hogy neki kell!4 mégpróbálkoznia Chani elpusztításával?

Csak nem riaszt a veszély? – tudakolta a Tisz- telendő Anya. Ujjbeszéde mély megvetésről árulkodott.

A hercegnő mégerbe gurult, és azt válaszolta, hogy mint ügynök, tisztában van az uralkodói háztartásban betöltött szerepe fontosságával. Szándékukban áll az összeesküvőknek lemonda- ni egy ilyen értékes segítőtársról? Fci akarjak ál- dozni a semmiért? Ki szerez a továbbiakban pon- tos értesítéseket a császár közvetlen környezeté- ből? Akad netán az uralkodó bizalmasai közt még egy ügynök? Erről van szó? Azért bíznak rá,

Irulanra ilyen kivihetetlen feladatot, hogy egy- szer s mindenkorra megszabaduljanak tőle?

A háborúban minden érték viszonylagos – *vá- gott* vissza a Tisztelendő Anya. A legfenyege-több veszély az, hogy az Atreides-ház megerősíti pozícióját az Impérjum trónján. A Bene Gesserit nem vállalhat ilyen kockázatot. Itt már nem csak az Atreidesekgenetikai állományának megőrzé- séről van szó. Ha Paul leszármazottai trónra ke-rüinek, aBene Gesserit tervei évszázadokra meg- hiúsulnak.

Irulan meghajolt az érvek előtt, ánnem tudott szabadulni a gondolattól, hogy feláldozzak vala- mely nagy jelentőségű ügy ér.dekében.

Akad olyasmi, amit tudnia kell a gholával kap- csolatban? – próbálkozott.

Tán bolondnak nézel bennünket? – érdekiő-dött a Tisztelendő Anya. A Bene Gesserit mindig közli veled, amit tudnod *kell*.

Nem válasz volt, csupán kísérlet a tények el-palástolására, s Irulan felismerte ezt. Annyit jé-

lentett, hogy nem tudhat meg többet a feltétlenül szükségesnél.

Hogyan vehetik biztosra, hogy a ghola elpusz- tít ja a császárt? – kérdezte. , Kérdezhetted volna akár azt is, képes-e pusztítani a melanzs – torkolta le a Tisztelendő Anya.

Ebben a visszavágásban üzenet rejlett. A "ne- – velő korbács" Bene Gesserit módszerével Mohi- am azt sugallta nekfi rég fel kellett volna fedez- nie a párhuzamot a fűszer és a ghola között. A melanzs mindig is érték volt, de élvezete nagy árat követelt: fűszerfüggőséget eredményezett. Évekkel, olykor évtizedekkel hosszabbította meg az emberi életet, mindazonáltal egy volt csupán a halálba vezető utak közül.

A gholában is volt valami halálos.

Ha nem kívánjuk, hogy valaki a világra jöjjön, a legkézenfekvőbb mód a születés megakadályo- zására az anya megölése – tért vissza a tárgyhoz a Tisztelendő Anya, ismét fokozva a hercegnőre nehezedő nyomást.

Hát persze – gondolta Irulan. *Ha már eldön- tötted, hogy kiadsz egy bizonyos összeget, sze- retnéd a lehető legtöbb árut kapni érte~.*

A Tisztelendő Anya súlyos fűszerfüggőségtől mélykék szemei rámeredtek. Mohiam minden rezdülésre, hangra, jelre odafigyelt.

Átlát rajtam- állapította meg bosszúsán Iru- lan. *Ő oktatott, \$ alaposan megfigyelt tanulás közben. Tisztában van vele, hogy tudom, milyen döntést*

hoztak. Most arra kíváncsi, mit kezdek ezzel a tudással. Nos, úgy fogadom az ítéletet, ahogy egy Bene Gesseríthez és egy hercegnőhöz illik!

Elmosolyodott, kihúzta magát, s gondolatban darálni kezdte a Féleleműző Litámát:

"Nem szabad félnem. A félelem az elme gyil– kosa. A félelem a kis halál, mely a teljes meg– semmisüléshez vezet. Szembenézek a félelem– mel..."

Mikor visszanyerte nyugalmát, ezt gondolta:

Aldozzanak csak fel! Megmutatom nekik, mennyit ér egy hercegnő! Talán többet is elérhe– tek annál, amire számítanak...

Néhány üres frázist váltottak még a rend ked– véért, majd Irulan távozott.

Miután becsukódott mögötte az ajtó, aTiszte-lendő Anya ismét a kártyalapoknak szentelte fi– gyelmét, újrarendezte őket. Elsőre mindjárt a Nagy Iskola Kwisatz Haderachját húzta; a kártya ott hevert a másikon, mely a Megcsalatott Szibil– lát jelképezte.

Nem jó ómen – állapította meg Mohiam. Arra utal, hogy az ellenség rejtett erőtartalékokkal rendelkezik.

Elfordult a lapoktól, csak ült és azon tűnődött, sikerülhet-e Irulannak elpusztítania őket.

A fremenek földlényegü alakot látnak benne, félistennöt, akinek hatalmával módjában áll mepvédelmegni a törzseket, ő Tisztelendő Anyáik Tisztelendő Anyja. A zárándokok szemé– ben, akik kérésekkel járulnak elébe – tisztítsa meg, tegye termékennyé őket – , egyfajta anti– mentát. Erőt merit a bizonyosságból, hogy az analitikus elméknek is megvannak a maguk kor–látai. Az abszolút ellentét megtestesítője. Rom– lott szűz; eszes, vulgáris, kegyetlen – és éppoly pusztító, mint a coriolis-orkán.

Késes Szent Aliáról (Irulan hercegnő jelentése)

' Alia, mint valami feketébe öltözött ör, temp– lomának, a Jövendölés Szentélyének déli balkon– ján állt. Az épületet Paul fremenjei emelték számára bátyja erődítményének árnyékában.

A lány ki nem állhatta életének ezt a felét, ám tudta: ha elkerüli a templomot, az előbb-utóbb mindannyiuk pusztulásához vezet. A zárándokok (átkozott legyen valamennyi!) napról napra nagyobb számban jöttek. Most is csak úgy nyü– zsgtek a templom lépcsőin. Árusok jártak-ke– tek köztük, de akadtak szemfényvesztők, amu– lettáruspk és jósok is – mindannyian kisszerűén, Muad'dib és húga szánandó utánzataiként üzték az ipart.

Alia látta; hogy a kereskedők kínálta cikkek közt számos vörös-zöld csomagolású Dűne-tarot akad. Ennek vajon mi az oka? Ki dobta piacra a játékot az Arrakison? Miért épp itt, miért épp ebben az időben jelent meg? Arra szolgálna, hogy elködösítse a jövőt? A fűszerfüggőség együtt járt bizonyos fokú jövőbelátással. A fremenek természetüknél fogva babonások. Véletlen volna, hogy annyian lesik az ómeneket? Úgy döntött, hogy az első adandó alkalommal választ keres e kérdésekre.

Délkeleti szél kerekedett, erejét jócskán eltompította a Pajzsfal, mely itt, a város északi részén igen magasra nyúlt. Pereme felett narancs-szín ragyogás ömlött el – a lemenő nap fénye tört meg a szitáló por fátyolán. Alia orcáin érezte a szél forróságát, s ez vágyódást ébresztett benne a homok, a nyílt térségek biztonsága után.

Az utolsó zarándokbanda is elindult lefelé a templom lépcsőin. Kisebb csoportokban, egyenként szállingóztak; némelyikük megtorpant, hogy megbámulja az erődítmény kicsinyített másait, a szent amuletteket az utcai árusoknál, páran az utolsónak maradt szemfényvesztővel

társalogtak. Zarándokok, élősködők, városlakók, fremenek, zárni készülő kereskedők – mindannyian távozni készültek a templomtérrel, a város szívébe vezető, pálmákkal szegélyezett sugárút felé tartottak.

Alia szemügyre vette a féméneket; figyelmét nem kerülte el az arcokra fagyott vallásos áhítat. A maguk félvad módján igyekeztek távol maradni a többitől. Ők voltak Alia ereje s gyengéje egyszerre. Még mindig óriás férgeket fogtak be, hogy felhasználják, vagy épp feláldozzák őket. Megvetették a külvilágból érkező zarándokokat, ki nem állhatták a grabenek és panek városi népet, s undorította őket az utcai árusok nyílt cinizmusa. Egy vad frement senki nem mert taszigálni, még a templom teréről távozni igyekvő tömegben sodródók sem. A Szent Kerületben ugyan sosem fordult elő késeles, de gyakorta forog (Jult elő, hogy valamely sikátorban utóbb holttestekre letek...

A lézengők jókora porfelhőt kavartak. A fémesség szaga Alia orrába hatolt, s megint vágyakozást keltett benne a nyílt *bled* után. Emlékei, erre egy ideje rádöbbsent már, a ghola érkezése óta elevenebbek voltak. Örömet lelte régi életében, mielőtt a bátyja trónra lépett – jutott idő tréfálkozásra, apróságokra, arra, hogy nyugodtan élvezzen egy hűvös reggelt vagy alkonyatot; idő, idő, idő... Még a veszély is vonzóbb volt akkorian, hisz valamennyi forrását ismerte. Nem volt szükség arra, hogy lépten-

nyomon látnoki ké- pességeihez folyamodják, hogy mindenféle fátylakon át próbáljon egy-egy pillantást vetni bizonytalan jövőjébe.'

"Négy dolgot nem lehet elpalástolni: a szerel- het, a füstöt, a tűzszlopot, és a nyílt bleden át- vágó ember nyomát" – helyesen mondják a vér- beli fremenek...

Alia hirtelen megundorodott az egésztől. Visszahúzódottabalkonról,visszaaszentQlyho-T mályába, s a széles lépcsőkön a Jóslatok Csarno-kaba sietett. Talpa alatt homok csikordult a kö- von. A hozzá folyamodók örökösen homokot hordtak be odakintről a Szent Termekbe. Ügyet sem vetett az örökre, küldöncökre, a Kvizaratus mindenütt jelenlévő papjaira – nekivágott annak a spiráalakban kanyargó lépcsősornak, mely szállásához vezetett. Ott, a díványok, süppedős kárpitok, sátdíszek s a sivatagi élet egyéb em- lékei közt útjukra bocsátotta a f remén amazono- kat, akiket Stilgar jelölt ki személyes testőreikül. Nem testőrei, őrzői voltak inkább. Mikor maguk- ban morogva, tiltakozva végre odébbálltak – tőle jobban tartottak, mint Stilgartól – , Alia ledobta köntösét. Kriszkése ott lapult a nyakában viselt tokban. Ruhái halmán átgázolva fürödni indult.

Tudta, *hogy közeledik*. Az a csak árnyként fel- fogható férfi, akinek jelenlétét érezte ugyan, lát- ni azonban nem látta. Dühítette, hogy minden ha- talma dacárasem képes felderíteni kilétét. A férfi mindig váratlanul bukkant fel, általában akkor, amikor Alia mások jövőjét fürkészte. Egyszer- egyszer – még Halványabban – látta olyankor is, mikor magányosan feküdt a sötétben, ártatlansá- ga és vágyai közt őrlődve. Ott várakozott a bi- zonytalan horizonton túl, s a lány úgy érezte, ha minden erejét összeszedné, igenis képes lenne azonosítani. *Ott volt* – e tény nem hagyta nyu-

gpdni: ott lappangott könyörtelenül, fenyegető- en, szégyentelenül.

Nedves, meleg levegő csapott az arcába, ahogy a kád fölé hajolt. Ezt a fürdési szokást az emlékezetében megszámlálhatatlan sokaságban jelenlévő Tisztelendő Anyak sugallták neki – ügy sorakoztak tudatán, mint csillogó láncon az igazgyöngyszemek. Ahogy a kádba ereszkedett, a víz – meleg víz – körülölelte testét. A zöld csempéket vörös half igurak díszítették. E vízpa-zarlá*s láttán a fremenek vénei minden bizonytalansággal elszőnyedtek volna: ennyi nedvesség *egyetlen* emberi testnek!

Ő, a férfi, közel volt nagyon.

A feszültség teszi- gondolta-Alia - A feszült- ség és-a megerőltetés.

Teste társat ki'vánt. A szex nem jelentett külö- nősebb misztériumot mindama Tisztelendő Anyak számára, akik hivatalból vettek részt a szí- ecsekben rendezett orgiákon. Alárendelt énei- nek főw-tudata minden szükséges információt Alia rendelkezésére bocsátott. Ez a közelségér- zet nem jelenthet mást, csupán azt, hogy húsa húsrá áhítózik".

Ahogy ott hevert a meleg vízben, cselekvés- kényszer kelt birokra benne a letargiával.

Hirtelen kipattant a kádból, s úgy ahogy volt, víztől csepegve, a hálószobájából nyíló gyakor- lóterembe sietett. A felülről bevilágított, téglá- lapforma helyiségben összezsúfoltak mindazo- kat az eszközöket, melyek 'segítségével a Bene Gesserit-adeptusok a tökéletes fizikai és szel- lemi készenlét állapotába juthattak. Akadtak itt emlékezet-erősítők, súlykészletek Ixről, melyeka

kéz és a láb ujjainak megedzésére, érzékenysé- ' gének felfokozásara szolgáltak; szagszintetizá- torok, ízérzék-szenzitívátorok, hőmérséklet- gerjesztők, szokásfigyelők, melyek azt voltak hi- vatva megakadályozni, hogy káros beidegződé- sek gyűjteményévé váljon; alfahullám-érzékelő, pislogás-szinkronizátorok, melyek a fény-sötét reakcióidő csökkentésére kínáltak módot...

Az egyik falta tíz centiméteres, messziről lát- ható betűkkel festett fel egy mondatot a Bene Gesseritek Hitvallásából:

"Mielőtt mi megjelentünk, minden tanulási folyamat ösztönökön alapult. Mi megtanultunk tanulni. Mielőtt mi megjelentünk, a kutatókat in- tuíciójuk véges volta korlátozta – gyakran életük feléig sem tartott ki. Meg sem fordult afejükben, hogy ötven emberöltön át húzódo programokba fogjanak. Eszükbe sem jutott, hogy a totális ideg-izom összehangolás feltételeit megteremt- sék."

Ahogy á gyakorlóba lépett, Alia megpillan- totta önnön tükörképét egy célbábu szívében el- helyezett vívótukör prizmájának kristálylapjain. A hosszú vívótör a helyén volt, csak rá várt.

Igen – gondolta a lány. Igen, ki kell f árasztza- nom magam, amennyire csak lehet... Ha a test ereje elfogy, megtisztul az elme.

Jólesett kézbe venni a fegyvert. Alia a krisz-kést is kivonta tokjából, fenyegetően felemelte, s & kardheggyel elmozdította a szerkezet kapcsó- lóját. Ellenállást érzett, ahogy a cél pajzsának aurája feltöltődött, s lassan, de határozottan el- toltta pengéjét.

A prizma megcsillant. A cél balra mozdult

This document was created by Print2PDF

<http://www.software602.com>

Alia követte a karddal, s megint – ki tudja, há-nyadszír már – arra gondolt, hogy lehetne akár élő ellenfél is. Ám nem volt egyéb szervomoto-
rok és reflex-áramkörök együttesénél; arra szol- gált, hogy elvonja az
ember figyelmét a valós ve- szélyről, hogy összezavarja és megleckéztesse
a próbálkozót. Olyan eszköz volt, melyet az embe- ri reakciókhoz való
alkalmazkodásra programoz- tak; anti-én, mely követte az ellenfél minden
rez- dülését, tükrözte a fényt, elmozgatta a célt, s ha tehetette, visszavágott.

Számos penge látszott Alia felé döfni a priz- mából, de csak egy volt
közülük igazi. A lány megtalálta, hárított, s a pajzs ellenállását legyöz- ve
célba juttatta kardja hegyét. Jelzőfény gyúlt, ott voröslött a prizma síkjain –
újabb ^avaró té- nyező!

A szerkezet ismét támadott, immár egyes fo- kozatban, egy
ámyalatnyival fürgébben, mint a bekapcsoláskor. ,

Alia védett, aztán minden megfontolást félre- téve a veszélyzónába
ugrott, s kriszkésével ért el találatot.

A prizma újabb jelzőfényel válaszolt.

Ismét növelte a tempót, sebesen gördült kere- kein; mágnesként
vonzotta a lány mozgása, a penge villanása.

Támadás... védeés... visszaszúrás.

Támadás... védeés... visszaszúrás.

Már négy fénypont izzott szemközt, s a szer- kezet egyre
veszélyesebbe vált. Minden öt ért ta- lálat után fokozta a tempót, minden
alkalommal több zavarforrást működtetett.

Öt jelzőfény.

Alia póre testén veríték csillogott. Univerzu- mát a fenyegető penge, a
cél, a gyakorló padlója jelentette most; érzékek, idegek, izmok – mozgás^o
mozgás ellen.

Támadás... védeés... visszaszúrás.

Hat lámpa... Hét-Nyolc!

Nyolc után Alia sosem kockáztatott tovább azelőtt.

Tudata egy .része tiltakozott e vadság ellen. A prizma*, bábu és penge
alkotta szerkezet nem gondolkozik, nem érez, nem vigyáz. És nagyon is
valódi a fegyvere... Ha riem így lenne, értelmét veszítené a tréning. A
penge könnyedén megse- bezhet, akar meg is ölhet egy embert. Az Impé-
rium legjobb kardforgatói sem igen merészked- tek tovább hét jelzésnél...

Kilenc!

Alián izgalom vett erőt. A támadó penge és a célpont összemosódott a sebes mozgásban. A lány úgy érezte, kezében életre kel a kard. Anti-célonntá vált. Nem ő kezelte a pengét, a penge kezelte őt.

Tíz!

Tizenegy!^ . . .

Valami elvillant a válla felett, lelassult, ahogy a célt övező pajzsnak ütközött, átférközött rajta, és a kapcsolónak csapódva deaktiválta % gépezetet. A fények kihunytak. A prizma már nem for– gottja bábu mozdulatlaná vált.

Alia megperdült a sarfcán – feldühítette a be– avatkozás, de csodálattal kellett adóznia annak, aki a fegyvert hajította. Az időzítés és a sebesség tökéletes volt: a penge, mire a pajzsot elérte, már

elégé lelassult ahhoz, hogy áthatolhasson. Ha gyorsabban érkezik, eltéríti a yédőmező.

Ráadásul egy rmilliméternyi kapcsolót talált el a tizenegyes fokozaton mozgó célponton...

Alia hirtelen megnyugodott, a bábuhoz ha sonló mozdulatlanságba dermedt. Nem érzett meglepetést, amikor megpillantotta az érkezőt.

PauFa gyakorló ajtajában állt. Stilgar három lépszel mögötte maradt. A császár dühösnek lát– szott.

Alia hirtelen tudatára ébredt meztelenségé– nek. Eszébe jutott, hogy f elvehetne valamit. Mu– lattatta az ötlet. Amit a szemek már láttak, úgy– sem feledik!. Lassan visszacsúsztatta a kriszkést a nyakári függő tokba.

– Sejthettem volna – mondta.

– Remélem, tisztában vagy vele, milyen ve– szélyes dolgot műveltél – korholta Paul. Szem– ügyre vette hógát, enyhe pír színezte'börét, telt ajkait. Zavaróan nőiesnek találta. Alia maholnap felnött – hogy nem vette ezt észre korábban? Furcsállotta, hogy ha így néz rá, majdhogynem idegennek rémlik ahhoz az Aliához képest, akit hógaként ismer.

– Eszeveszett örülség! – sziszegte a Paul ol– dalán megjelenő Stilgar.

Szavai dühösek voltak, Alia azonban látta a szemét, s kiérezte hangjából a bámulatot.

– Tizenegyes f okozat... – mormolta fejcsóvál– va Paul.

– Tizenkettőig is eljutottam voina, ha közbe nem avatkozol – mondta a lány, és hozzátette: – Mi az ördögnek ennyi fokozat, ha sose próbáljuk ' ki?

– Épp egy Bene Gesserit kérdőjelezi meg egy nyílt rendszer szükségességét? • – Fogadok, te sosem merészkedtél hétnél to– vább! – Alia ismét dühbe gurult Bosszantotta bátyja higgadsága.

– Csak egyszer – mondta Paul. – Gurney Hal-leck tíznél rajtakapott. A büntetés elég megszé– gyenítő volt ahhoz, hogy ne akarjak beszámolni róla. És ami a szégyent illeti,...

– Legközelebb talán jelentsétek be magato– kat! – vágott vissza a lány. Átsietett a hálószobá– jába, talált egy bő, szürke köntöst, felöltötte, az– tán fésülni kezdett a falitükör előtt. Izzadt, s mintha ez nem lett volna épp elég, a közösülés utánt idéző szomorúság vett erőt rajta; kedve tá– madt, hogy ismét megfürdjék, aztán aludni tér– jen.

– Miért jöttél? – kérdezte Pault.

– Uram! – szólt Stilgar. Volt valami különös a hangjában, ami arra készítette Aliát, hogy hátra– nézzen,

– »• Irulan javasolta, hogy keressünk el – mond– ta a császár – , tűnjek bármilyen furcsának. Úgy véli, s ezt a Stil által .beszerzett információk is alátámasztják, hogy ellenségeink nagy csapásra készülnek a...

' – Uram! – ismételte Stilgar, ezúttal élesebb hangon.

Bátyja odafordult, Alia pedig tovább nézte az öreg fremen Naibot. Stilgartól sugárzott valami, ami beláttatta vele: e férfi egyike a bledből jöt– téknek. Hisz a természetfelettiben, ám a csodák világa igen közeláll hozzá. A maga egyszerű, po– gány módján szól hozzá, s rendre elosztatja ke– telyeit Az univerzum, amelyben élnie adatott, kezdettől könyörtelen hozzá, ezért hiányzik be– löle az Impérium lakóit általában jellemző mo– rál.

– Igen, Stil? – vonta fel szemöldökét Paul. – Inkább te adnád elő jövetelünk célját?

– Most nem arról kell beszéinünk! – jelentette ki a Naib,

– Miabaj,Stil? Stilgar Aliára bámult

– Vak vagytán, Síre?

Paul ismét hűga f elé fordult, s feszengeni kez– dett. Alárendeltjei közül egyedül Stilgar mert ilyen hangon beszélni vele, de ő isalaposan meg– fontolta, mikor tegye.

– Pár kell ennek! – fakadt ki az öreg, – Baj lesz vele, ha meg nem házásítod, s hozzá hamarosan!

Alia elfordult; fülig pirult. *Hogyan sikerülhetett hozzám férnie?* – ámuldozott. Bene Gesserit önkontrollal sem tudta elejét venni a reakciónak. Miképp tehette ezt Stilgar? Hisz nem ismeri a Hangot! Szégyen és düh kerítette hatalmába.

– Halljuk a nagy Stilgart! – mondta, továbbra is hátát mutatva nekik. Érezte, hogy remeg a hangja; ez az ő figyelmüket sem kerülhette el. – Szüzek! Szíveljetekek meg a fremen Stilgar taná– csait!

– Szeretlek mindkettőtöket, szólnom kell – emelte fel hangját Stilgar. – Főnökké lettem a fremenek közt, s tudom, mi vozza egymáshoz a férfit és a nőt. Ehhez nincs szükség misztikus ha– talomra.

Paul mérlegelte az elhangzottakat, mindazt, aminek tanúivá váltak, beleértve saját reakcióját

is, mikor megpillantotta hűgát. Igen – Alia visel kedésében van valami vad, valami kihívó. Mi készítette rá, hogy ruhátlanul kezdjen gyakorol– ni? Miért kockáztatta ilyen ostobán az életét? Ti– zenegyves fokozat! Az oktalan automata most a régi idők gépszörnyeiket jelképezte a szemében. Az emberiség felett valaha a gondolkodógépek uralkodtak: A Butieri Dzsihad végét vetett ennek, de nem gyomláltaki az előítéleteket, melyekmég a masinak kései leszármazottat is öveztek,

Stilgarnak természetesen igaza van. Párt kell találniuk Alia számára, mégpedig hamarosan.

– Gondom lesz erre – mondta Paul. – Később, négyszemközt, beszélék majd a dologról Aliával.

A lány felé fordult, rá összpontosított. Tudta, hogyan gondolkodik, s rádöbbsent arra is, hogy mentát döntést hozott vele kapcsolatban. Volt valami sorsszerű e felismerésben, mely éppúgy független volt tőle, mint a bolygók mozgása. El– foglalta helyét az univerzum rendjében – megmáshíthatatlanságában fenyegetés rejlett.

– Sire – szólt Stilgar. – Talán...

– tie most! – emelte fel-hangját Paul. – Van fontosabb dolgunk is.

Alia, ha csak tehette, elkerülte a vitát bátyjá– val. Bene Gesserithez méltó megfontoltsággal most egyszerűen túltette magát az utóbbi néhány perc eseményein.

– Irulan küldött benneteket? – Ebben is talált valami ijesztőt.

– Azősugalmazásara jöttünk- javítottakiPa-ul. – Az általa továbbított információk megerősítik gyanúnkat: a Liga rövidesen megpróbálkozík egy homokfőre befogásával.

– Egy kisebbet szeretnének, hogy elindíthas– sák a fűszercikiust egy másik bolygón – fűzte hozzá Stilgar. – Ez azt jelenti, hogy van egyviláguk, amelyet megfelelőnek vélnek.

* – Tehát fremenek segítik őket! – fakadt ki Alia. – Egyetlen külvilági sem lehet képes férget befogni!

– Meglehet – mondta Stilgar.

– Igazán? – Aliát felbosszantotta a makacsko-dás. – Paul, t'e biztosan..,

,- Akadnak árulók – jelentette ki Paul. – Ezt már jó ideje tudjuk. Azt a másik világot azonban nem sikerült felfedeznem, és ez zavar. Ha..:

– Ez zavar? – értetlenkedett Alia. – Csak annyit jelent, hogy egy navigátor óvja tőled, akár a többi menedéküket.

Stilgar szóra nyitotta száját, de néma maradt. Az volt az érzése, hogy bálványai önnön szentsé– güket gyalázzakmeg gyengeségükkel.

Paul, feszengését érzékelvén, így szólt:

– Valamiben döntenünk kell. Szükségem van a tanácsodra, Alia. Stilgar azt javasolta, küldjünk őrzőjáratokat a nyílt bled vidékére is, s erősítsük meg a sziecsek védelmét, így több esélyünk van felfedezni az esetleges landolást, és megakadá– lyozni...

– És ha egy navigátor vezeti azt a csoportot is?

– Ellenfeleinkkétségbeesettek-mondtaPaul.

– Mi másért lennék itt? *

– Mi olyat láttak, amit mi nem? – tünődött a lány.

– Pontosan erről van szó.

Alia bólintott, eszébe ötlöttek az új Dűne-ta-rottal kapcsolatos gondolatok. Néhány szóban beszámolt félelmeiről.

– Ködösítenek – vélte Paul.

– Ha őrzőjáratokat küldünk ki,- mondta Stilgar – , elejét vehetjük a...

– Semminek nem vehetjük elejét örökké – je– gyezte meg Alia. Nem tetszettek neki Stilgar gondolatai. Az Öreg Naib látóköre beszűkült, figyelmen ki'vül hagyta a legkézenfekvőbb ténye– ket. Nem az a Stilgar volt ez*aki az emlékeiben élt.

– Számíthatunk rá, hogy előbb-utóbb befog– nak egy férget – mondta Paul. – Hogy sikerül-e , elindítaniuk a melanzsciklust valahol másutt, egészen más kérdés. Ahhoz a fereg nem elég.

Stilgar egyikről a másikra pillantott. Ökoló– giai érzéke segítségével – ez a vérvé-vált a sziecsheli élet során – követni tudta őket. A befogott

féregnek egy kis darab Arrakisra van szüksége – homoki planktonokra, kismesterekre és egyebek– re. A Liga problémája nagy, de korántsem meg– oldhatatlan. Ő más miatt gyötrődött.

- Látomásaid tehát nem mutáljak meg, miben mesterkedik a Liga?
- Ördög és pokol! – fakadt ki Paul.

Alia Stilgart nézte; érzékelte, hogyan kergetik egymást gondolatai. Már-már megbűvölték a * hallottak. Varázslat! Varázslat! Havalaki a jövő– be lát, a szent tűzből kell kiragadnia egy keveset. Iszonyú veszély les a leiekre az Idő örvényében. Megragadni valamit abban a formátlanságbah, alakot, erőt kölcsönözni neki... Stilgar azonban érzékelte a többi erőt is, az ismeretlen erőket ott,

túl a horizonton. A Boszorkánykirálynő és a Va– rázsló Barát veszedelmes gyengeséget árult el.

– Stilgar – mondta Alia, küzdve azért, hogy megtarthassa. – Egy wlyben állsz; dűnék kö– zött. Én odafent várom. Látom, amit te nem láthatsz. Többek közt látom a hegyeket is, me– lyek ott emelkednek a horizonton.

- Ti sem tudtok mindent – mondta a Naib.-. ' Ezt mondjátok mindig.
- Minden hatalomnak vannak korlátai – bóli>> tott Alia.
- , – És a hegyeken túl veszély leselkedik – mor– molta Stilgar.

– Valami ilyesmiről van szó – hagyta rá Alia. Stilgar bólintott, Paul arcán nyugtatta pillan– tását.

– De bármi közeledjek is a hegyek mögül – mormolta – , keresztül kell vágnia a dűnéken.

A legveszedelmesebb dolog az univerzum– ban: jóslatok alapján kormányozni. Sem elég bölcssek, sem elég bátrak nem vagyunk az efféle játékhöz. Az alábbiakban azt igyekszünk meg– határozni, intézményeink veszélyeztetése nélkül meddig is merészkedhetünk. A definíciókat a Bene Gesserittől kölcsönözzük, s úgy tekintünk a bolygókra, mint génállományok forrásaira, ta– nitások és tanítók, s persze lehetőségek planétá– ira. Célunk nem maga az uralkodás, hanem e génforrások védelme, az okulás – hogy ezáltal felszabadíthassuk magunkat a függőség korlá– tai alól.

Az orgia, mint a kormányzás eszköze – részlet a Liganavigátorok Kézikönyvének harmadik fe– jzetéből

– Itt halt meg az apád? – kérdezte Edric, és tartályából keskeny fénysugarat villantott a csá–

szári fogadószoba egyik falát díszítő ékköves siktérkép– közenére,"

– Az ott koponyájának szentélye – magyarázta Paul. – Apám hadifogolyként halt meg a Har-konnen-flotta egyik fregattján, plattunk, a por-teknőben.

– Ó igen; emlékszem már a történetekre – mondta Edric. – Megpróbálta megölni halálos el-lenségét, az öreg bárót... – A navigátor titkolni igyekezett nyugtalanságát, mely zárt terekben minden alkalommal elfogta. Fordult egyet a nancs szín gázban, Paulra szegezte szemét, aki egyedül ült egy sötét-fekete csíkos díványon.

– A bárót végül a hűgmm ölte meg – mondta szárazon a császár. – Az Araakeenért vívott csata előtt.

Miért épp ezt a helyet választotta a halember, hogy feltépje a régi sebeket? – tünődött közben.

A navigátor hasztalan igyekezett gátakat szabni a benne felgyülemlett feszültségnek. Az első találkozás sorai megfigyelt. légies mozdulatok szánalmas vergődéssé torzultak. Edric apró szeme ide-oda villant, kiutat keresett. Az a segéd, aki ki'sérté, kissé távolabb állt, a Paul balján felsorakozó testőrök mellett. Ez az alak aggasztotta inkább a császárt – nagydarab volt, vastag nyakú, kifejezéstelen arcú. Ő vonszolta be a navigátor szuszpenzorotérral felszerelt tartályát – mereven, furcsán lépdelt.

Scytale – mutatta be Edric. *Scytale, a segéd.*

A fickó képe ostoba volt, szemei azonban elárulták. Nevettek mindenben, amit láttak.

– Ahogy elnéztem, ágyasodnak tetszett az Arctáncoltatók bemutatója – mondta most Edric. – Örömmre szolgál, tiogy így történt. Azt hiszem, különösen azt a részt kultiválta, amikor a csoport minden tagja az ő alakját öltötte fel.

– Egy ősi f remén mondás szerint a navigátoroktól őrizkedni kell még akkor is, ha ajándékot hoznak – mosolygott Paul.

A nagycsarnokba tartott előadásra gondolt. A táncosok a Dűne-tarot figuráinak képében léptek színre, mozgásuk a világítóbogarak látszólag céltalan kavargását idézte. Azután következtek az uralkodók: királyok és császárokérmékről másolt arca; merev vonások, mégis csodálatosképp változékonyak. Majd a tréfások: Paul alakja és arca, Chanié tucatnyi példányban, sőt, Stilgaré is, aki csak morgott magában, míg a többiek tapsoltak és kacagtak.

– Amit adunk, a lehető legnemesebb szándék– kal adjuk! – tiltakozott Edric.

– A kérdés csupán az, mennyire nemes a szán– dékotok – mormolta Paul. – A ghola, akit aján– dékba kaprunk tőletek, azt állítja, az elpusztítá– sunk a cél ja*

– Az elpusztításod, Sire? – ámuldozott Edric. – Hát nem elpusztíthatatlanok az istenek?

Stilgar, aki épp ekkor lépett be, végignézett az örökön. Messzebb voltak Paultól, mint szerette volna. Ingerülten odaintett nekik: szorosabban!

– Minden rendben, Stil – mondta Paul felemelt kézzel. – Ez baráti beszélgetés. Told csak ide a nagykövet tartályát! Ide, a dívány mellé...

Stilgar az utasítást mérlegelve megállapította, hogy a tartály így épp Paul és a nagydarab segéd közé kerül. Túl közel ugyan, de...

– Jó lesz így, Stil – szólt oda Paul, s kézzel adta a Naib tudtára: nem tűr ellenkezést.

Stilgar árulkodó kelletlenséggel toltá köze– lebb a tartályt Paulhoz. Nem tetszett neki sem a szerkezet, sem az azt "körüllengő, átható fűszer– illat. Őrhelyét a lebegő gömb közvetlen közelé– ben foglalta el, melyből a navigátor szavai hallat– szottak.

– Megölni egy istent... – töprengett fennhan– gon Paul. – Ez roppant érdekes. De– ki állítja, hogy–isten vagyok?

– Azok, akik imádnak – válaszolta Edric, gyors oldalpillantást vetve Stilgarra.

– És te hiszel nekik? – tudakolta Paul.

– Hogy én mit hiszek, annak semmi jelentősé– ge, Sire – mondta Edric. – A legtöbb megfigyelő úgy vélekedik, mindent elkövetsz, hogy istennek tartsanak. Magától adódik a kérdés: tehet ilyet egy halandó... büntetlenül?

Paul a navigátort méregette. Visszataszító te– remtmény, de nem ostoba. Olyan kérdést tett fel, melyet gyakorta fogalmazott meg magában a császár. Igaz, elég alternatív idővonalat követett végig ahhoz, hogy. tud ja, milyen következmé– nyekkel járna, ha *nem* csinálna magából isterit. Sokkal rosszabb lenne. Ám a navigátorok rend– szerint nem ilyen nyíltak. Érdekes. Miért tette fel a kérdést Edric? Mit remél elérni általa? Paul gondolatai cikázni kezdtek. A tleilaxiak állnának a mostani akció mögött? Hogyan befolyásolja majd az eseményeket csanatainak Semhoun ara-

tott friss győzelme? A Bene Gesseritekkezényo– ma érződik az egészen...

Agyán ezrével villantak át az inf ormáciőtőre–dékek. Mentát módra mérlegelte őket – a folya– mat három másodpercig sem tartott.

– Talán látnoki képességem korlátaira vagy kíváncsi, navigátor? – érdekiődött, hogy elbi-zonytalanítsa ellenfelét.

Valóban sikerült megzavarnia Edricet, az azonban jól palástolta bizonytalanságát. Hossza– dalmas aforizmával válaszolt:

– Egyetlen épeszű embernek sem jut eszébe kétségbe vonni látnoki hatalmadat, Sire. A jöste– hetség ősidőktől fogva ismert. Akkor kell szem– besüljünk erejével, amikor a legkevésbé várjuk. Még szerencse, hogy hatnak az univerzumban másféle erők is.

– Hatalmasabbak a jósokénál? – firtatta Paul.

– Ha csak a jövőbelátás létezne és hatna, Sire, egykettőre megsemmisítené önmagát azáltal, hogy kénytelen volna saját degeneratív hatására koncentrálni.

– Ez alapvető emberi vonás – bólintott Paul.

– És veszedelmes dolog – mondta Edric. – Még akkor is, ha nem keveredik hallucinációkkal.

– Ezek szerint vízióim egy része merő halluci-náció? – érdekiődött Paul gunyoros hangon. – Esetleg arra utalsz, hogy alattvalóim hallucinálnak?

Stilgar, a feszültség növekedését érzékelve, közelebb húzódott Paulhoz. A tartály gázában lebegő mutánsra bámult.

– Kiforgatod a szavaimat, Sire – tiltakozott Edric. Furcsa erőszakosság lappangott szavai mögött.

Erőszak, itt? – döbönt meg Paul. *Ezt még ők sem merészelnék! Hacsak (és őreire pillantott) nem arra számítanak, hogy védelem nélkül ma– radok.*

– Azzal vádolsz, hogy istenséget kreálok ma– gamból – mondta, úgy lehalkítva hangját, hogy Edricen és Stilgaron kívül np hallhassa más. – Mít jelentsen ez?

– Talán nem válogattam fneg eléggé a szavai– mat, uram – mondtam navigátor.

– Sokat elárul ez is – ingatta fejét Paul. – Töb– bek közt azt, hogy a legrosszabbat feltételezed rólam.

Edric a nyakat nyújtogatta, oldalvást, várako– zásteljesen pillantott Stilgarra.

– Az emberek mindig a legrosszabbat várják azoktól, akik gazdagok és hatalmasok, Sire. Mondják, az arisztokratát bárhol megismerni: csak azon gyengéit teszi közszemlére, melyek révén népszerűvé válhat.

Stilgar arca megrándult.

Paul fehérezett, s tudta, mi jár az idős Najb fejében. Hogy mer ez a navigátor így beszélői Mu-ad'dibbel?

– Gondolom, nem tréfálsz – mondta Paul.

– Hogy tréfálnék, uram?

Paul^azon vette észre magát, hogy kiszáradt a torka. Ügy érezte, túl sokan vannak jelen, túl sok tudóben fordult már meg az általa beszívott levegő. A navigátor tartályából áradó melanzsillat elviselhetetlennek tűnt.

– Vajon kik a bűntársaim az emberiség ellen szőtt vallási összeesküvésben? – tudakolta. – Tán a Kvizaratus?

Edric vállat vont. Feje körül kavargni kezdett a narancsszínű gáz. HJgy tetszett, már néni érdekli Stilgar, noha a fremén változatlanul őt bámulta.

– Azt állítod, hogy a Szent Rendek *vala-mennyi* misszionáriusa hamis tanokat hirdet? – érdeklődött Paul.

– Önérdék és őszinteség kérdése az egész – mormolta Edric,

Stilgar köntöse alá csúsztotta kezét, és megragadta kriszkése markolatát.

– Ezek szerint őszintétlenséggel vádolsz – in-, gáttá fejét Paul:

– Nem hinném, hogy a *vád* a megfelelő szó, Sire. . . . *Merész ez a lény* – gondolta Paul. így szólt:

– Vádolsz vagy sem, azt állítod, hogy én és papjaim hatalomra éhes brigantik vagyunk csupán.

– Hatalomra éhes brigantik, Sire? – Edric is-'mét Stilgarra sandított. – A hatalom elszigeteli azokat, akik túl sokat birtokolnak belőle. Végül elvesztik kapcsolatukat a realitással... és elbuknak.

– Uram! – sziszegte Stilgar. – Kevesebbért is kivégeztették már embereket} – ,

– Embereket igen – bólintott Paul – Csakhogy ez itt a Liga nagykövete.

– Szentséggyalázó módon csalással vádol!

– Érdekel a gondolkodásmódja, Stil – intette Paul. – Zabolázd meg a haragodat, és állj készenlétben!

– Ahogy Muad'dib narancsolia-

– Mondd csak, navigátor – fordult a lényhez Paul – ; hogyan működtethetnénk ezt az állítólagos összeesküvést, ha egyszer nem áll módunkban ellenőrizni minden misszionáriust, minden rendházat és kivazarátusi kirendeltséget a legtávolabbi világokon?

– Miben gátolhat téged az idő? – kérdezte Edric.

Stilgar látható zavarban vont össze szemöldökét.

'Muad'dib gyakorta mondta, hogy átlát az idő fátylain – gondolta. Mire célozhat a navigátor?

– Nem omlana-e össze szükségképp az ilyen összeesküvés? – folytatta Paul. – Lényeges elmentmondások, félreértések... kételyek, feltárási vallomások – egy ilyen léptékű konspirációt képtelenség volna koordinálni.

– Amit a vallás és az önérték nem palástol el, azt elpalástolja a kormány – mondta Edric.

– Arra vagy kíváncsi, meddig tart a türelmem? – kérdezte Paul.

– Értelmetlennek talán az érveim? – vágott vissza a navigátor.

Azt akarná, hogy végezzünk vele? – töprengött Paul. Az áldozat szerepére áhítozna?

– A cinikus látásmód kedvemre való – mondta, hogy próbára tegye. – Nyilvánvalóan tisztában vagy a kormányzati módszerek sokféleségével, a szavak ellentmondásos voltával és hatalmával. A nyelv számodra fegyver – a lehető legtermészetesebb hát, hogy próbára tedd vértetemet.

– A cinikus látásmód... – visszhangozta Edric mosolyogva. – Vallási kérdésekben minden ural-

kodó cinikus. Hisz a vallás is fegyver. S micsoda fegyver válik belőle, amint kormányzatra emelkedik!

Paul érezte, hogy belső nyugalom önti el, ugyanekkor erőt vesz rajta az óvatosság. Kihez beszél Edric? Átkozottul ügyesen csúri-csavarja, minden mondatában a manipuláció szándéka lappang. Abból azonban, amit mond, kiérződik a jókedv – mintha titkokat osztana meg vele. Stílusát azt sugallja, Paul és ő rokon lelkek, egy távolabbi világmindenség lakói, értenek olyasmit is, amit az átlagemberek nem. Paul ráébredt, hogy nem is ő a retorikus kirohanások célpontja, hanem a hallgatóság: Stilgar, az örök, tán még a nagydarab segéd is.

– Mások zúdítják rám ezt a kenetes manát – mondta. – Nem én akartam, hogy így legyen. S közben ezt gondolta: *Tessék! Hadd higgye a halmeber, hogy felülkerekedett szónárhaiunkban!*

– Miért nem teszel ellene akkor, Síre?
– Húgom, Alia m'iatt – mondta Paul, egyene– sen a navigátor szeme közé nézve. – 6 igazi is– tennő. Ha vele kerülsz szembe, ajánlom, ügyelj minden szavadra, máskülönben halálra sújt a pil– lantásával!

Az Edric ajkán felderengő mosoly döbbenet– nek adta át helyét

– Komolyan beszélek – jelentette ki Paul, s örömét lelte a másik rémületében. Stilgar lassan bólintott.

– Megingattad magabiztosságomat, Síre – is– merte el reszketegen Edric – , és kétségem sincs afelől, hogy ez volt a célod.

– Sose légy biztos abban, hogy pontosan isme– red céljaimat! – mosolygott Paul, s kézzellei ad– taStilgar tudtára: az audienciának vége.

Stilgar némán tudakolta, megölesse– e Edricet. Paul nemmel válaszolt, s hozzáfűzte még, hogy súlyos következményekkel járna, ha Stilgar a maga feje után menne az ügyben.

Scytale, a navigátor segédje a tartályhoz lé– pett, toini kezdte a kijárat felé. Mikor Paul mellé ért, ránézett nevető szemével.

– Ha uramnak nincs ellene kifogása...

– Igen? Miről van szó? – A nagydarab férfiből áradó fenyegetés oly kézzelfogható volt, hogy Stilgar közelebb lépett.

– Egyesek azt tartják – kezdte Scytale – ,– a né– pek azért áhítják a császári vezetést, mert a tér végtelen. Egy efféle szimbólum híján magányo– sak lennének. A császár fix pont a világminden– ségben. Felé fordulhat bárki, mondván: "íme Ő. Egységet teremt közüünk/" Azt hiszem, ugyan– ezt acélt szolgálja a vallás is, uram.

Scytale biccentett, s továbbr>tolta Edric tartá– lyát. Kértek a szalonba; a navigátor lehunytt szemmel lebegett a kavargó gázban. A beszélge– tés láthatólag minden erejét felemésztette.

Paul a távolodó Scytale után bámult, s a hallot– takon töprengett. *Különös alak* – tűnődött. Mi– közben beszélt, mintha nem egy, de számos em– ber szólt volna – arcán genetikus örökségének egésze otthagytá nyomát.

– Ez furcsa volt – jegyezte meg Stilgar. Paul felkelt a díványról, amint a2 örök egyike becsukta az ajtót a távozok mögött.

– Furcsa – ismételte Stilgar. Halántékán lükte– tett egy ér.

Paul lejjebb csavarta a világítást, s az ablak– hoz lépett, mely erődjének meredek sziklaf alá nézett. Fények izzottak a mélyben – plazmavá– gókkal felszerelt – munkások – dolgoztak – ott – hatal– mas – kőtömböket

hasítottak, melyeket Alia szél- rohamoktól megrongálj templomának kijavitá- sára szándékoztak felhasználni.

– Könnyelműség volt termeidbe engedni ezt a lényt, Usul – mondta Stilgar.

Usul – gondolta Paul. *Sziecsbdi nevem. Stil- gar arra emlékeztet, hogy egykor ő volt az én feljebbvalóm; hogy. megmentett a sivatagtól.*

– Miért csináltad? – tudakolta Stilgar melléje lépve.

– Az adatok miatt – mondta Paul. – Több adat- ra van szükségem.

– Nem veszélyes ezt a szituációt *csak* mentát- ként szemlélni? ,

Ez is egy látásmód- gondolta Paul.

A mentát adatfeldolgozásnak megvoltak a korlátai. Egyetlen nyelven sem lehet igazán kif e-jezrn a végtelenséget, hisz a nyelvek eszköztára véges. Igaz, a mentáti szemlélet előnyökkel is járt.

– Akadnak olyan dolgok – mondta Stilgar – , amiket okosabb odakint tartani.

– Vagy odabent – dűnnyögte Paul. Megbékélt tulajdon látnoki-mentáti szemléletével. Odakint, igen. Odabent lappang az igazi iszonyat. Ki ve- delmezhetné meg saját magától? Ellenfelei nyil- vánvalóan arra akarjak rászorítani, hogy maga-

magát pusztítsa el, ám ez a törekvés még vesze- delmesebb következményekkel járhat...

Töprengéséből sietős léptek kopogása zök- kentette ki. Korba, a főpap alakja rajzolódt ki az előtérből beáradó fényben. Mintha valaki meglódította volna, úgy rontott a helyiségbe, s csaknem azonnal megtorpant a félhomályban. "Szigadrót tekerceket szorongatott: apró, kerek ékköveknek látszottak, míg egy ör be nem hajtot- ta az ajtót. A fény kihuny.

– Itt vagy, uram? – Korba a sötétségbe kém- lelt.

– Mi az? – kérdezte Stilgar.

– Stilgar?

– itt vagyunk mindketten. Mi történt?

– Nyugtalanít ez a beszélgetés a nagykövettel. 7 Nyugtalanít? – visszhangozta Paul. (– Az emberek azt mondogat jak, uram, hogy feleslegesen kényeszteted ellenségeinket.

– Ez minden? – tudakolta Paul. – És ezek azok a tekercek, amelyeket kértem tőled? – A sziga-drót-kötegekre pillantott Korba kezében.

– Tekercsek? Ó igen, uram. Ezek azok a törté- netek. Itt tekinted meg őket?

– Már mindet láttam. Stilgarnak kellenek.

– Nekem? – kérdezte Stilgar. Nem tudta mire vélni Paul gesztusát. Történetek? Már jó ideje várt, hogy kettesben maradhasson a császárral, s megvitathassa vele Zabulon meghódoltatásának bizonyos kérdéseit. A nagykövet érkezése f élbe-szakította. S most, hogy végre eltakarodott, meg- jelenik Korba a tekercsekkel!

– Mennyit tudsz a régmúlt történetéről? – ér-dekiődött Paul, a sötétben álló alakra sandítva.

– Meg tudok nevezni minden világot, uram, melyen őseink vándorlásuk során megfordultak. Tisztában vagyok az Impérium...

– Tanulmányoztad valaha a Föld Aranykorát?

– Föld? Aranykor? – Stilgar bosszús volt és zavart. Miért érdekii Pault az idők kezdetének mítoszai? Az ő fejében mindegyre a Zabulonnal kapcsolatos adatok rajzoltak, a hadsereg szolgálá- latában tevékenykedő mentátok számításai: két-százöt támadófregatt harminc légióval, kisegítő egységek, speciális alegységek, misszionáriu- sok... az élelemszükséglet (ezt is észben tartot- ta)... melanzs., fegyverek... egyenruhák., kitün- tetések... urnák az elesettek hamvai számára... specialisták, propagandisták, ügyintézők, szám- vevők... kémek... és a kémek után kémkedők...

– Elhoztam a pulzusszinkronizátort is, uram – szólalt meg Korba. Érzékelte a Paul és Stilgar közt megnövekedett feszültséget, s ez megza- varta.

Stilgar a fejét ingatta. *Pdzusszinkronizátor?* Paul már be sem éri a sziga-projektorral? Mit akar a történelemmel? Ez valami mentát mester- kedés! Nem tudott szabadulni a gyakorta rátörő érzéstől, hogy felhasználják, ki'sérleteznek vele. Ilyen alkalmakkor rendszerinfőmegével zúdul- tak rá az adatok, s csak utóbb, rendszerezésükkor ébredt rá, mennyit ismer közülük.

– A zabuloni számításokkal jöttem, Síre – je- lentette ki. "*"

– Száradjanak ki azok a számítások! – csattant fel Paul. Egy fremen obszcenítésra utalt, mely- nek lényege a következő volt: "Nem hiányozhat annyira a nedvesség, hogy *ehhez* hozzányúljak!"

– De uram...!

– Stilgar – mondta Paul. – Sürgős szükséged van egyensúlyra, azt pedig csak akkor szerezhed vissza ha rávilágítunk bizonyos hosszútávú

összefüggésekre. Korba azokat az adatokat hozta el, melyek 'a régi időkből, a Butleriánusptól ránk maradtak* Dzsingisz kánnal kezdődik az anyag.

– Dzsingisz... kánnal? Sardaukar volt, uram?

– Ó dehogy! Sokkal régebben élt. Hozzávető¹ lég négymillió embert ölt meg.

– Nagyon fejlett fegyverrendszerekkel kellett tendelkeznie, hogy megtehesse, Síre. Gondolom, lézert használt. Vagy...

– Nem a saját kezével ölte meg azokat a milli-ókat, Stíl. Úgy ölt, ahogy én ölok – útjukra küldte légióit. Akad azután még egy császár, akinek cselekedetei figyelmet érdemelnek: bizonyos Hitler. Több mint hatmillió emberélet szárad a lelkén. Kimagasló eredménynek számított ez ak-kortájt.

– A légiói,., irtottak ki azokat a milli-ókat?

– Igen.

– Nem valami jó statisztika, uram.

– Dehogynem, Stíl... – Paul a Korba kezében lévő tekercesekre pillantott. A kis emberről lerítt, hogy a legszívesebben odavágná őket, és elmene-külne. – Statisztika: a leghízalgóbb becslések szerint is mintegy hatvanmilliárd embert pusztítottam el. Püsztasággá tettem kilencven bolygót, s teljesen demoralizáltam másik ötszázat. Negyven olyan vallást töröltünk el mindörökre, melyek eredete...

– Hitetlenek voltak! – kiáltotta Korba. – Hitetlenek mind egy szálig!

– Nem – rázta fejét Paul. – Hívök.

– Uraní tréfál... – A kis ember hangja remegett – A Dzsihad tízezer világra vitte el a Fényt, mely...

– A sötétséget – mondta Paul. – Száz emberöltő alatt sem heverikfia csapást, melyet Muad'dib Dzsihadja jelentett. Alig hiszem, hogy valaha képesek lesznek túltenni magukat rajta... – Rekedten felnevetett.

– Mi mulattatja Muad'dibet? – tudakolta Stíl-

gar-

– Nem mulatok. Csak úgy érzem, Hitler császár is mondhatott egykor valami hasonlót. Biztosan mondott is.

– Soha egyetlen uralkodó sem rendelkezett még a tiédhez fogható hatalommal – vetette fel Korba. – Ki vonhatna felelősségre téged? Légióid uralják az ismert világegyetemet és

– A légiók – mondta Paul. – Vajon tudják ezt' ők is?
– Magad vagy a légiók ura, Sire – szólt közbe. Stilgar, s hangjából kiéreződött, hogy átérezte sa- ját helyének fontosságát, az ő kezében összpön- tosuló hatalom nagyságát is.

Miután Stilgar gondolatait sikerült a kívánt irányba terelnie, Paul Korbához fordult, s így szólt:

– Tedd a díványra a tekerceket! A kis ember engedelmeskedett.
– Hogyan alakulnak adqlgok a fogadáson, Korba? – érdeklődött most a császár. – Mindent kézben tart a hűgom, ahogy kell?

" – Igen, uram – felelte a főpap szárazon. – Cha- ni a kémlelőnyiláson át figyel. Gyanítja, hogy a Liga küldöttei közt sardaukarok vannak.

– Bizonyára nem is téved – bólintott Paul. – Á sakalok gyülekeznek.
– Bannerjee – szólt Stilgar, Paul biztonsági szolgálatának vezetőjére utalva – aggódik ami- att, hogy néhányuk megpróbál majd besziváro- ni a belső erődítménybe.

– Történt már ilyen kísérlet?
– Még nem.
– A parkban azonban volt egy kis felfordulás – fűzte hozzá Korba.
– Miféle felfordulás? – csattant fel Stilgar. Paul bólintott.
– Jönnek-mennek az idegenek – magyarázta a kis ember. – Letiporjak a növényeket, suttognak maguk közt... Elhangzott állítólag pár nyugtala- • nító megjegyzés.

– Mint például? – tudakolta Paul.
– *Szóval erre költik az adónkat?* A hírek sze- rint ezt a kérdést maga a nagykövet fogalmazta meg.

– Egyáltalán nem meglepő – mondta Paul. – Sok idegen fordult meg a parkban?

– Rengeteg, uram.
– Bannerjee válogatott öröket állított a fonto- sabb bejáratokhoz, uram – tódította Stilgar. Sar- kon fordult; a szalonban izzó utolsó parázsgömb halvány fénybe vont a profilját. A látvány sivata- gi emlékeket élesztgetett Paulban. A fremen homlokán tükröződött majd minden gond és gondolat. Most épp gyanakvó volt, nem tudta mi- re vélni a császár viselkedését.

– Nertftetszik nekem ez a beszivárgás – jelen- tette ki Paul. – A vendégszeretet egy dolog. Az- zal is tisztában vagyok, mit követel az illem, ez viszont

– Gondoskodom róla, hogy eltávolítsák őket – sziszegte Korba. – Nyomban!"

– Várj! – szólt rá Paul; mielőtt nekiindulhatott volna.

A pillanatnyi csendben Stilgar olyan pozíciót vett fél, amelyből zavartalanul szemlélhette urát. Diszkrétan cselekedett – Paul csodálta is érte. Ízig-vérig fremen húzás volt ez: tiszteletben tartotta a másikat, csak szükségből tette, amit tett.

– Hány óra van? – tudakolta Paul.

– Hamarosan itt az éjféli, uram – mondta Korba.

– Korba, azt hiszem, te vagy legsikerültebb te-remtményem – közölte Paul.

– Sire! – Korba hangja sértődötten csendült..

– Irtózol tőlem? – kérdezte Paul.

– Paul Muad'dib vagy, aki Usul volt közöttünk – felelte a kis ember. – Tudod jól, hogy mindvégig hűséggel adóztam...

– Érezted magad valaha apostolnak? – firtatta Paul.

Korba nyilvánvalóan félreértette a szavakat, a tónust azonban nem. – Császáromnak tudniakell, hogy tiszta a lelkiismeretem!

– Shai-hulud óvjon bennünket. – mormolta Paul.

A csendet ezúttal a kiyülről beszűrődő fütyü-részés törte meg. Az ajtónál posztoló őrs csendet parancsolt az óvatlannak.

– Korba, azt hiszem, te túlélheted mindezt – mondta Paul. Láta, hogy Stilgar kezdi érteni a dolgot.

– Mi legyen a parkban ólálkodó idegenekkel, uram?

– Ó, persze! – kapott észbe Paul. ~ Tessékel-tesd ki őket Bannerjeevel, Stíl. Korba majd segít.

– Én, Sire? – Korba nyugtalan volt.

– Barátaim némelyike kezd megfélekezni arról, hogy ehkron f remén,volt – mondta Paul Korbára nézve, bár valójában Stilgarhoz intézte szavait. – Jegyezzétek meg azokat, akiket Chani sardaukaroknak mond, és gondoskodjatok arról, hogy végezzenek velük. Még jobb, ha magatok intézitek. Csendben kell csinálni, úgy, hogy ne támadjon felesleges zavar. Nem szabad megfélekezniük róla, hogy a vallás kötelez.

– Engedelmeskedem Muad'dib parancsának – suttogta Korba. .

– Mi lesz a zabuloni számításokkal? – kérdezte Stilgar.

– Holnap sort kerítünk rájuk – ígérte Paul. – Mihelyt az idegeneket eltávolítják a parkból, jelentsétek be, hogy a fogadásnak vége. Mert vége, Stíl.

– Értem, uram.

– Hát ersze hogy érted – dünnyögte Paul.

Bukott isten pihen e helyt Zuhanta csúfos volt nagyon Magas, ingatag talpáról

Melyet kezünk néki emelt

*

Tleilaxi epigramma

Alia térdre ereszkedett állá az öklein nyugodott, úgy nézegette a homokban fekvő testet, a néhány csontot és kevés húscsacát, ami valaha fiatal nő volt. A fejből, a kezekből, az egész felsőtestből nem maradt semmi, elpusztította a szél. Körben a homokban bátyja orvosainak és háznagyainak a nyomai látszottak. Már mind eltávoztak, kivéve a virrasztókat és Hayt, a ghóllát, aki oldalt állt és várta, hogy Alia befejezze titokzatos vizsgálódását. A sápadt sárga ég ezen a vidéken megszokott üveges fényvel vontá be a jeleket.

A testet néhány órával ezelőtt fedezte fel egy alacsonyan szálló felderítő, akinek műszerei víz nyomát jelezték ott, ahol csak sivatag volt. Hívására megjelentek a szakértők. És mit derítettek ki? Húsz év körüli fiatal nő a halott, f remén szármaszású, rászokott a szemű tára és egy kifinomult tleilaxi méreg okozta a halálát itt, a sivatag mélyén.

A sivatagban a halál nem ritkaság, egy szem-után élő f remén azonban az, így hát Paul kiküldte Aliát, vizsgálja meg a helyszínt úgy, ahogy valaha az anyjuktól tanulta.

Alia úgy érezte, semmi eredményt nem ért el, legfeljebb a saját rejtélyes-légkörével árasztott el egy már amúgy is rejtélyes jelenetet. Hallotta, amint a ghola megmoccan, rápillantott. A ghola figyelmét a varjakként magasban keringő topterek vontak el.

Óvakodj azoktól, akik ajándékot hoznak – gondolta Alia.

A virrasztók toptere és a sajátja a ghola mögött magasodó szikla mellett állt. A topterek látán Aliát elöntötte a vágy, hogy a levegőben legyen, messze innét.

Paul úgy vélte, ő észrevehet valamit, ami a többiek figyelmét elkerüli. Kényelmetlenül fészkelődött a cirkoruhában, szokatlannak érezte a városban töltött hónapok után. A ghóllát figyelve. Tudhat valamit erről a

halotról? A ghola fekete hajának egy fürtje kiszabadult a védőruha csuklyája alól, Alia kisértést érzett, hogy visszatasz– kolja a helyére.

Mintha Hayt megérezte volna gondolatát, a szürke fémszemek a lány felé fordultak. Alia a

szemek láttán megremegett, és elkapta a tekinte– tét.

Egy fremen nő halt meg itt méregtől, a "pokol torkatói".

Egy szemutát fogyasztó fremen.

Alia osztotta Paul rossz érzéseit az esettel kapcsolatban.

"A virrasztók türelmesen vártak. A halottban nem volt már megmenteni való víz.. Nem kellett sietni, és hitték, hogy Alia kiolvassa a különös igazságot a maradványokból.

A lány azonban semmilyen igazágot nem lá– tott.

Düh támadt benne a várakozók nyilvánvaló gondolataitól. Ennek az átkozott vallásos rejtély– nek az eredménye. Sem ő, sem a bátyja nem lehetnek emberek. Valami többnek kell lenniük. A Bene Gesserit gondoskodott róla, amikor mani– pulálta az Atreides-vérvonalat. Az anyjuk is be– segített, amikor a boszorkányság útjára lökte őket. –

Paul állandósította a különbséget.

Az Alia agyában lakozó Tisztelendő Anyák nyugtalanul fészkelődtek, gondolattöredékeket provokáltak: *Nyugodj meg, kicsi! Vagy aki vagy. Akadnak előnyei.*

Előnyei!

Egy intéssel odahívta a gholát.

Az mellélépett, nyugodtan, figyelmesen.

– Mit látsz? – kérdezte Alia.

– Lehet, hogy soha nem tudjuk meg, ki halt itt meg – felelte a férfi. – Nincs fej, nincsenek fo– gak. A kezek... Nem valószínű, hogy megvan va– lahól a genetikai lenyomata, amivel a sejtjei Összevethetők. , ~

– Tleilaxi méreg. Mit szólsz hozzá?

– Sokan halnak meg ilyen méregtől. . – Igaz. És ez a hús annyira elfogyott, hogy nem lehetne újránöveszteni, mint a tiédet.

– Már ha rábíznád a Tleilaxiakra – felelte a ghola.

Alia bólintott, f elállt.

– Most vigyél vissza a városba! A levegőben, miután észak felé fordultak, megjegyezte.:

– Pont úgy repülsz, mint Duncan Idaho. A férfi kutatóan nézett rá.

– Már mások is mondtak'-----

- Most mire gondolsz? – kérdezte Alia.
- Sok mindenre.
- Válaszolj a kérdéseimre, vigyen el az ördög!
- Melyik kérdésre?

Alia szúrósan- ránézett.

A másik észrevette, és megvonta a vállát.

A mozdulat Duncan Idahoé- gondolta a lány. Vádlón mondta, a hangja rekedt volt, megbicsak- lott:

– A reakciódra voltam kíváncsi, hogy el ját- szak a gondolataimmal. Ez a haláleset nem hagy nyugodni.

– Én nem arra gondoltam.

– Akkor mire?

– A furcsa érzelmekre, melyek olyankor vesz- nek erőt rajtam, amikor az emberek arról beszél- nek, aki *talán* én voltam.

– Talán?

– A Tleilaxiak nagyon okosak.

– Ennyire nem. Te Duncan Idaho vagy.

– Valószínűleg. Ez az elsődleges....

– Szóval valamit érzel?

– Egy bizonyos mértékig. Lelkesedem. Zavar. Remegni kezdek, erőfeszítembe kerül, hogy legyőzzem. Képek villannak be. –

– Milyen képek?

– Túl gyorsan jönnek, nem ismerem fel őket* Képek. Villanások... Majdnem emlékek.

– Nem vagy kíváncsi az emlékeidre?

– De igen. Hajt a kíváncsiság, de valami visszatart. Arra gondolok: mi van, ha nem az va- gyok, akinek hisznek? Nem szeretem ezt a gon- dolatot.

– Csak erre gondoltál?

– Te is tudod, hogy nem, Alia.

Hogy mer. a nevemen szólítani? Alia érezte, ahogy dühe fellángol, majd lecsillapodik a hang- súly emlékének hatására; lágyan vibráló tónus, közönyös férfiöntudat. Ajka megrándult. Össze- szorította a fogát.

– Az ott El Kuds? – kérdezte a férfi, és meg- billentette a gép szárnyát, némi zavart okozva a ki'séretnél.

Alia lenézett Harg-hágó, az apja koponyáját rejtő kőpiramis fölött vibráló rnyékukra *z/ Kuds-- a Szent Helv -' - Ez a Szent Helv-fejelte. **

– Egy nap eljövök ide. Apád maradványainak közelsége talán felszínre hozza emlékeimet.

Alia hirtelen meglátta, milyen erős a vágy, hogy a férfi megtudja, ki volt valaha. Központi kényszer. Visszanézett a sziklákra. Az alapok...

– Fordulj vissza – mondta. –

– A kíséret...

– Majd követnek. Kerüld meg őket! A ghola engedelmeskedett.

– Valóban a bátyámat szolgálod? – kérdezte Alia, amikor már az új útvonalon repültek, mö-göttükaki'séret.

– Az Atreidéseket szolgálom – hangzott a vá-'lasz. A bal kéz felemelkedett és lehullott: a régi családani tisztelgés szerint. Tűnődő kifejezés je- lent meg a férfi arcán, lefelé kémlelt a piramisra*

– Mi a baj? kérdezte Alia. Hayt szája megmozdult, a hang feszülten csendült.

– Ő... ő..., – Egy könnycsepp f ütött végig az arcán.

Aliát mozdulatlaná dermesztette a fremei csodálat. Víz ad a halottnak! Önkéntelenül is megérintette az arcot, érezte a könnyet.

– Duncan-suttogta.

* Úgy tűnt, a férfi a műszerek foglya, de szeme 'a sírra meredt. Nyelt egyet, megrázta a fejet; a fémszemek csillogtak.

– Úgy... úgy éreztem, mintha... mintha valaki átölelné a vállamat – suttogta. – Éreztem! Egy kart. – A torka elszorult. – Egy barát volt. Az... az én barátom.

– Kicsoda?

– Nem tudom. Azt hiszem... Nem tudom.

Hívójel villant Alia előtt: a kíséret kapitánya tudakolta, miért térnek vissza a sivatagba. A lány odahúzta a mikrofont, elmagyarázta, hogy tisztelgetük apja sírjánál. A kapitány figyel- meztette, hogy későre jár.

– Megyünk Arrakeen-be – * szólta Alia, és vissz-szatette a mikrofont.

Hayt mélyet lélegzett, és északnak fordította a gépet.

– Az apám karját érezted, igaz?

– Meglehet.

A ghola hangján már egy mentát szólta, aki a lehetőségeket mérlegeli. Alia látta, hogy már visszanyerte az egyensúlyát.

– tudod, hogy ismertem az apámat? – kérdez- te Alia. •

– Van némi elképzelésem.

– Elmagyarázom. – Alia röviden elmesélte, hogy ébredt Tisztelendő Anyai tudatára még jnepsztiletése előtt. Egy rémült magzat, s a bizonyosság, hogy megszámlálhatatlan élet ágyazó– dott sejtjeibe. Mindez Leto herceg halála *után* történt..

– Úgy ismerem az apámat, ahogy az anyám látta. Minden egyes tapasztalatot, amit megosz– tott vele. Bizonyos szempontból az anyám vagyok. Az enyém minden emléke addig a pillana– tig, amíg az Élet Vízét megízlelte/ és transzba esett.

– A bátyád részben már elmagyarázta.

– Igazán? Miért?

– Megkértem rá. Egy meritátnak szüksége van az adatokra.

– Ó. – Lenézett a Pajzsfal lapos felszínére, a megkínzott szikiára, a mélyedésekre.

Hayt felmérte a pillantás irányát.

– Könnyű felfedezni.

– Megközelíteni azonban már nehezebb – né– zett rá a lány. – Az emberi elmére emlékeztet... minden titkával együtt.

– Aha...

– Aha? Mit jelentsen ez? – Aliát hirtelen előn– tötte a düh, ő maga sem értette, miért.

– Szeretnéd tudni, mit rejt az agyam. – Állítás volt, nem kérdés.

– Honnan tudod, hogy jövőbelátó képessé– gemmel nem lepleztelek le?– kérte számon Alial

– Megtetted? – A férfi valóban kíváncsinak tűnt.

– Nem!

– A szibilláknak megvannak a maguk korlátai. Ez mulattatta a férfit, és lecsillapította Aliát.

– Ez szórakoztat? Nem tiszteled a hatalma– mat? – A kérdés még a lány fülében is gyengén és okoskodón hangzott.

– Tisztelem az előjeleidet és ómenjeidet, talán jobban is, mint hinnéd. Részt vettem a Reggeli Szertartásodon.

– Mit jelentsen ez?

– Jól bánsz a szimbólumokkal – felelte a férfi. Figyelmét a műszerek kötötték le. – Bene Gesse– rit jellegzetesség. De, mint a boszorkányok nagy része, könnyelműen bánsz a hatalmaddal.

Aliát megborzongatta a f élelem. Kifakadt:

– Mit merészelsz?–

– Sokkal többet merek, mint a készítőim gondolták volna. Emiatt maradtam a bátyád mellett.

Alia a szemeként szolgáló acélgolyókat tanulmányozta. Semmi emberi érzelem nem tükröződött bennük. A cirkoruha csukiyája eltakarta a férfi álla vonalát. Szája határozott volt, erő lakó-

zott benne és elszántság. Szavai megnyugtató intenzitást hordoztak, "Sokkal többet merek..." Ezt 'Duncan Idaho is mondhatta volna. Jobban sikerült a Tleifexiak gholája mint gondoltak volna, vagy az egész csak komédia, a kondicionálása re* sze?

– Magyarázd meg, ghola! – parancsolta.

– Ismerd meg önmagad, ez a parancsolat? r-kérdezte a férfi. Alia úgy érezte, a férfi ismétmukat rajta.

– Ne játssz a szavakkal, te... te *dolog*! – A hü^ velyében nyugvó kriszkésért nyúlt. – Miért ajánlékoztak téged a bátyámnak?

– A bátyád szerint végignézted az ajándékozást. Hallhattad a válaszomat is.

– Feleljújra, nekem!

– Arra szántak, hogy elpusztítsam.

– Most a mentát beszél?

– Erre magadtól is tudod a választ – rőtta meg Hayt, 7 És azt is Uidod, hogy az ajándék felesleges volt. A bátyád egyedül is eredményesen pusztít ja magát.

Alia mérlegelte az elhangzottakat, keze változatlanul a markolaton nyugodott. Trükkös válassz, de őszintének tűnt.

– Akkor miért az ajándék? – kutatta.

– Talán szórakoztatta a Tleilaxiakat. És az is igaz, hogy a Liga engem kért ajándékba.

– Miért?

– Aválasz ugyanaz.

– Miért vagyok könnyelmű a hatalmammal?

– Hogy használod a hatalmat? – kérdezett vissza a mentát.

A kérdés keresztülhasított Alia rossz előérzetén. Elvette kezét a markolatról.

– Miért mondod, hogy a bátyám elpusztítja magát?

– Ugyan már, gyermek! Hol a híres hatalmad? Nem tudsz logikusan gondolkodni? Alia megfékezte haragját.

– Gondolkozz-helvettem-mentát!

– Rendben van. – A férfi végignézett a kísé-
ten, majd újra az útra
figyelt. Arrakeen síkja már látszott a Pajzsfal északi pereme mögött. A por-
felhők alatt az árkok és teknők falvai rejtve ma-
radtak, de Arrakeen
távoli fényei már látszottak.

– Szimptómak. A bátyád hivatalos Magaszta-lót tart, aki...

– Aki a fremenek ajándéka volt.

– Barátoktól különös ajándék. Miért vennék körül hízelkedéssel és
szolgalelkűséggel? Meg-
figyelted valaha is igazán a Magasztalót? Az
em-
bereket megvilágítja Muad'dib. Az Umma Ré-gens, a császár a
sötétből jött, hogy ragyogva tündököljön mindenki felett. Ő a mi urunk. O
a drága víz az örök f
orrásból. Örömet fakaszt a vi-
lágegyetemben. Ugyan
már!

– Ha megismétlem a szavaidat a fremen ki'sé-ret előtt, madáreleséggé
aprítanak – mondta lá-
gyan Alia,

– Mondd el nekik!

– A bátyám a menny törvénye alapján uralko-
dik!

– Ezt te sem hiszed. Miért mondod akkor?

– Honnan tudod, hogy mit gondolok? – reme-gésén még Bene
Gesserit hatalmával sem tudott

felülkerekedni Alia. A gholá nem várt hatással voltra.

– Azt parancsoltad, érveljek, mint egy men-
tát-
enlékeztette a férfi.

– Mentát nem tudhatja, hogy mit hiszek! – Alia mély, reszketeg
lőlegzetet vett. – Hogy mersz ítélni felettünk?

– Ítélni? Én nem ítélek.

– Fogalmad jsincs, mire tanítottak bennünket!

– Uralkodni tanítottak. A hatalom iránti fenn-héjazószomjat nevelték
beléd. Átitattak a politi-
ka ravasz megértésével, felmértétek a háború és a
rituálék hasznát. A menny törvénye? Ez a mí-
tosz végigki'séri az emberi
történelmet. Végigki'séri? Végigkísérti, szellemként. Valótlan, tartal-
matlan. A Dzsihadqtok a menny törvénye?

– Mentát locsogás – f intorgott Alia.

– Az Atreideseket szolgálom és őszintén be-
szélek.

– Szolgálod? Nekünk' nncsenek szolgálaink, csak alattvalóink.

– Én tudatos alattvaló vagyok. Értsd meg, gyermek, és...

– Ne hívj gyermeknek! – csattant fel a lány, és félig kihúzta a
krisztkést a hüvelyéből.

– Igenis – mosolyodott el a férfi, és visszafordult a műszerekhez. Már jól látszott az Atreides erő épülete, elfoglalta Arrakeen északi részét.

– Valami ősi vagy, egy gyermeknél alig több testben. És ezt a testet megzavarja biitibózó nőisége.

– Nem értem, miért hallgatlak – morogta Alia, de visszacsúsztatta tokjába a kést, és letörölte izadtságtól nedves tenyerét, f remén takarékossga szégyenkezett. *y4 nedvesség pazarlása!*

– Azért hallgatsz meg, mert tudod, hogy lojális vágyókba bátyádhoz. A tetteim világosak és érthetőek.

– Veled kapcsolatban semmi nem világos és érthető. A legösszetettebb teremtmény vagy, akivel valaha találkoztam. Honnan tudhatom, mit építettek beléd a Tleilaxiak? – Véletlenül vagy szándékosan történt, nem tudom, de módomban áll alakítani önmagam.

– Zenszunita talányok mögé bújsz – vádolt a lány. – A bölcs ember alakítja önmagát, a bolond csak meghalni születik. A tudatosság elve!

– Az ember nem választhatja külön a megvilágosodást és annak eszközét.

– Rébuszokban beszélsz!

– A nyílt elméhez szólok. –

– Mindezt elmesélem Paulnak.

– Nagyrészt már hallottá. Aliát elöntötte a kíváncsiság.

– Hogy lehet, hogy még élsz és szabad vagy? Mit mondott?

– Nevetett, és azt mondta, hogy az emberek nem könyvelőt akarnak császárnak. Urat akarnak, aki megvédi őket a változásoktól. De egyetértett, hogy a birodalma bukását ő hordozza magában.

– Miért mondana ilyet'?

– Mert meggyőztem őt arról, hogy megértem a gondját, és segíteni akarok.

– Mivel győzted meg?

A férfi csendben maradt, bedöntötte a gépet, hogy leszállhasson az erő tetején kiépített pályára.

– Követelem, hogy mondd meg!

– Nem tudom, képes vagy-e elviselni...

ICIO

– Azt én döntöm el! Parancsolom, hogy beszélj!

– Szálljunk le előbb. – A ghola nem várt enge- délyre, fordított agépen, tökéletesenkiszámított ív- ben ereszkedett le a tető narancssárga padozatára*

– Most – mondta Alia. – Beszélj! *

– Azt mondtam neki, hogy önmaga elviselése lehet a világegyetem legnehezebb feladata. . Alia a f éjét rázta.

– Ez...ez... . .

– Kesery pirula – válaszolt a ghola, és az örö- ket figyelte akik a gép felé rohantak, védelmi alakzatban.

– Hajmeresztő ostobaság!

– A legnagyobb úr és a legnyomorultabb szol- ga is .osztozik ezen a problémán. Nem bérelhetsz fel mentátot, hogy megoldja neked. Nincs nyo- mozás, nincsenek tanúk ami választ adhatna. Sem alattvaló, sem szolga nem tudja bekötözni a sebet. Meggyógyítod magad, vagy az idők vége- zetéig sajogni fog.

Alia elfordult, és abban a pillanatban már rá is jött, hogy ezzel elárulta ézéseit. A férfi a lelke mélyébe talált ismét, boszorkány csselfogás vagy bűvös Hang nélkül is. Hogy csinálta?

– Mit tanácsoltál neki? . – ítéljen, és tegyen rendet.

Alia kibámult az örökre, figyelte, milyen tü- relmesen várnak, milyen rendben.

– ítélkezzen – mormolta.

– Nem! Csak ítéljen, egy elve vezérelje, talán...

– Mi ez az élv?

– Őrizze meg a barátait, és pusztítsa el ellen- ségeit,

– Azaz ítéljen igazságtalanul.

– Mi az igazság? Két erő ütközik-A maga szempontjából mindkettőnek igaza lehet. Egy császár itt alkalmaz jó megoldásokat. Az elkerül- hetetlen dilemmákat megoldja.

– Hogyan?

– A legegyszerűbb módon: dönt.

– ^Megtartja a barátait és elpusztítja a2 ellen- ségeit.

– Nem ez a stabilitás? Az emberek rendet akarnak, ezt a rendet vagy másmit. Éhségük börtönében ünek, és látják, hogy a háború a gaz- dagok szórakozása. Ez a fejlődés veszedelmes formája. Rendetlen.

– Megmondom a bátyámnak, hogy túl veszé- lyes vagy és meg kell halnod – mondta Alia, és a férfi szemébe nézett.

– Már én is javasoltam, hogy pusztítasson el.
– Ezért vágy veszélyes – Alia gonddal való- gatta meg a szavait. –
Ura vagy önmagadnak.

– Nem ezért vagyok veszélyes. – Mielőtt Alia megmozdulhatott volna,
a férfi odahajolt, és * megcsókolta.

Gyengéd és rövid-csók volt. Hayt elhúzódott, Alia döbenten bámult
rá, a katonás rendben álló örök igyekeztek leplezni vigyorukat.

Alia a szájához emelte a k^zét. Olyan ismerős volt ez a csók! A férfi
ajkát a jövő egyik mellék- utcájában lattá már. Keble hullámozott amikor
megszólalt.

– Legszívesebben megkorbácsoltatnának...!

– Mert veszélyes vagyok?' •

– Túl sokat merészelsz! '

– Nem igaz. Semmit nem veszek el,-ha nem ajánljak fel előbb. Örülj,
hogy nem éltem mind-

azzal, amit felkínáltál. – A férfi kinyitotta az aj- tót, kiszállt. – Gyere!
Túl sok időt vesztegetünk .erre a hiábavaló útra. – A kifutópálya melletti
be- járat felé indult.

Alia kiugrott, a férfiéhoz igazította lépteit.

– Elmondok mindent, amit mondtál és tettél!

– Jó.

– Kivégeztet! – fenyegetőzött Alia és belépett az épületbe.,

– Miért? Kiért kedvem támadt, ho^y megcsó- koljalak? – Hayt
követte a lányt, az ajtó becsukó- dott mögöttük.

– Kedved támadt! – dühöngött Alia.

– Rendben van, Alia. Néked támadt kedved rá.- Hayt megkerülte a
lányt, és a lift felé indult.

Mintha a mozdulat világosította volna meg Aliát, észrevette az
őszinteséget és az igazat. *A csók amit én akartam. Igaz.*

– Az igazmondásod veszélyes – szólt, és köve- te a férfit.

– Kezdesz bölcsen gondolkodni. – A férfi nem torpant meg. –
Egy^nentát sem fogalmazhatta \coina meg jobban. .Nos, mit láttál a
sivatagban?

Alia megragadta a ghola karját, megállította. A férfi megint
megvilágított számára valamit.

– Nem tudom megmagyarázni, de folyton az Arctáncoltatók jutnak az
eszembe. **Miért?**

- Ezért küldött ki a bátyád a sivatagba. Meséld el neki a megérzésedet.
- - De miért? – rázta meg a fejét Alia. – Miért az Arctáncoltatók?
- Egy fiatal nő hever odakint. De meglehet, hogy a fremenek közül nem hiányzik senki.

Arra gondolok jó, dolog élni, aztán eltűnő– döm azon, mélyére juthatok-e valaha testemnek, rátalálhatok-e arra, aki valaha voltam. Mert ön lappang a gyökereknél Hogy van-e mód rálel-nem, a jövő titka. De mindent elkövetek, amit em– ber megtehet. És bármi, amit elkövetek, ered– ményre vezethet .

A ghloa vallomásai • (Alia kommentárjaiból)

Ahogy a fűszer illata elárasztotta, és befelé fi– gyelt a csalhatatlan transzban, Paul nyújtott el– lipszisznek látta a holdat. A hold gördült és kicsa– varodott, sziszegett, a tengerbe hulló csillag szörnyű sziszegésével, hullik, hullik, mint a gyere– rek dobta labda...

Eltűnt.

A hold nem'jött fel. Paulban tudatosult, hogy nincs többé holt. Eltűnt. A föld reszketett, mint a bundáját rázó Hat. Pault elárasztotta a félelem.

Felült az ágyban, szeme tágra nyílt, kimeredt. Egy része felfelé figyelt, egy része«befelé. Látta a rostélyt, ami körbevette a szobáját, és tudta, hogy az erőd kövezett mélysége mellett fekszik. Belül tovább zuhant a hold.

Kifelé! Kifelé!

A rostélyori keresztül az Arrakeen felett tün–dökiő holdra látott. Belül a fekete éjszaka. A te-tökertől áramló édes illatok csiklandoztak az or– rát, de semmilyen virágillat nem hozhatta vissza a holdat.

Paul fellépett a hideg kőpadlóra, átnézett a rostélyon. Egy kistállyal megerősített arany és platina híd lágy ívére látott. A hidat cedoni tűzo– pálok díszítették, A híd a belváros erkélyeihez vezetett, vizililiomokkal teli tó felett. Paul tudta, hogy ha felállna, látná a friss vér színét viselő szirmokat.

Szemebeitta a látványt, anélkül, hogy kilépett volhía fűszer kábulatából.

A lehullt Jiold szörnyű látomása.

A látomás a személyes biztonság megrendü– lését mutatta. Talán a birodalma bukasát látta, amit saját nagyravágyása buktatott meg.

A hold... a hold zuhan.

Nagy adag fűszert kellett elfogyasztania, hogy áthatoljon a tarot kavarta iszapon, ami a-i-ő-vót takarta - Csak-a zuhanó-holdat látta - A-Dzsi-hadnak

csak úgy tud véget vetni, a mészárlást csak úgy tudja megállítani, ha tönkre teszi ma– gát.

Válj el... válj eL. válj el... . A kertből felszálló virágillat Chanira emlé– kezdette. A karjaiba vágyott, szerelemre és fel– edésre. De még Chani sem tudta elüzni a láto– mást. Mit szólna vajon, ha elmondaná neki, hogy egy biztos halált féli? Tudja, hogy elkerülhetet– len, miért nem választja az arisztokratikus ha– lált? Egy kacskaringóval véget vetni az egész– nek? Az akarat erejével meghalni a vég előtt, nem ez az arisztokrata választása?

Felállt, kinyitotta a rostélyt, kilépett a kert fölé emelkedő balkonra. Torka száraz volt, mint valami sivatagi menetelés után. ' *Hold... hol az a hold?*

Alia elbeszélésére gondolt, és a sivatagban ta– lált holttestre. Szemutát használó fremeh! Min– den egybevágott.

Nem szerezhetsz meg semmit a világegye– temtől. Ad, ha akar.

Tengerekből származó kagylók heverték az alacsony asztalon. Kézbe vette, és megpróbált visszamenni az időben. Gyöngyház csillogott a holdfényben. Elkapta a tekintetét, felnézett a lángba borult égre; szivárványszínű por csillo– gott az ezüst napfényben.

A fremenek a hold gyermekeinek nevezik ma– gukat.

Letette a kagylót, végiment az erkélyen. Van reménye a holdnak? Jelentést keresett a miszti– kus összefüggések között. Gyengének érezte magát, még a fűszer foglya volt, megborzongott.

Északra a kormányzósági épületek álltak. Já– ratain gyalogosok siettek. Emberek mozogtak az

ajtók, falak, zsindelyek háttére előtt. Amikor pis– logott, emlékeiben megdermedtek.

A hold lezuhan és eltűnik.

Olyan érzése támadt, mintha a kinti város a világegyetem jelképévé vált volna. Az épülete– ket ajckor emelték, amikor fremenjei megsemmi– sítették a sardaukar légiókat. A földön, ahol egy– kor csaták' dúltak, most üzletemberek siettek a dolguk után. Paul a másik oldalra nézett. Most a külvárost látta, a házak lassan eltűntek a homok– ban és a szikiák között. Alia temploma uralta a teret, kétezer méteres falán zöld és fekete zász– lók, rajtuk Muad'dib holdszimbóluma...

Zuhanó hold. ' *

Paul a szeme elé emelte kezét. A nagyváros nyomasztotta. Megvetette saját gondolatait. *Ha más tétovázik így már felkelti a haragját*

Gyűlölte a varóst!

Unalomban gyökerező düh áramlott benne, s az elkerülhetetlen döntések tovább táplálták. Tudta, milyen utat-kell követnie, Elégszer látta már. Látta! Egyszer ... egyszer régen azt hitte, megreformálja a kormányzást, de csak a régi mintákat követte. Formázd ahogy akarod, ha a figyelmed kihagy egy pillanatra, visszatérnek a régi beidegződések. Számára hozzáférhetetlen erők ellenálltak.

Csak bámult a tetőről. Miféle élet lapul alatt? Levélzöldet pillantott meg a tető vöröse és ara- nya között. Zöld, Muad'dib és a víz ajándéka. Kertek és parkok tárultak elé, a mesés libanoni kertekkel vetekedtek.

– Muad'dib örült módjára szórja a vizet – mondtak a fremenek.

Paul a szeme elé emelte e kezét.

A hold lezuhan!

Lehullott a keze, ismét látta maga előtt a vá- rost. Az épületek rejtélyes császári barbárságot sugalltak. Hatalmasan és ragyogóan magasodtak az észéki napfényben. Előtte állt az építészet minden extravaganciája amit a történelem folya- mán csak kitaláltak. Teraszok, városnyi terek, parkok, telepek, megtervezett, vad természet. A művészet néhol lehangoló ízléstelenséget hozott létre. A részletek elámítottak; ősi bagdadi rész- \$ let, damaszkuszi dóm, az atari alacsony, gravitá- cióból átvett boltozat, harmonikus emelkedett- ség és hóbortos mélység. Mindez utánozhatatlan nagyszerűséget sugallt.

A hold! A hold! A hold!

A tehetetlenség bosszantotta. Érezte a tudata- latti nyomását, a burjánzó emberiséget az uni- verzumban. Gigantikus erővel nyomtak el. Érez- te az emberi áramlatokat, a génpatakokat. Sem önmegtartóztatás, sem tehetetlenség, sem átko- zódás nem állíthatta meg.

A Dzsihad csak pillanat volt az áramlatok kö- zött. A Bene Gesserit, a génekkal kereskedők ugyanúgy a foglyai az áradatnak, mint ő. A bukó holdat más legendák összefüggésében kell vizs- gálni, más látomásokkal együtt, a világegyetem- ben, ahota látszólag öröklétű csillagok is kihúny- liak egyszer.

Mit számít egy hold a világegyetemnek?

Valahol messze a citadella mélyén, olyan .tá- vol hogy a hangot időnként elnyomta a város za- ja, egy tizhúros rebalán a dzsihad egy dalát .ját- szottak, a magára hagyott asszony panaszát. •

* Csípője akár szélformálta dűne • Szeme ragyog, mint dél időn nyári nap Drága vízkarikákat tartván Omlík hátára éjfényű hajfonat Ujjaim idézik bőrét Átjárta ámbra és virág édes illata Őrizvén arcát hunyt pillám mögött Szemem feinyitni többé nem fogom soha.

*

A dal bántotta. Szentimentális bolondok éne– ke! Akár a mai sivatagi halotthoz is énekelhetné– nek.

Egy alak mozdult a rostély mögött. Paul meg–pördült.

A gholá kilépett a napfényre, fémszemei megvillantak.

– Duncan Idaho érkezik, vagy Hayt? – kérdez– te Paul.

A gholá két lépésnyire állt meg.

– Melyiket szeretnéd, uram? – A hang óvatos volt.

– látszd csak a zenszunitát – mondta Paul ke– serűen. Rejtett értelmek! Mit mondhat egy zen–szunita filozófus, ami megváltoztathatja akár csak egy töredékét is a szemünk előtt létrejövő valóságnak?

– Valami bánt téged, uram.

Paul elfordult, kinézett a Pajzsfal távoli árka–ra, látta a szél vájta íveket és támfalakat.. A ter– mézet játszik vele! Nézd, mit tudok építeni! Fel–ismert egy távoli mélyedést, egy helyet, ahol hó–

mok borított egy szakadékot ott, ott harcoltunk a sardaukarokkal!

r Mi a baj, uram? – kérdezte a gholá.

– Egy látomás – suttogta Paul.

– Ó, amikor a Tleilaxiak először felébresztet– tek, nekem is voltak látomásaim. Nyugtalan vol– tam, magányos, de nem tudtam, hogy magányos' vagyok. Akkor még nem. A látomás nem muta– tott meg semmit! A tleilaxiak azt mondták, a test hibája, a gholák és az emberek is szenvednek tő– le; egy betegség, nem több.

Paul megfordult, a gholá szemeit figyelte, a kifejezéstelen acélgömböket. Milyen látomása lehet ezeknek a szemeknek?

– Duncan.*. Duncan... – suttogta.

– AnevemHayt.

– Láttam, hogy lezuhan a hold. Eltűnt, elpusz– tult. Sziszegést hallottam, a föld remegett.

– Megrészegültél a tűi sok időtől – mondta a gholá.

– A zenszunitára van szükségem, de a mentá–tot kapom. Rendben! Vizsgáld meg az álmodat a logikáddal, szedd ízekre, múlandó szavakra!

– Igen, temetés – válaszolt a ghola. – Futsz 3 halál elől. A következő pillanatba kapaszkodsz, nem vagy hajlandó itt és most élni. Jóslatok! Micsoda mankó egy császárnak!

Paul figyelmét a ghola állán sötétlő jól ismert sebhely kötötte le. –

– Amikor ebben a jövőben próbálsz élni, adsz elég tartalmat ennek a jövőnek? Valósággá te– szed?

– Ha látomás-jövőrőh útját követem, életben le– szek – mormolta Paul.

– Miből gondolod, hogy szeretnék ott élni?

A ghola megvonta'a vállát.

– Választ kértél.

– Mi a lényege az eseményekből álló világ– egyetemnek? – kérdezte Paul. – Van végső vá– lasz? Nem teremt minden megoldás új kérdéseket?

– Olyan sok időt emésztettél meg, hbgly a hal– hatatlanság káprázata játszik veled. Még a te bi– rodalmadnak is le kell élnie életét, azután elpusz– tul.

~ Ne mutogass nekem füstös oltárokat! – dör– mögte Paul- Hallottam épp elég szomorú törté– netet istenekről és messiásokról. Miért lenne szükségem különleges képességekre, hogy meg– jósoljam, egyszer én is elbukom? A legostobább kukta .is megjósolhatná. – Megrázta a fejét. – A hold lehullott!

– Nem szedted össze a gondolataidat, hogy pi– henten kezdj – inpdnta a ghola.

– így akarsz tönkretenni? – követelte Paul. – Megkadályozodrhogy gondolkozzam?

– Össze tudod szedni a kaotikus gondolato– kat? – kérdezte a ghola. – A zenszuniták azt mondják, gyűjtögetés nélkül találsz a legtöbbet. Mit találhatsz anélkül, hogy te magad rendben lennél?

– Elkiserít egy látomás, és ostobaságokat hor– dasz össze! – dühüngött Paul. – Mit tudsz te a jövőbelátásról? ^v

– Láttam jóst munkában – válaszolta a ghola. – Láttam, azokat, akik saját sorsuk jeleit keresik. Féinek attól, amit keresnek.

– Az én holdam valóban lehullott – suttofta Paul. Reszketeg lélegzetet vett. – Hullj. Hullik.

– Az emberek mindig félik azt, ami magától mozdul. Te féled a saját hatalmadat. A gondola– taid a semmiből jönnek. Ha eltűnnek, hova lesznek?

– Tövisekkel vigasztalsz. A ghola arcát belső fény világította meg. Egy pillanatig teljesen Duncan Idaho volt.

– Annyit segítek, amennyit tudok.

Paul eltűnődött a pillanatnyi változáson. Gyászolna a ghola, de az agya elutasítja? Hayt-nek is volnának látomásai?

– Az én holdamnak neve van – suttogta Paul.

Hagyta, hogy a látomás ismét átáramoljon raj- ta. Belsője sikoltott, de egyetlen hang sem hagy- • ta el az ajkát. Félt megszólalni; félt, hogy a hangja elárulja. A szörnyű jövő levegőjéből Chani hiány- zott. A gyönyörtől lángoló test, a vágytól égő sze- mek, a csábos hang, ami nem használt bűverőt, mind eltűnt, visszatért a vízbe és a homokba.

Paul lassan elfordult, a jelent figyelte és az-Alia temploma előtti teret. Három kopaszra bo- rotvált zarándok közeledett a körmeneti úton. Piszkos sárga köpenyükből, lehajtott fejjel siet- tek a délutáni szélben. Az egyikük sántított, húz- ta a bal lábát. Küszködtek a széllel, befordultak egy sarkon, és eltűntek a szeme elől.

Eltűntek, ahogy aholdja is el fog tűnni. A jövő előtte feküdt. A szörnyű cél nem hagyott-válasz- tási lehetőséget.

A test megadja magát – gondolta. A végtelen visszaveszi, ami az övé. Testünk felkavarta egy kicsit a vizet, részegen táncolt az élet és szerel- münk előtt, volt néhány különös ötlete, majd megadta magát az időnek. Mit mondhatunk er- re? Megtörtént. Én nem akartam mégis megtör- tént.

Sose kérj kegyelmet a naptól!

uiu műve, iMugar magyarázata)

Egy pillanatnyi kudarc is végzetes lehet – emlékeztette magát Gaius Helen Mohiam tiszte- lendő anyja.

Tovább bicegett a f remén örök között, látszó- lag gondtalanul. Mögötte az egyik, egy süketné- ma, immúnis a Hangra. Valószínűleg utasították, hogy ölje meg, amint a legcskélyebb okot szol- gáltat rá.

Vajon miért hivatja Paul? ítélni fog felette? Emlékezett arra a régi napra, amikor elvégezte vele, a kwisatz haderach-gyermekkel a próbát. Volt esélye.

Átkozott legyen az anyja mindörökké! Az ő hibája, hogy a Bene Gesserit elvesztette ezt a érvonalat.

Mindenütt csend volt a folyosókon, amerre a kísérete haladt. Érezte, mindenkit f igyelmeztet-tek. Paul hallani fogja a csendet, tudni fogjahogy

megérkezett, mielőtt bejelentik. Nem ringatta magát olyan ábrándokba, hogy hatalmasabb Pa-uinál. –

Atkozott!

Sajnálta évei terhét, a fájó izületeket, a las– sabb reakciókat, apetyhüdő izmokat. Hosszú nap volt mögötte, és hosszú élet. A mai napot a Dűne– tarottal töltötte, hiábavalóan keresgélte a választ saját jövőjére. A kártya nem válaszolt.

Az örök megkerültek egy sarkot, belépetek egy másik, végtelennek tetsző, boltozatos folyo– sóra. Mohiam a balján lévő, háromszögletű üve– gablakokon keresztül kilátott az alkonyi nap fé– nyében fürdő szőlőlugasra és lila virágokra. Alagsövek futattak a földön, víz mindenütt. Gazdagság, vagyon.

Köpenyes alakok haladtak el egy teremben el– ötte, lopva pillantottak a Tisztelendő Anyára, lát– szott a modorukon és óvatosságukon, hogy felis– merték.

Tekintetét az előtte haladó ör tarkójára sze– gezte: fiatal fej, rózsaszín gyűrődések az egyen– ruha gallérján.

Elámult a citadella méretein. Folyosók. Fo– lyosók. Egy nyitott ajtó előtt haladtak el, lágy, régimódi fuvolaszó hallatszott mogulé. Csupa–kék fremen szemek figyeltek a szobából. Legen– dás lázadásokkóváását érezte forni a vad gének– ben.

Ez volt személyes terhe, jól tudta. Egy Bene Gesserit nem képes figyelmen kívül hagyni a gé–

neket és a lehetőségeket. Sajnálkozás töltötte el. Makacs, bolond Atreides! Hogy képes megtagadni a fejlődést, amit az ágyékában hordoz? Egy kwisatz haderach! Ma születne, igaz, de valódi lenne, olyan valódi, mint az a gyalázatos testvére ... és épp ebben rejlett a veszélyes, ismeretlen té– nyező. Egy vad tisztelendő anya, Bene Gesserit gátlások nélkül, aki nem tiszteli a gének fejlődé– sének elméletét. Birta bátyja hatalmát, kétségte– len, talán többet is birtokol...

A citadella mérete kezdte nyomasztani. Soha nem lesz vége a folyosóknak? A hely fizikai ha– talmat árasztott. Az emberi történelem egy boly– gója, egy civilizációja sem épített még ilyet. Tu– catnyi ősi várost rejthetnének e falak!

Villogó fényű szobáMótt haladtak el. Felis– merte az ixi munkát: szállítóeszközök. Akkor mi– ért gyalogoinak? Egy gondolat kezdett testet öl– teni az aevában: nyomasztólag akarnak hatni rá a kihallgatás előtt.

Más, halvány jelek is erre utáltak. Kíséretének ágonosan megválogatott szavai, a primitív fél-énkség a szemükben, amikor físztelendő Anyá- nak szólítottak; a termék hideg, csupasz, szük- ségszerűen szagtalan jellege, ezek együttesen sokat elárultak, amit egy Bene Gesserit megfele- lően értelmezhetett.

Paul akar tőle valamit

Elrejtette álelkésedését. Tehát van alkualap. Már csak a természetét kell kitalálni, és kipróbál- ni az erejét. Vannak gombok, amiknek megnyo- másával nagyobb dolgokat is meg álehet mozdí- tani, mint ez a citadella. Az ujj egy mozdulatával civilizációkat lehet a pórba dönteni.

A Tisztelendő Anya emlékeztette magát arra, amit Scytale-től tanult: ha egy teremtmény vala- mivé vált, inkább meghal, semhogy annak antité- zisévé váljon.

A folyosók, amiken áthaladtak, lassanként ki- szélesedtek; nőttek az ívek, vastagabbak lettek az oszlopok, a háromszögletű ablakok helyét na- gyobb, kerekébb fornak foglaltak el. Végül egy dupla szárnyú ajtó meredezett előtte egy csarnok távolabbi falánál* Érezte, hogy az ajtók nagyon nagyok, vissza kellett tartania felszisszenését, ahogy tudata felbecsülte a valódi méreteket. Az ajtó legalább nyolc méter magas volt, széltében fele akkora.

Ahogy ki'séretével közelebb ért, az ajtók ki- nyíltak, a rejtett szerkezet halkan és hatékonyan dolgozott. Ixi munka. Őrei ki'sléretében átvágott a főlé tornyosuló ajtón, belépett Paul Atreides császár nagy fogadótermébe. Muad'dib, aki előtt mindenki eltörpül. Most megtapasztalhatta a né- pi mondás igazát.

A Tisztelendő Anyát jobban lenyűgözték a te- rem építészeti csselfogásai, mint méretei. A tér óriási volt, a történelem bármely uralkodójának teljes házanépéit befogadta volna. A terem elren- dezése sokat elárult a rejtett szerkezeti megoldá- sokról. A vázszerkezet és a tartóoszlopok túl- szárnyaltak minden korábban alkalmazott meg- oldást. Minden az építészeti zsenialitásról sutto- gott.

A terem váratlanul kisebb lett, Paul már nem törpült el a baldachinos emelvényen. A gyakor- latlan elme a környező méretek hatására első pil- lanatban sokkal nagyobbnak látná a valóságos-

nál. A hatásra a színek is rájátszottak; a trónt egyetlen hagar smaragdból faragták. A növeke- désre utalt, és a fremen mítosz szerint a reggelt jelképezte. - Arról suttozott, hogy itt ül valaki, aki ovászba tud

borítani; ügyes megoldás volt az élet és a halál szimbólumát egyetlen jelképben ábrázolni. A trónszék mögött a leomló függönyök égett narancsszínben fűrdtek, a sivatag aránya és a fűszer fahéjszíne keveredett benne. A gyákorlott szem számára a szimbólum nyilvánvaló volt, de a tanulatlant a földbe tiporta.

Itt az idő is szerepet játszott.

A Tisztelendő Anya számlálta a perceket, amíg sántikáló lépteivel a császári felséghez ért. Ennyi idő alatt az ember elbizonytalanodik, Min*den tartózkodás kiszorul belőled a fékezhetetlen hatalom érzete előtt. Kezdheted az utat méltóságteljes emberként, de szűnyogként fejezed be.

Segédtsztek, örök, szolgák vették körül a császárt, különös elrendezésben. Az egyenruhás-örök a hátsó fainál álltak, a szörnyeteg, Alia Paul balján, két lépéssel mögötte, a lakáj Stilgar közvetlenül Alia mögött. Jobb oldalon egy magányos alak, Duncan Iclaho, a ghola. Mohiamm megfigyelt idősebb fremeneket az örök között, orrukon a cirkomba sebhelyei hagytak nyomot, derekukon kriszkés, övükben pisztoly, néhol még lézerpuska is. Ezek a legmegbízhatóbbak, lézerfegyvert viselhetnek, amikor Paul pajzsot hord. Láta az erőpajzs vibrálását. Egy lövés az erőterbe, és az egész citadella megszűnik létezni.

Örei megálltak az emelvénytől tíz lépésnyire, szabadon hagyva a teret a császár előtt. A Tisztelendő Anya Chani és Irulan távollétének okain

morfondírozott. Állítólag nélkülük nem tart fent a kihallgatást Paul.

Az uralkodó bölintott. Csendben méregették egymást.

A Tisztelendő Anya támadásra szánta el magát.

– Szóval a nagy Paul Atreides odáig ereszkedik hogy fogadja a száműzöttet.

Paul savanyúan elmosolyodott. *Tudja, hogy akarok valamit tőle. Az, aki elkerülhetetlen volt, hogy rájöjjön. Tisztában volt a hatalmával. Nem véletlenül lett Tisztelendő Anya.*

– Elkerülhetnének a bevezetést? *Ilyen egyszerű lenne?* – csodálkozott az öregasszony.

– Mondd, mit akarsz?

Stilgar megmozdult, éles pillantást vetett Paulra; nem tetszett neki a hangnem.

– – Stilgar azt szeretné, ha elküldenélek. Messzire.

– Nem azt, hamegölnél? Egy fremen vezértől valami őszintébbet vártam.

– Gyakran mást kell mondanom, mint amit gondolok. Ezt hívják diplomáciának – nézett Stilgar haragosan a boszorkányra.

– Akkor hagyjuk a diplomáciát! Szükséges volt a f él palotán átvezetni? öreg vagyok már.

– Meg kellett mutassam, érzéketlen is tudok lenni – közölte Paul. így értékelni fogod a nagy– lelkűségemet.

– Ilyen tapintatlanságot merészelsz egy Bene Gesserittel? ' –

– Az otrombaságnak is megvan amaga üzene– te-mondta Paul.

A banya tétovázott, a szavakat mérlegelte. Ezek szerint elpusztítaná, otrombán, nyilvánva– lóan, ha... ha?

– Mondd, mit kívánsz tőlem – mormogta.

Alia a bátyjára nézett és a trón mögötti függő– nyök felé intett. Ismerte Paul érveit, de akkor sem tetszett neki a dolog. Nevezzük megézésnek: vonakodott, részt venni az alkuban.

– Vigyázz, hogy beszélsz velem, öregasz-szony! – mondta Paul.

Kőlyökkorában is így szólított – gondolta a Tisztelendő Anya. Emlékeztetni akar a múltra? Akkori döntésemet kellene megváltoztatnom? Érezte a döntés súlyát, térde megremegett. Izmai kifáradtak.

– Hosszú séta volt – mondta Paul – , és látom, f áradt-vagy. Visszavonulunk magán lakoszta-lyomb% a trón mögé. Ott leülhetsz. – Intett Stil-garnak, felemelkedett.

Stilgar és a ghola Mohiamhoz léptek, felsegi– tették a lépcsőn, követték Pault a függönyök mö– gé rejtett ajtón át. A Tisztelendő Ariyamár tudta, azért fogadtak a teremben, hogy az öröket és a fremeneket elbolondítsak, Paul most nagylelkű– en viselkedett egy Bene Gesserittel. Valóban? Hátrafordult, látta, hogy Alia jön utánuk. A lány szemeiben baljós fény villant. A Tisztelendő Anya megborzongott. ' •

A magánlakosztály a folyosó végén húszmé– teres alapterületű szoba volt, sárga parázsgöm-bök világítottak meg, a falakon a sivatagi sátrak narancs sárga diszei lógtak. Díványok, párnák, a fűszer illata, kristalyvizeskelyhek az asztalon. A teremhez viszonyítva szűknek rémlett minden.

Paul leültette a Tisztelendő Anyát egy dí– ványra, megállt mellette és az arcát vizsgálgatta, a mélyen barázdált arcot, a szemeket, amik töb– bet rejtettek, mint mytattak:Egy üveg felé intett. A banya megrázta a fejét, egy ősz tincs röpkö– dött.

Paul halkán megszólalt.

– A kedvesem életéért szeretnék alkudni.

Stilgar megköszöri a torkat.

Alia a nyakánál lévő kriszkéshez nyúlt. – A ghola az ajtóban maradt, kifejezéstelen arc– cal, fémcsontjai a Tisztelendő Anya feje fölött a levegőt bámultak.

– Láttad kezem nyomát a halálában? – kérdez– te a Tisztelendő Anya. A ghola figyelte, volt ben– ne valami zavaró. Miért érez egy gholát fenyege– tőnek? Csak a konspiráció eszköze.

– Tudom, hogy mit akarsz tőlem – kerülte meg Paul a választ.

Akkor csak gyanakszik – gondolta Mohiam. Lenézett a ruha alól kibukkanó cipőjére. Fekete, fekete... A cipő és a ruha magán viselte a fogság nyomát, meggyűrődött, pecsétetes lett. Felemelte a fejét, szeme találkozott Paul haragos pillantá– sával. Diadal áramlott át rajta, de elrejtette ősz-szeszorított szája, lehunyt pillái mögé.

– Mit ajánlasz fizetségként?

– Megkaphatod a magomat, de engem nem – felelte Paul. Irulant száműzöm, és mestersége– sen megtenné...

– Mit merészelsz! – fakadt ki a Tisztelendő Anya. Stilgar egy lépést tett előre.

Váratlanul a ghola elmosolyodott. Alia már őt fürkészte.

– Nem beszélünk arról, amit állítotok. Nem vagyok ki'váncsi a bűnök, szentségtörések és régi Dzsihadokból itt maradt tévhitek felsorolására. Megkaphatod a magomat, de Irulan gyermeke nem fog a trónra ülni.

– A *te* trónod – mondta a nő megvetően.

– Az *én* trónom.

– Akkor ki fogja megszülni a császári örö– köst?

– Chani.

– Ő meddő.

– Nem. Terhes.

Önkéntelen lélegzétvétel rulta el Mohiam döbbenetét.

– Hazudsz! – csattant fel. P^ul nyugtatólag emelte fel a kezét, – amikor Stilgar előreugrott.

– Két napja tudjuk, hogy a gyermekemet hor– dozza.

– De Irulan...

– Csak mesterséges megtermékenyítésről le– het szó. Ez az ajánlatom.

A Tisztelendő Anya lehuntya a szemét, hogy ne is lássa az arcát. Átkozott! ~~Így dobná a geneti– kai kockával. A Bene– Gesserit tanításai, a~~

Butieri-Dzsihad leckéi mind tiltották. Nem lehet leala– csonyítani az emberiség legszentebb célját! Az ember agyával semmilyen gép nem ér fel. Nincs szó, ami arra utalna, hogy az embereket állat módjára lehetne tenyészteni.

– A döntésed? – kérdezte Paul.

Mohiam megrázta a fejét. A gének, az értékes Atreides gének, csak ezek a fontosak. A szükség törvényt bont. A nővérek számára a párosodás nemcsak spermát jelent, hanem a tudat részvéte– lét is.

A Tisztelendő Anya már értette az ajánlat táv– lati célját is. A Bene Gesserit egy olyan cseleke– det részese lesz, mely ha valaha kiderül, közhara– got vonhat a fejükre. Ha a császár tagadja az apa– ságot, nem llíthatjak az ellenkezőjét. Az Atrei– des géneket megmenthetik, de a trón nem lesz az övék.

Körbenézett, megvizsgált minden arcot. Stil– gar csendben várakozott, a gholá magába mé–lyedt, Alia a gholát figyelte. Paul? Düh a felszín 'alatt.

– Ez az egyetlen ajánlatod?

– Az egyetlen ajánlatom. A gholára nézett, annak megmozdult egy izom az arcán. Érzem?

– Gholá! Lehet ilyen ajánlatot tenni? Ha meg– tették, el lehet fogadni? Működj mentátként! A fémszemek Paulra néztek.

– Válaszolj, ahogy jónak látod, Haytt A gholá a Tisztelendő Anya felé fordította fémszemét, ismét meglepte őt mosolyával.

– Egy ajánlat csak annyit ér, amennyit valóban meg tud vásárbini. Ajánlat élet az életért, üzleti– leg megfelelő.

Alia kisimította rézszínű haját a homlokából, és megkérdezte:

– Mi az ajánlat rejtett értelme? A Tisztelendő Anya nem volt hajlandó Aliára nézni, de a kérdés égette. Igen, itt van mélyebb

értelem is. Ez a testvér egy szentségtörés, de ta– gadhatatlan, hogy Tisztelendő Anya maga is. Gaius Helen Mohiam egy pillanatig nem csak ön– magának érezte magát, hanem mindenkinek, akik tanácsot ültek a memóriájában. Figyeltek; valamennyi Tisztelendő Anya figyelt, akiknek az emlékeit magáévá tette. Alia ugyanígy llhat itt.

– Mi lenne? – kérdezett a gholá. – Nem értem, a Bene Gesserit miért nem használta fel a Tleila-xiak módszerét.

Gaius Helen Mohiam, és*benne valamennyi Tisztelendő Anya megborzongott. Igen, a tleila-xiak gyűlöletes dolgokat művelnek. Ha

elfogadják a mesterséges megtermékenyítést, mi a következő lépés?
Ellenőrzött mutáció?

Paul figyelte az érzelmek játékát maga körül. Hirtelen úgy érezte, nem ismeri ezeket az embereket. Csak idegeneket látott, még Alia is idegen volt.

Alia megkérdezte:

– Ha beleengedjük az Atreides géneket a Bene Gesserit folyóba, mi lesz az eredmény?

Gaius Helen Mohiam felkapta fejét, és farkasszemet nézett Aliaval. Egy pillanatig két Tisztelendő Anya találkozott, összekapcsolódott egy közös gondolatban: mi rejthető egy tleilaxi tett mögött? A ghola tleilaxi. Vajon ő sugallta ezt a gondolatot Paulnak? Tárgyal-e Paul közvetlenül a Bene Tleilaxuval?

A Tisztelendő Anya elkapta a tekintetét. Tisztában volt saját tökéletlenségével és ellentmondásosságával. A Bene Gesserit nevelésvesztés, az Itala biztosított hatalom, ez a hatalom híúságra és büszkeségre készítet. Ahatalóm megté-

veszti azokat, akik használják. Azt hiheti az ember, hogy bármilyen akadályt legyőz, még saját tudatlanságát is.

Csak egy dolog lehet itt fontos a Bene Gesserit számára – mondta magának. Ez pedig a generációk sokasága, ami Paul Atreidesben érte el a csúcát... és rémséges testvérében. Egy rossz döntés, és a piramist újra kell kezdeni, a generációk elején, a párhuzamos vonalaknál, és a tenyészpéldányokból máris hiányoznak a legjobb tulajdonságok.

Befolyásolt mutáció – gondolta. Valóban ismerik a módját a tleilaxiak? Milyen csábító! Megrázta a fejét, hogy megszabadul jön a gondolatától.

– Visszautasítod az ajánlatomat? – kérdezte Paul.

– Gondolkodom – felelte Mohiam.

Ismét a lányra nézett. A legideálisabb felhasználhatóság az Atreides nő számára elveszett, Paul ölte meg. Maradt egy másik lehetőség, ez rögzítené a kívánt tulajdonságokat az ivadékban. Paul állati tenyésztést mert ajánlani a Bene Gesseritnek? Mennyit lenne hajlandó fizetni Chani életéért? "Párosodna a húgával?

Hogy időt nyerjen, a Tisztelendő Anya megszólalt:

– Mondd, ó minden szentség tökéletes megnyilvánulása, van Irulannak hármiköze az ajánlatához?

– Irulan azt teszi, amit parancsoltok – közölte Paul.

Igaz – gondolta Mohiam, összeszorította az ajkait, új csalétket ajánlott:

– Két Atreides van.

Paul megérezett valamit a boszorkány gondo- lataiból; érezte, hogy a vér alönti az arcát.

– Vigyázz, mit mondasz! – javasolta.

– Felhasználnád Irulant céljaid érdekében?

– Nem erre neveltétek?

Azt akarja mondani, hogy mi neveltük – gon- dolta Mohiam, *Mi másra lehetne Irulant hasz- nálni?*

– Trónra ültetnéd Chani gyermekét? – kérdez- te a Tisztelendő Anya.

– *kLén* trónomra – felelte Paul. Aliára nézett, jie-m tudta, hogy megértette-e a beszélgetés rej- tett értelmét. Alia lehunyt szemmel állt, valami furcsa nyugalom lengte körül. Vajon milyen bel- ső erővel kommunikál? Paul elbizonytalanodott a hűgát figyelve. A part, amin Alia llt, egyre tá- volodott tőle. –

A Tisztelendő Anya meghozta döntését.

– Ebben egyedül nem határozhatok. Tanács- koznom kell a wallachi nővéreimmel. Engedé- lyezel egy üzenetet?

Mintha szüksége lenne az engedélyemre – gondolta Paul.

Hangosan ennyit mondott:

– Rendben. De ne tartson sokáig! Nem ülhetek tétlenül, amíg tanácskoztok.

– Tárgyalsz a Bene Tleilaxuval? – szólt közbe élesen aghola.

Alia szeme kinyílt, a gholára meredt, mintha egy veszélyes idegen rezzentette volna fel.

– Nem hoztam ilyen döntést – mondta Paul.-Elmegyek a sivatagba, amint lehet. A gyermek- em ott fog megszületni.

– Bölcs döntés – mondta Stilgar.

Alia nem nézett Stilgarra. A döntés rossz. Érezte minden sejtjében. Paulnak is tudnia kell. Miért halad mégis ezen az úton?

– Felajánlotta a Bene Tleilaxu a segítségét? – kérdezte Alia. Láttá, hogy Mohiam feszülten várja a választ.

Paul megrázta a fejét.

– - Nem. – Stilgarra nézett. – Gondoskodj a wal-lachiaknak szóló üzenetről!

– Azonnal iram

Paul elfordult, várt; amíg Stilgar beszólította az öröket, vezesék el a boszorkányt. Érezte; hogy Alia vívódik. Zavarja-e most kérdésekkel. Végül a gholához fordult.

– Mentát – kérdezte a lány – , akarnak-e alkud– ni a bátyámmal a tleilaxiak? .

A gholá megvonta a vállát.

Paul fegyelme elkalandozott. A Tleilaxiak? Nem... ilyen módon nem. Alia kérdése azt jelen– ti, hogy nem látta át az alternatívákat. Hát... a látomás változhat jósról jósra. Miért ne lenne más testvérek között? Hirtelen tért vissza gondo– lataiból, hogy felfogja maga körül a beszélgetés töredékeit.

... tudnunk kell, hogy a tleilaxiak...

... az adatokteljessége mindig...

... az egészséges kételkedés...

Paul megfordult, elkapta húga pillantását. Tudta, hogy Alia látja a könnyeket az arcán, és nem érti. Ne is értse, így jobb. A gholara nézett, a fémszemek ellenére csak Duncan Idahót látta. Gyász és sajnálat keveredett benne. Mit láthat– nak azok a szemek?

1

A látásnak és a vakságnak is több fokozata van – gondolta Paul. Az Orániai Katolikus Biblia egy idézete jutott eszébe:

Milyen érzékszervünk hiányzik, hogy nem lá– tunk másik világot magunk körül?

Van a fémszemeknek más érzékelésük is, mint a látás?

Alia odalépett a bátyjához, éreete szomorúsá– gát. Fremén csodálkozással törölte le a könnyet az arcáról:

– Ne gyászoljuk kedveseinket távozásuk előtt!

– Távozásuk előtt – suttogta Paul. – Mondd, kishúgom, mikor van az előtte!

Elegem van az istenekből és papokból! Azt hi– szed, nem látom a saját mítoszomat? Vizsgáld meg az adataidat még egyszer, Hayt. Rítusaim– mal beférkőztem a legközönségesebb emberi cselekedetekbe. Az emberek Muad'dib nevében esznek. A nevemben szeretkeznek, a nevemben születnek, a nevemben mennek'át az úton. Egy tetőt nem építhetnek a távoli Gangishree legel– dugottabb zugában sem anélkül, hogy az áldáso– mat ne kérnék!

(Vádirat a Hayt krónikából)

This document was created by Print2PDF

<http://www.software602.com>

– Sokat kockáztatsz, mikor otthagytad a posztot, hogy ilyenkor felkeress – mondta Edric, és tartályának falán át az Arctáncoltatóra meredt.

– Milyen korlátolt a gondolkodásod! – ámult Scytale. – Ki látogat meg téged?

Edric tétovázott, a melak testet, durva arcot, vaskos szemhéjakat figyelte. Kora reggel volt,

szervezete még nem állt át az éjjeli pihenésből a fűszerfogysztásra.

– Nem ilyen alakban jöttél az utcán? – kérdezte Edric.

– Senki nem nézi meg kétszer az alakokat, akiknek a külsejét használom.

A kaméleon azt hiszi, az alakváltás mindenki előtt elrejt – gondolta Edric ritka megérzéssel. Eltűnődött, hogy jelenléte a cselszövésben valóban elrejt-e őket a jövőlátók előtt. Például a császár húga...

Edric megrázta a fejét, felkavarta a narancs-színű gázt a tartályban.

– Miért jöttél?

– Az ajándékot gyorsabb akcióra kell ösztöngöznöm – mondta Scytale.

– * Nem lehet.

– Miért nem? –

– A helyzet nem alkalmas rá. A császár megpróbál megosztani bennünket. Már ajánlatot is tett a Bene Gesseritnek.

– Hát így?

– fey-

– Ösztökélned kelfene a gholát... * – Te alkottad, tleilaxi – mondta Edric. – Neked jobban tisztában kellene lenned vele. – Közelebb húzódott a tartály falához. – Vagy hazudtál vele kapcsolatban?

– Hazudtam?

– Azt mondtad, elég célba venni, és útjára bocsátani Haytet. Ha a gholá már nála van, nem avatkozhatunk bele.

– Bármelyik gholán lehet igazítani – felelte Scytale. – Csak eredeti önmagáról kell kérdegetned.

– Akkor mi történik?

– Olyan cselekvésekre készítetik, ami céljainkat szolgálja.

– Mentát, logikusan gondolkodik – vitakozott Edric. – Rájöhet, mire törekszem ... vagy akár Alia is. Ha a figyelme...

– Elrejtess minket a jövőlátás előtt, vagy sem?

– Nem a jósoktól félek – mondta Edric. – ^A logikus gondolkodástól, a valódi kémektől, a bi– rodalom fizikai erejétől, a fűszer hatalmától. *

– Nyugodtabban kalkulálhatunk a császár ha– talmával, ha szem előtt tartjuk, hogy minden vé– ges – mondta Scytale.

A navigátor visszahőkölt, groteszk göteként vonaglott. Scytale-nek le kellett küzdenie undo– rát. A navigátor szokásos trikóját viselte, külön– féle tartókkal az övén, mozgás közben mégis a mezítlenség érzetét keltette,

Ezek az úszó mozdulatok – gondolta Scytale, és ismét elsodálkozott az összeesküvés töré– keny kapcsolódásain. Nem alkotnak egységes csapatot, ez a gyengéjük.

Edric felindulása alábbhagyott. Scytale-re bá– mult, látását elhomályosította a felkavart gáz, amely életben tartotta. Mi lehet az Acrtáncoltató titkos terve végszükség esetére? A tleilaxi nem cselekedett kiszámíthatóan. Rossz jel. – A navigátor hangja és viselkedése elárulta Scytale-nek, hogy jobban fél a testvértől, mint a császártól. A gondolat hirtelen jött. áZavaró. Nem vettek észre valami áfontosat áAliával kapcsolatban? Elegendő fegyver a ghola, hogy el– pusztítsa mindkettőt?

– Tudod, ntíttartanakAliáról?-firtattaScyta-le.

– vMire gondolsz? – A halember ismét feldqlt-nak látszott.

– Soha nem született még ilyen nő a filozófiá– ban és kultúrában. Szépség és gyönyör egyesül...

– A szépség és a gyönyör nem tartós! – vágott közbe Edric. – Mindkét Atreidest elpusztítjuk. Kultúra! Uralmuk érdekében terjesztik a kultú– rát. Szépség! A foglyul ejtő szépséget kultivál-ják. Tudatlanságot teremtenek, ez a legkönn-yyebb. Semmit nem bíznak a véletlenre. Láncok! Minden amit tesznek, láncokat kovácsot, rabokat teremt. De a rabszolgák.végül fellázadnak.

– A lány férjhez mehet, utódai szülehetnek – mondta Scytale.

– Miért beszélsz a lányról?

– A császár választhat neki férjet.

– Válasszon! Már késő.

Még te sem tudod feltalálni a következő pil– lanatot áfigyelmeztette Scytale. – Nem teremtő vagy, ahogy az Atreidések sem azok. Ne bízzuk el magunkat!

– Nem mi locsogunk teremtésről – tiltakozott Edric. – Nem mi csinálunk messiást Mud'dib-ből. Mi ez az ostobaság? Miért teszed fel ezeket a kérdéseket?

- Ez a bolygó. Ez teszi fel a kérdéseket.
- A bolygók nem beszélnek!
- Ez igen.
- Alkotásról Beszél. Éjjel homok száll a szél- ben, ez teremtés.
- Homok száll..*
- Ha felébredsz, az első napsugarak új világot mutatnak. Érintetlen, és a nyomaidat várja. 'Érintetlen homok? Teremtés? Edric aggódni kezdett. A tartály zárt világa, a szoba, minden körülzárta, fojtogatta.

Nyomok a homokban.

- Úgy beszélsz, mint egy fremen – mondta Edric.
- Ez fremen gondolat, és hatékony – értett egyet Scytale. – Úgy emlegetik Muad'dib Dzsi-hadját, mint ami nyomot hagyott a világegyetemben, ahogy ők a homokban. Kitaposták az utat az embereknek.

- És? • – Új éjszaka közeleg. Fúj a szél.

- Igen – 'mondta Edric. A Dzsihadnak vége. Muad'dib elvesztegette a Dzsihadját és...

- Nem az övé volt a Dzsihad. Ő volt a Dzsi-hadé. Azt hiszem, megállította volna, ha tudja.

- Ha tudja? Csak annyit kellett volna tennie, hogy....

- Hallgass már! – csattant fel Scytale. – A szel- lemi járványt nem állíthatod meg. Emberről em- berre száll töredék másodpercek alatt. Mindent' elsőprően fertőz. A védtelen oldalra csap le, ahol a hasonló járványok maradékait őrizzük. Ki állít- hatja meg? Muad'dibriek nem volt orvosága. A probléma a káoszban gyökeredzik. Elér oda a rend? ' , .

- Te is megf ertőzőátél? – kérdezte Edric. Las- san me'gfordult, nem értette, miért sugároz Scytale hangja félelmet, Megtörte őt a konspirá- ció? Most nem tudta a jövőt tanulmányozni. A jövő iszapos áramlat. Túl sok a próféta.

- Mind fertőzöttek vagyunk – mondta Scytale, és emlékeztette magát, hogy Edric intelligenciá- jának korlátai vannak. – Hogy tudná úgy megfo- galmazni, hogy megértse?

- De amikor elpusztul – mondta Scytale – , a járvány- –

- Tudatlanságban kellene hagyjalak, de nem tehetem. Veszélyes is lenne.

Edric hátrahőkölt, de egy erőteljes rúgással, ami ismét felkavarta a gázt, visszanyerte aiz egyensúlyát..

- Furcsán fo

– A dolog robbanásveszélyes – mondta Scyta– le immár nyugodtabban.. – Ha felrobban, a töfrne-lékek megsebzik az évszázadokat. Nem látod?

– Mar volt dolgunk vallással – tiltakozott Ed– ric. – Ha ez az új...

– Ez nem csak vallás! – Scytale futólag eltűnő– dött, mit szólna a Tisztelendő Anya ehhez a lec– kéhez. – A vallásos kormányzás valami más. Mu– ad'dib mindenhol kvizarátusokkal váltotta fel a régi rendszereket. Nincsenek állandó polgári in– tézmények, nincsenek követségek. Püspökök vannak, szigeteken. Minden sziget közepén egy ember. Az emberek megtanulják, hogy szerez– zenek személyes hatalmat. Az emberek féltéke–' nyék.

– Hamegosztottak, könnyen legyőzzük őket-mondta Edric elégedett mosollyal. – Levégjük a fejet, és a test...

– Ennek a testpek két feje van. – – A lány, aki férjhez mehet.

– Aki *biztosan* férjhez megy.

– Nem tetszik a hangnem, Scytale.

– És nekem nem tetszik a tudatlanságod.

– Mi van, haférjhez megy? Tönkretetheti a ter– veineket?

– Megrázza a világegyetemet.

– De ők sem különlegesek. Nekem is vannak képességeim.

– Csecsemő vagy. Totyogsz, ahol ők járnak.

– Nem különlegesek!

– Elfelejtéd, hogy mi már hoztunk létre kwi-satz haderachot. Átlát az idő színjátékán. A léte– zés olyan formája, amit nem fenyegethatsz anél– kül, hogy a fenyegetés rád át ne sugározna. Mu– ad'dib tudja, hogy Chanin keresztül támadunk. Gyorsabbnak kell lennünk. Kapd el a gholát, és ösztökéld.

– És ha nem?

– Lecsap a villám.

Ó, sokfogú féreg!

Tagadod-e, mi nem tagadható?

A Test és a Lélegzet, a tomboló Erő,

Mely szólítván téged az idők kezdetéhez

Tüzes kapukban vonagló szörnyeket vet étke– dül!

Nincs akarat, mely megtörné hevítő vágya– dat,

Nincs palást, mely rejtené isteni voltodat!

Féregdal Puné Könyvéből

Paul megizzadt a gyakorlópáston: kriszkéssel és karddal harcolt a ghola ellen. Most az ablaknál állt, a templomteret nézte, és a Chanival folytatott beszélgetésre gondolt a kórházban. Reggel terhessége hatodik hetében rosszul lett az asz-szony. A legjobb orvosok vették körül. Azonnal szólnak, ha van valami hírük.

Füstös délután. Homokfelleg borította az eget. A f remének ilyenkor piszkos eget emleget- nek.

Mikor jönnek már az orvosok?

Múltak a másodpercek, ali telt az idő.

Várni... várni... A Bene Gesserit nem vála- szolt. Szándékosan húzzak az időt.

Paul előre látta ezeket a pillanatokat, de ídzar-ta magából a jóslatot, vágyott a hal szerepére, aki nem oda úszik, ahoya akar, hanem ahová az áramlat viszi. A végzet most nem tette lehetővé a küzdelmet. ' »

A ghola afegyverekkel foglalkozott, vizsgálta a felszerelést. Paul felsóhajtott, az övéhez nyúlt, kikapcsolta a pajzsot. Az erőter csiklandós ér- zéssel halt el a borén.

Majd szembenéz a tényekkel, fia Chani jön, mondta magának. Van még idő; hogy elfogadjadényt, hogy amit eltitkolt előle, megmentette az életét. Gonoszság-, hogy inkább Chanit kívánja, mint egy örököst? De milyen jogon hozta meg helyette a döntést? Ostoba gondolatok! Miért té- továzik, amikor ismeri az alternatívákat – rab- szolgasors, kin, gyász és még rosszabb.

Meghallotta Chani lépteit.

Megfordult.

Gyilkos harag ült Chani arcán. A széles fremen öv a derekán, ami összefogta aranszinű ru- háját, a vízgyűrűlanc a nyakában, keze a derekán (a kriszkéshez közel), az éles pillantás, amivel felmérte a szobát, mind az erőszak hátterül szolgált.

Paul széttárta karját, tölelte Chanit,.

– Valaki – suttogeta Chani – régóta fogamzás- gátlót etetett velem, mielőtt elkezdtem az új dié- tát. Nehéz szülemem lesz miatta.

– Mi a gyógyszer?

– A gyógyszer veszélyes. Tudom, ki volt az! A vérét ontom.

– Sitiayám – suttogeta Paul és szorosán tölelte, hogy megszűnjön a remegés. – Megszüled az örököst. Nem elég?

– Az életem gyorsan elég – mondta Chani és ' .hozzásimult. – A szülés határoz meg mindent. Az orvosok azt mondtak, szörnyű gyorsan halad. Ennem kell és ennem, több fűszert; ennem in– nom. Megölöm!

Paul megcsókolta az arcát.

– Nem, Sihayám. Senkit nem ölsz meg. – És arra gondolf: *Irulan meghosszabbította az éle– tedet, kedvesem. Számodra a szülés halál.*

Érezte, hogy a rejtett gyász kiszívja az erejét, kiszívja az életét.

Chani ellökte.

– Nem bocsathatsz meg neki!

– Ki mondta, hogy megbocsátok?

– Akkor miért nem ölhetem meg? Olyan egyszerű f remén kérdés volt, hogy Paul.' mejdnem einevette magát. Gyorsan azt mondta: ,

– Nem segítene.

– Előreláttad? . '

– Paul gyomra összeszorult a látomás emléké– től.

• – Amit láttam... mit látam ... – mormolta. A környezet minden/észlete olyan volt, amilyen– nek lennie kellett. Úgy érezte, hozzá van láncolva a jövőhöz, a túl gyakran megnyilvánuló jövőhöz,

ami mohó démonként kapaszkodott belé. Torka elszorult, kiszáradt. Addig követte a jóslat hívá– sát, amíg a könnyörtelen jelenben találta magát.

– Mondd el, mit láttál – kérte Chani.

– tf em lehet.

– Miért nem ölhetem meg?

– Mert én kérlek, hogy ne tedd.

Figyelte Chanit, ahogy ezt elfogadja. Elfo– gadta, mint jiomok a vizet; einyelte, eltüntette. Engedelmesség szunnyad a forró, haragos fel–szfa alatt? Most döbönt rá, hogy a császári pa– lota nem változtatta meg Chanit. Csak megállt itt egy időre, időlegesen itt lakott a férfival, akit sze– ret. A sivatagot nem hagyta el.

Chani arrébb lépett, a gholára nézett, aki a pást gyémántalakzata mellett várt.

– r Vívta veled? – kérdezte.

– És tanultam belőle.

Chani a padló mintájára nézett, majd megint a gholára.

– Nem tetszik ez nekem.

– Nem fog bántani.

– Előreláttad?

- Nem látom!
 - Akkor honnan tudod¹?
 - Mert ő több, mint egy ghola, ő Duncan Ida-hó.
 - A Bene Tleilaxiaj készítették.
 - Jobban sikerült, mint akartak. Chani megrázta a fejét. Fejkendőjének sarka ' végigsimított ruhája gallérját.
 - Ez nem változtat a tényen, hogy ghola.
 - Hayt – kérdezte Paul – , te fogsz megölni?
 - Ha az itt és most lényege megváltozik, a jövő is megváltozik – felelte a ghola.
 - Ez nem válasz! – tiltakozott Chani. Paul felemelte a hangját: * –
- Hogy fogók meghalni, Hayt? Fény csillant a mesterséges szemekben.
- Úgy mondjak, uram, hogy a hatalom és a pénz fog elpusztítani.
 - Hogy merészel ilyet mondani? – Chani teste megfeszült
 - A mentát igazat mond – felelte Paul.
 - Duncan Idaho igaz barát volt?
 - Az életét adta értem.
 - Szomorú; hogy egy ghola "nem nyerheti vissza önmagát – mondta Chani.
 - Visszaváltoztatnál? – kérdezte a ghola, és Chanira nézett.
 - Mit ért ezen?
 - Visszaváltoztatni annyi, mint megfordulni – felelte Paul. – De nincs visszaút.
 - Minden ember magával viszi a múltját – mondta Hayt.
 - És minden ghola? – kérdezte Paul.
 - Egyfajta módon igen, uram. '
 - És mi van a titkos múltaddal?
- Chani látta, hogy a kérdés felkavarja a gholát. Mozdulatai felgyorsultak, keze ökölbe szőrült. Paulra nézett, nem értette, miért firtatja a dolgot. Van mód visszaszerezni az embert, aki valaha volt?
- Emlékezett már ghola a valódi múltjára?
 - Sok Jdsérletet végeztek már – felelte Hayt. Tekintete a kőpadlóra tapadt. – Még soha íiem sikerült gholának visszaadni', ami valaha volt.
 - De szeretnéd, ha ez megtörténne – állapítot– ta meg Paul.
- A phola szemének kifejezéstelen felszine Pa-ulra összpontosult:
- Igen!

Paul ~~löv hangon~~ szólt meg:

This document was created by Print2PDF

<http://www.software602.com>

– Havan lehetőség...

– Ez a hús – mondta Hayt és furcsa tisztelgés- sel érintette meg a homlokai – nem az én húsom. Ujj ászületett. Csak az alakja ismerős. Egy Arc- táncoltató is megtehetné ugyanezt.

– Nem ilyen jól. És te nem vagy Arctáncoltató.

– Igaz, uram.

– Honnan az alakod?

– Az eredeti sejtek genetikai lenyomatából.

– Valahol a testedben van valami, ami emlék- szik Duncan Idaho testéré. Állítólag az őseink foglalkoztak ilyesmivel a Butieri Dzsihad előtt. Mi az emlékezet határa, Hayt? Mi származik az eredeti sejtekből?

A ghola megvonta a vállát.

– Mi'van, ha ő mégsem Idaho? – kérdezte Cha- ni.

– Az.

– Biztos lehetsz benne?

– Minden szempontból Duncan. Nem tudok olyan erőt, ami pihenés vagy figyelemkihagyás nélkül meg tudná ezt tenni.

– Uram – tiltakozott Hayt – , attól, hogy mi nem tudjuk elképzelni, még előfordulhat. Van- nak dolgok, amit gholaként meg kell tennem, de amit emberként nem tennék meg.

Paul Chanira figyelt:

– Látod?

Chani bólintott.

Paul elfordult, küszködött a szomorúságával. Odalépett az erkélyablakhoz, elhúzta a fűg- gönyt. A fény hirtelen radt be a szobába. Szoro- sabbra húzta az övét, maga mögé figyelt. Semmi.

Megfordult. Chani elbűvölten állt, a gholát fi- gyelte.'

Hayt önmaga belső lényébe vonult vissza, • vissza a ghola-helyre.

Paul mozdulatara Chani odanézett. Még min- dig a Paul által előre látott pillanat bűvöletében llt. Egy pillanatig a ghola élő emberi lény volt. Egy pillanatig Chani nem félt tőle, kedvelte és tisztelte. Már értette Paul célját a kérdezőskö-déssel. Azt akarta, hogy ő, Chani is lássa meg az embert a gholában.

Paulra nézett:

– Valóban Duncan Idaho volt?

– Valóban. És még mindig itt van.

– ő életben hagyta volna Irulant? *A vizet nem itta be mélyen a homok* – gondolta Paul. Hangosan enyit mondott:

- Az én parancsomra.
- Nem értem. Nem is vagy dühös?
- Dühös vagyok.
- Nem úgy hangzik. Inkább szomorúnak tűnsz. Paul lehunyta szemét.
- Igaz.
- Te vagy a férfi az életemben. Tudom, de most nem értelek.

Paul úgy érezte, barlangban jár. Teste mozgult, egyik láb a másik után, de a gondolatai másfelé kalandoztak.

– Én sem értem magamat – suttogta. Amikor kinyitotta szemét, észrevette, hogy ellépett Chani mellől.

– Kedvesem, nem kérdelem többé, mit láttál. Csak azt tudom, hogy megkapod tőlem az örökös, akire vágyunk – mondta az asszony valahol a háta mögött.

– Mindig is tudtam – bólintott Paul és figyelmesen nézte Chanit, aki gondolatban szintén valahol messze járt.

Chani kihúzta magát, a hasára tette a kezét.

Az orvosok szerint háromszor annyit kell enyem, mint ezelőtt. Félek, kedvesem. Túl gyorsan történik minden.

Túl gyorsan – értett egyet Paul. >4 magzat tudja, hogy sietnie kell.

Muad'dib cselekedeteinek természetével kapcsolatban tudnivaló, hogy kezdettől fogva bizonyos volt benne, merre tart, mégsem tért le soha a számára rendeltetett útról Nyilvánvalóvá tette, mikor így beszélt: "Bizony mondom nektek, eljött az idő, hogy bizonyítsam^ nincs alázza-tosabb szolgáló énnálam." így teremtett egységet, így tette ellenségéit is imádóivá. Ez, és csakis ez az oka, hogy az ő apostolai eképp imádkoztak: "Urunk, ments meg minket ama többi utóktól, melyeket Muad'dib tárt fel Életének Vizével!" Ezekre az utakra csak a legmélyebb irtózással gondolhatunk.

•>

Yiarh-el-Din, avagy az ítékezés Könyve (részlet)

Az üzenetet fiatal nő hozta. Chani ismerte az arcát, nevét és családját, így jutott át abiztonsági rendszeren.

Az asszony csak annyit tett, hogy bemutatta egy biztonsági tisztnek, Bannerjee-nek, aki megszervezte a találkozót Muad'dibbel. Bannerjee ösztönösen cselekedett - annak a ténnynek alapján - hogy a nő apja a

császári Halálbrigád tagja volt a Dzsihad előtti időkben. Máskülönb
hiába könyörgött volna bárki, hogy az üzenet egyedül Muad'dibnekszól/

– Természetesen átvizsgálták a találkozót alótt. Bannerjee elkísérte,
egyik keze a törén, másik a nő karján.

Csaknem dél volt már, amikor bevezették egy szobába, mely a sivatagi
fremen sátor és az arisz– tokrata szalon keveréke volt. Három oldalon *hie-
reg* lógott, fremen mitológiai alakokkal díszített faliszőnyeg. A negyedik
falat képernyő borítot– ta, az ovális asztalon egyetlen tárgy, qrrerybe
épített fremen homokóra. Az orrery, ixi szusz–penzoros eszköz,
megmutatta Arrakis mindkét holdját, és a napot.

Paul az asztal mellett llt, Bannarjee-t nézte. A biztonsági tiszt eszének
és többször bizonyított hűségének köszönhetően jutott idáig, bár csem–
pész őseinek híre megnehezítette a dolgát. Töm– zsi volt, szinte kövér.
Fekete hajfürtök lógtak ső– tét, csillogó homlokába; akár holmi egzotikus
madár. Kék szemének tekintete egyforma kö– zönnyel tudta nézni a
boldogságot és bánatot. Chani és Stilgar is megbízott benne. Paul tudta, ha
kiadja a parancsot, Bannerjee megfojtja a lányt.

– Uram, itt a hírhozó – szólalt meg Bannerjee. Chani úrnő állítólag
már szólt róla.

– Igen – bolintott Paul.

Érdekes módon a lány nem nézett rá. Figyel– mét az orrery kötötte le.
Sötét borét, közepes ter– metét gazdagságról árulkodó, borszínű köpeny
takarta. Kékesfekete haját a ruhához illő színű pánt fogta össze. A köpeny
takarta a kezét. Paul gyanította, hogy szorosan összekulcsolja őket. Illene a
jelleméhez. Minden illett a jelleméhez, a köpeny is, alighanem legjobb
ruháját; öltötte fel az alkalomra.

Paul arrébb intette Bannerjee-t. Az tétová– zott, mielőtt mozdult. A
lány egy lépést tett elő– re, kecsesen mozgott. Még mindig nem nézett Paul
szemébe.

Paul megköszöri a torkát.

A lány felnézett, a kék szemek kellően kitá– gultak a csodálattól.
Furcsa kis arca volt törékeny állával, pici szájának fintorával. Szeme
szokatla– nul nagynek tűnt. Komolyság lengte körül, lát– szott, hogy ritkán
mosolyog. Szeme sarkában halvány sárga fátyol ült, a portól vagy talán
sze–mutától.

Minden szempontból tökéletes volt.

– Látni kívántál – mondta Paul –

This document was created by Print2PDF

<http://www.software602.com>

A legkomolyabb próba pillanata jött el a lány- alak számára. Scytale felvette az alakot, a szoká- sait, a hangot, mindent, amire csak képes volt. De ezt a lányt Muad'dib régről ismerte. Bár akkor még gyermek volt, lehettek közös emlékeik. Az emlékezet bizonyos területeit jobb elkerülni. Ez volt minden eddigi szerepe közül a legnehezebb.

– Otheym lánya, Lichna vagyok Berk ál Dib-ből.

Hangja halk volt de határozott, megnevezte magát, apját, családfáját.

Paul bólintott. Láta, hogyan szedték rá Cha-nit. Még a hangszint is tökéletesen leutánozták. Ha nem kapott volna Bene Gesserit képzést, s nem gyötrik látomások, az Arctáncoltató még őt iselbolondítja.

Látott néhány ellentmondást: a lány idősebb- nek látszott az indokoltnál, túl erősen felügyelte a hangszálait, nyaka vonalából hiányzott a fremen póz gögje. Észrevett dicséretre méltó apró- ságokat: a ruhát megfoltolták, az arcvonások tö- kéletesek voltak. Az Arctáncoltató jól beleélté magát a szerepbe.

– Pihenj meg otthonomban, Otheym lánya – , üdvözölte Paulfrehien szokás szerint. – Szívesen látunk, mint átkelés után a vizet.

A köszöntés megnyugtatta a lányt, a vonások kissé ellazultak.

– Üzenetet hoztam.

– Apád hírhozóját a neki járó tisztelettel fogá- dom.

Scytale fellélegzett. Eddig sikerült, de a nehe- ze még hátra van. Az Atreidest rá kell vezetni a nekik megfelelő útra. Úgy kell elveszítenie f re- mén ágyasát, hogy senkit ne vádolhasson. A ku- darc a teljhatalmú Muad'dibé lesz. Rá kell dőb- benteni teljes kudarcára, és elfogadtatni vele a tleilaxi megoldást.

– Füst vagyok, ami« elúzi az éjjeli lmot – mondta Scytale, ami afedaykinoknál annyit tesz: rossz híreket hozok.

Paul igyekezett megőrizni a nyugalmát. Mez- telennek érezte magát, lelke a látása elől elrejte- ző Idő fogságába esett. Hatalmas jövőlátó védi ezt az Arctáncost. A jelenetet nem látta előre.

Csak azt tudta, mit nem tehet. Nem ölheti meg. Az olyan jövőt eredményezhet, amit minden áron el kell kerülni. Meg kell találnia a módját, hogy megváltoztassa a jövő mintázatát.

– Halljam az üzenetet.

Bannerjee úgy állt, hogy lássa a lány arcát. A lány, mintha most vette volna észre először, pil- lantása a tiszt keze melletti késre sikiott.

– Az rtatlanok nem hisznek a gonoszban – né– zett egyenesen BannarjeeTre.

Ügyes – gondoita Paul.y4z *igazi Lichna is ezt mondta volna*. Fájalta Otheym lányának halálát, aki most holttest a homokban. Nem volt ideje ér– zelmekre. A homlokát ráncolta.

Bannérjee továbbra is a lányt figyelte.

– Az a parancsom, hogy titokban adjam át az üzenetet.

– Miért?- követelte Bannerjee éles, kutató hangon.

– Ez az apám kívánsága.

– Ő a barátom – mondta Paul. – Tán nem va– gyok fremen? A barátom hallhatja amit én hal– lok.

Scyrtale Összeszedte magát. Ez valóban fre– men szokás, vagy csak teszt?

– A császár szava törvény. Az üzenet a követ– kező: apám szeretné, ha felkeresné Chanival együtt.

– Miért vigyem Chanit?

– Ő a te asszonyod, és Sayyadina. Ez víz–ügy, törzsünk törvényei szerint. Tanúsítania kell, hogy apám fremen módra beszél.

Hát vesznek részt fremenek is az összeeskü– vésben – gondolta Paul. A jelen pillanat szépen

illeszkedett jövőlátomásába. Nem volt más vá– lasztása, mint elindulni az úton.

– Miről akar az apád beszélni?

– Egy összeesküvésről ellened, egy fremen tervről.

– Miért nem jött el ő maga? – kérdezte Bán-' nerjee.

A lány Pault figyelte.

– Nem jöhet. Figyelik, gyanakszanak rá. Nem éinétúlazutat.

– Nem mondhatta el neked, amit tud? – kér– dezte Banner jee. – Miért kockáztatta a lánya élé–tét egy ilyen úton?

~ A részletek el vannak zárva valahol, és csak Muad'dib férhet hozzájuk. Ennyit tudok.

– Miért nem küldte el azt a valamit? – kérdezte Paul.

– Egy emberről van szó*

– Rendben van, elmegyek. De egyedül.

– Chaninak veled kell tartania! r – Gyermeket vár.

– Mikor tagadta meg egy fremen nő...

– Az ellenségeim méreggel etették. Nehéz szülés lesz. Az egészsége nem teszi lehetővé, hogy elkísérjen.

Mielőtt Scytale észbe kapott, a lány arcán te–hetetlenség és düh futott át. Minden áldozatnak meg kell adni a menekülés lehetőségét. Az összeesküvés még nem bukott el, az Atreides a há–lóban maradt. Elpusztítja magát, mielőtt önmaga * ellentétévé változik, így történt ez a tleilaxi kwisatz haderchhal is. így fog történni most is. És hátra van még a ghola.

– Döntsön Chani – kérte.

– *Én* döntöttem – mondta Paul. – Te fogsz el–kísérni Chani helyett.

– Syyadinara lesz szükség!

– Nem vagy tán Chani barátja?

– *Gyanakszik?* – aggódott Scytale, Afe/H, *csak óvatos, fremen. És a mérgezés tény. Hát, lesz még más lehetőség.*

– Apám megparancsolta, hogy ne térjek vissza – mondta. A fevédelmedet kell kérnem. Azt mondta, nem fogod kockáztatni az életemet

Paul bólintott. Tökéletes. Nem tagadhatja meg a védelmet. Az apja parancsa ellen a lány nem tehet.

– Stilgar feleségét, Harahot viszem – döntött. – Monddaz utat!

– Megbízhatasz Stilgar feleségében?

– Igen. .

– De én nem lehetek biztos benne. Paul összeszorította ajkat.

– Él még az anyád?

– A szülőanyám megtért Shai-huludhoz. A második anyám viseli apám gondját. Miért?

– Tabr sziecsbój való?

– Igen.

– Emlékszem rá. Ő lép Chani helyébe. – Paul intett Bannerjee-nek. – Kísérők. vigyék Lichnát megfelelő lakosztályba.

Bannerjee bólintott. Kísérők. Ez azt jelenti, hogy a lányt különleges őrizet alá kell helyezni. Megfogta a karját. A lány nem tiltakozott.

– Hogy jutsz el apámhoz?

– Magyarázd el az utat Bannerjee-nek. Ő a barátom.

– Nem! Az apám nem ezt parancsolta!

– Bannerjee? – szól Paul. Bannerjee megállt. Paul látta, emlékeiben, melyek ehhez a poszthoz juttatták.

– Tudok egy embert, aki elvezet Otheymhez.

– Egyedül megyek.

- Uram, ha,..
- Otheym így akarja – mondta Paul alig leple– zett gúnnyal.
- Uram, ez túl veszélyes! – tiltakozott Banner– jee.
- Még egy császárnak is kell néha kockáztat– nia. Döntöttem* Tedd, amit parancsoltam!

Bannerjee vonakodva vezette ki az Arctáncol–tatót.

Paul az üres képernyőre meredt. Úgy érezte, mint az az ember, aki egy elhajított kő érkezésére vár.

Figyelmeztesse Bannerjee-t, kicsoda–micso– da a lány? Nem! Ilyet a látomása szerint nem tett. Bármely eltérés erőszakhoz vezetne. Egy szilárd pontot kell találnia, és kilépnie a látomásból.

Ha létQzik ilyen pont egyáltalán...

Bármilyen különlegessé válik az emberi civi– lizációt bármivé fejlődik a társadalom, bármi– lyen bonyolult az ember–gép kapcsolat, mindig jönnek magányos hatalmak, amikor az emberi– ség sorsa, jövője egyetlen személy egyszerű csle kedetétől függhet.*

A tleilaxiak Isten könyviből

Paul sántítani kezdett, amikor átkelt a magas hídon, mely a palotából a Kvizaratus főépületé– hez vezetett. Csaknem lement már a nap, a hosszú ámyékok segítettek, eltakartak, de az éles szem még mindig felismerheti. Pajzsot viselt, de nem kapcsolta be, tisztjei szerint a ragyogás gya– nút keltene.

Baka nézett. A naplementét homokfelhők á–tyoloztak el, a levegőt száraznak érezte a cirko–ruhánát.

Valójában nem volt egyedül, de a biztonsági háló azóta nem volt ilyen laza körülötte, amióta leszokott az éjjeli sétáról. Ornitopterek repültek a magasban látszólag értelmetlen alakzatokban: • mind a öt figyelte a ruhájába rejtett készüléken keresztül. Válogatott emberek sétáltak az utcá– kon. Mások átfésülték a várost, miután elhaladt. Álruhában járt, fremen öltözéket viselt, cirkoru–hát, *temag* sivatagi csizmát. Arcvonásait eltorzí– tották a plasztik illesztékek. '

Elérte a híd túloldalát, visszanézett, mozgást vett észre a magánlakosztály erkélyén. Minden bizonnyal Chani..Homokot keresel a sivatagban – ez volt a véleménye a kirándulásról. •

Milyen kevéssé értette ezt a keserű lépést! Ha kínok közül kell választani, a legkisebb szenvedés is elviselhetetlen.

Egy fájdalmas percig ismét átélte a búcsút. Chani az utolsó pillanatban megérezte valamit, de félreértette. Azt hitte, csak a kedvestől valr> búcsú szomorúsága egy veszélyes kaland előtt.

– *Bár ne tudnám* – sóhajtott Paul.

Átkelt a hídon, belépett az épület felső kapu- ján. Égteka lámpák, emberek siettek mindenfelé. A Kvizaratus soha nem pihent. Paul figyelmét lekötötte az ajtókefeletti felirat, minthamost látta volna először. Sebességkereskedők. Szélcsend. Profetikus jóslatok. Hit-teszt. Vallási kellékek. Fegyverek. A Hit terjesztése.

Őszintébb lenne a "bürokrácia terjesztése" felirat.- gondolta. Vallásos köztisztviselők szü- lettek szerte a világban, gyakran a megtértek kö- zül kerültek ki. (Paul ritkán helyezett fremeneket fontos pozícióba). A fűszert legalább annyira

használták, azért, hogy megmutassak, megen- gedhetik maguknak, mint egészségügyi okokból. Elhatárolódtak az uralkodóktól, a császártól, a Ligától/a Bene Gesserittől, a családtól, minden- től. Isteneiket rutinnak és feljegyzésnek hívtak, mentátokat használtak. A hatékonyság lebegett a szemük előtt, bár illő figyelmet fordítottak a butieri tanításokra is. Gép nem építhető az em-• beri agy hasonlatosságára, hangoztattak, de job- ban kedvelték a gépeket, mint az embereket,, a Statisztikát, mint az egyént, az általános nézete- ket elébe helyezték a képzelőerőnek és kezdemé- nyezésnek.

Paul kilépett a rámpára az épület másik olda- lán, és már hallotta az Alia Esti Szertartására szó- lító harangokat.

Különös állandóságot sugalltak.

A templorn a téren nemrég.épült, de volt ben- ne valami ősi, ahogy a sivatag határán, Arrakeen peremén állt, ahogy a szél hordta homok rombol- ni kezdte a köveket, valami ősi az épület össze- visszaságában. Minden azt a benyomást erősítet- te, hogy tradíciókkal és rejtélyekkel teli ősi he- lyen jár a látogató.

Paul már a tömegben törtetett. Nincs visszaút. Az egyetlen vezető, akit a biztonsági szolgálata elő tudott keríteni ragaszkodott ehhez. A biztonsági szolgálat nem örült, amikor Paul készsége- sen beleegyezett. Stilgar még kevésbé örült, de* Chani tiltakozott a leghevesebben.

Az emberek nekiütköztek, de keresztülnéztek rajta, és továbbmentek. Paul tudta, hogy így bár}* tak minden fremennel. Úgy viselkedett, mint aki a sivatag mélyéről jön -az ilyen ember pedig könnyen dühbe gurul.

A templom lépcsőjén még nagyobb volt a tömeg. A körülötte lévő emberek hozzápréselődtek, de minő bocsánatot kért, "Elnézést, nemes uram. Nem teheted róla." "Bocsáss meg uram, ilyen nagy tömeget még nem láttam" "Szégyeltem magam, polgártárs: egy bugris meglökött."

Paul nem vett tudomást róluk. Nem voltak őszinték, a félelem megszokása beszélt belőlük. Az jutott eszébe, hosszú utat tett meg gyermekkorában a családani váról. Mikor lépett rá erre az útra, ami ide vezetett, a Caladantól oly távoli bolygóra a templomi tömegbe? Valóban rálépett erre az útra? Nem állíthatta, hogy életében bármit is egy különleges okból tett. Céljai és indokai bonyolultak voltak, talán bonyolultabbak, mint bárkié a történelem folyamán. Bizott benne, hogy elkerülheti a sorsot, amit olyan tisztán látott. A tömeg azonban előrelökte; úgy érezte, elvesztette uralmát saját élete felett.

A tömeg felfelé áramlott a templom lépcsőjén. A hangok elhalkultak, a félelem szaga erősebbé vált.

A ministránsok már megkezdték a szertartást. Monoton kántálásuk elnyomta a többi hangot, a suttogásokat, a köhögéseket, a léptek nesztét; a dal a távoli helyekről szólt, amit a Papnő szent kábulatban látott.

Vezérel bennünket zúgó viharon át Míg megtérünk langy szelek hónapja S fekhelyünk bár ki'gyófeszek tövén Álmodó lelkünket p bizton vigyázza Midőn heve ki'noz izzó sivatagnak Barlangok hús ölét kihalja fel Édes virágillat övez, míg előttünk jár, S hatalmas lelke a mennyekbe emel!

Bálák! – gondolta Paul fremenül. Vigyázat! A dühös szenvedély is előnthati. * A templom előcsarnokat gyertyalángot utánzó hosszúkás, karcsú lámpák világítottak meg. Imbolyogtak, imbolygásuk emlékeket ébresztett Paulban, habár tudta, pont ez a cél. A hely ügyesen kidolgozott, hatásos atavizmust sugallt. Most gyűlölte benne saját keze nyomát.

Áthaladt a tömeggel a magas fémajtón, belépett a főhajóba. A sötét termet csak az imbolygó fények világítottak meg, de tündökölt valami az oltárnál is. Megtévesztően egyszerű, faragott fekete fából készült, fremen mitológiából vett jelenetekkel. Mögötte rejtett fények alkottak szivárvány lugast. A hét sorban kántáló ministránsok kísérteties látvány nyújtottak fekete köpenyükből, fehér arcukkal, egyszerre mozgó szájjukkal.

Paul a zarándokokat tanulmányozta, irigyelte a figyelmüket, azt, hogy általa meg nem hallott igazságokban hisznek, úgy érezte, kapnak itt valamit, valamit, ami gyógyít, de ami tőle megtagadtatott.

Megpróbált közelebb jutni az oltárhoz, de egy kar megállította. Paul megpördült, tekintete ta-

lálkozott egy idős fremen szemével, a vaskos szemöldök alatti csupakék szemekben a felismerés fénye villant. Paul emlékezett a nevére is. Ra-sir, sziecsbeli társa.

Tudta, a tömegben teljesen védtelen. Ha Rasir meg akarná ölni, sikerrel járhatna.

Az öreg közelebb lépett, egyik kezét a köpeny eltakarta, valószínűleg a töre markolatát fogta. Paul megfeszült a támadásra várva. A fremen f elé fordította a fejét.

– Menjünk a többiekkel – suttogta.

Ez volt kísérijének jelszava. Paul bólintott.

Rasir visszahúzódott, az oltár felé fordult.

– Keletről jön – énekelték a papok. – A nap 11 mögötte. Minden megvilágosodik. A fényben szemei mindent észrevesznek, legyen az fény vagy sötétség.

Rebala sírása szólt közbe, elfojtotta a hangozást, elhallgattatta őket. A tömeg hirtelen néhány lépést tett előre. Pault minden oldalról testek vették körül, a levegőt megülte lélegzetük és a fűszer illata.

– Shai-hulud a szűz homokra ír! – kiáltottak a papok.

Paul érezte, az ő lélegzete is elakad akár a többi emberé. Női kórus hangzott fel halkán a fények mögül.

– Alia... Alia... Alia... – Egyre hangosabb lett, majd hirtelen elhallgatott.

A hangok, újta rákezdték, hitatos halkán:

Riadtan torpan meg vad örögeteg Pusztul mind, ki indult ellenünk
Hitetlen zsarnok sikolt kínjában Tekintetétől

Mely enyhet ad, ha szenvedünk. Roppant árnya Tupnóig elér • Hol a tündöklő hajnal hasad S bőségbenárad a tiszta víz Bármily .⁴ Forró nyárra ébred is Nap. Nekünk tejed ad, s kenyeret-Áldjuk hűvösét, fűszeres illatát Rétegessé olvad az ártó akarat Tekintetétől Mely titkokon túl, a végtelenbe lát!

Lassan elhalt minden hang.

Paul betegnek érezte magát. *Mit csináltunk?* – kérdezte magától. Alia gyermek-boszorkány volt, de már felnőtt. Öregedni pedig annyi, mint gonoszabbá válni.

A templom mentális légköre kikezdte pszi- chéjét. Érezte, hogy egy része egy a többiekkel de a különbség halálos ellentmondást szült. Mintha bűne, amit soha nem vezekelhet le, elvá- lasztaná a többiektől Érzékelte a világegyetem templomon túli méreteit. Hogyan is hihette, hogy egy ember, egy vallás mindenkire illő kön- tösül szolgáltat?

Megrázkódott.

Az univerzum minden lépésnél ellenállt. El- került a szorítását, álrúhát öltött, hogy kicselez- ze. A világ soha nem fog olyan alakot öltetni, ami- lyet rá akar kényszeríteni.

Mély csönd támadt a templomban.

Alia lépett ki a sötétségből a szivárvány fű- nyébe. Sárga ruhát viselt, Aftfeides-zöld sze- gélyvel, sárgáta napfényért, zöldet a halál miatt, ami életet teremt. Paul meglepő módon úgy érez- te, Alia csak neki jelent meg. A tömeg feje felett a testvérére bámult. A húga állt ott. Ismerte a szertartást, az eredetét, de még soha nem állt itt a zarándokok szmével nézve a hűgát. A szertar- tást figyelve döbbsent rá, hogy Alia is az ellenálló világegyetem része.

A papok aranyserleget hoztak,

Alai felemelte a serleget.

Paul tudta, hogy a kehely tiszta fűszert tartál-maz/halálos mérget, Alia szentségét.

Szemét a kehelyre függesztve Alia megszó- lalt. Hangja simogatóan zenélt.

- Kezdetben üresek voltunk.
- Tudatlanok – énekelte a kórus.
- Nem ismertük a mindenűtt jelenlévő hatal- mat-mondta Alia.
- A minden korban jelenlévő hatalmat.
- Itt a hatalom – emelte meg a serleget Alia.
- Örömet ad – énekelte a kórus.
- *És szenvedést*-gondolta Paul.
- Felébreszti a lelket – szólt Alia.
- Elűzi a kétséget – dalolt a kqrus.
- A világban elpusztulunk.
- A hatalom révén megmaradunk.

Alia a szájához emelte a kelyhet, és ivott.

Paul döbbenetesen tapasztalta, hogy visszatartja a lélegzetét, mint az utolsó zarándok. Bármennyű nyit tudott személyes: tapasztalatok alapján Alia jelenlegi állapotáról, az esemény varázsa rabul ej-

tette. Érezte, hogy a tüzes mérge elárasztja a testét, Emlékezett, a pillanatra, amikor át kell haladni a mérget. Újra átélte az időtlenségben ébredést, ahol minden lehetségesnek tűnik. Tudta, mi történik, és mégsem tudta. A misztérium elvakította.

Alia remegett, térdre hullott.

Paul a zarándokokkal együtt kifújta a levegőt. Bólintott, a köd egy része kezdett felszállni. Megfeledkezett arról hogy minden látomás minden úton lévő emberé. A látomás alatt át kell haladni a sötétségen, ahol nem lehet megkülönböztetni a valóságot az álomtól. Az ember a soha el nem érhető tökéletességre vágyik. Vágyakozása közben elveszíti a jelent.

Alia megtántorodott a kéjtől.

Paul úgy érezte, mintha egy túlvilági hatalom figyelmeztetné:

"Látod? Nézz oda! Látod, mit nem vettél észre?" Ebben a pillanatban mások szemével látott, meglátta a hely ritmusát; nincs művész, nincs költő, aki visszaadhatná. Élő volt és gyönyörű, a tiszta fény mindenki hatalomát leleplezte, még a sajátját is.

Alia megszólalt, hangjától zengett a templom.

– Fényes éjszaka – kiáltotta. A tömeg felmorajlott.

– Semmi sem tud elrejtőzni ilyen éjszakán!*-mondta Alia. – Miféle ritka fény ez a sötétség? Nem tudsz ránézni! Nem tudod megérezni! Szavakkal nem tudod leírni. A mélység megmarad. Az eljövendő dolgok lakoznak benne. Ó, milyen gyengéd erőszak!

Paul valami személyes jelre várt hűgától. Bármi lehetne, szó vagy tett, boszorkányság vagy varázslat, ami illene hozzá mint tegezébe a nyílvesző. Ez a pillanat f emegve lapult a tudatában.

– Jó szomorúság. Figyelmeztetek benneteket, hogy minden csak kezdet. Világok várnak, hogy legyőzzük őket. Néhányatokra dicső véget vár. Fitymálni fogjátok a múltat, elfelejtitek, amit mondok: minden különbségben egység rejlik.

Paul csalódottan sóhajtott fel, amikor Alia lehajította a fejét. Nem azt mondta, amit Paul hallani szeretett volna. Testét száraz kagylóhéjnak érezte, amit még a sivatagi bogár is elhagyott.

Mások-is így érezhették, mért az emberek nyugtalanul fészkelődtek. A tömegben, valahol balra, egy nő hirtelen emzöttan felkiáltott.

Alia felemelte fejét, Paul kábultan vette tudomásul, hogy a távolságok leomlottak, néhány méterről néztek farkasszemet egymással. – Ki szólít? – kérdezte Alia. * – Én. Ó Alia*segíts! – kiáltotta a nő. – A fiamat állítólag megölték Muritán. Ez igaz? Soha nem látom többé?

– Visszafelé akarsz sétálni a homokban. Semmi nem veszett el. Később minden visszatér, de lehet, hogy te nem ismered fel a megváltozott formát.

– Alia, nem értem! – nyöszörögte a hó.

t- Légyvárat építesz de nem látod – mondta Alia élesen. – Sárkánygyík vagy? Fremén módon szólsz. Visszahozná egy fremén a halottaikat? Mi mást adhatnak a halottak, mint vizet?

A templom közepén egy férfi gazdagon díszített vörös köpenyben felemelte mindkét kezét, ruha ujjá visszacsúszott, kilátszott a fehér kar.

– Alia – kiáltotta. – Kaptam egy üzleti ajánlatot. Elfogadjam?

– Úgy jössz ide, mint koldus. Az arany edényt keresed, de csak tört találsz.

– Megkértek, hogy öljek meg egy embert – kiáltotta valaki jobbról, mély hang, sziecs-beli hangsúllyal. – Megtegyem? Ha megpróbálom, sikerül?

– A kezdet és a vég egy – csattant fej Alia. – Nem megmodtam már korábban? Nem azért jöttél, hogy ezt megkérdezd. Miben nem hiszel, hogy ide kell jönnöd, titlakoznod kell ellene?

– Szenvédeyes hangulatban van ma – mondta egy Paul mellett. – Láttatok már valaha ilyen dühösnek?

Tudja, hogy itt vagyok – gondolta Paul. Volt valami a látomásban, amifeldühítette? Rám dühös?

– Alia – szólt egy férfi közvetlenül Paul előtt – , mondd meg ezeknek az üzletembereknek és nyúlászúveknek, meddig fog uralkodni a bátyád?

– Nézz körül te magad! Előítélet szól a szádból. Azért van fedeled és ételed, mert a bátyám meglovagolja a káosz férgét.

Alia összefogta a köpenyét és megpördült, átvetett a vibráló fényen, és eltűnt a sötétben.

A papok azonnal rázendítettek a záróénekekre, de ritmus zavart sejtetett. A szertartás váratlan vége kizökkentette őket rutinjukból. A tömeg morogni kezdett, elégedetlenül nyugtalanul mozdított.

. – Az a bolond az oka, az ostoba kérdésével az üzletéről – motyogta egy nő Paul mellett. – A képmutató!

Afjzf látott Alia? Milyen ösvényt a jövőben?

Valami történt ma este, ami megzavarta a szertartást. A tömeg szokás szerint Aliától várt választ száználmas kérdéseire. Koldusként jöttek, igen. Hallotta őket sokszor, amikor az oltár mögött rejtőzött. Mi volt más ma este?

Az öreg f remén meghúzta Paul ruhájának ujját, és a kijárat felé intett. A tömeg ma* megin- dult kifelé^ Paul hagyta magát sodortatni. Olyan érzése támadt, mintha a teste egy hatalom meg- testesülése lenne, amit nem képes irányítani. Nem létező lényvé vált, semmivé, ami mégis mozgott. A nemlét mélyén létezett, átvezette testét az utcákon; a megtett út a látomásból olyan ismerős volt minden, hogy szíve összeszo- rult a gyásztól.

Tudnom kellene, mit látott Alia – gondolta. Én már elégszer láttam. És Alia nem tiltakozott. Látta az alternatívákat is.

A termelésnek és a jövedelemnek mindenkor összhangban kell lennie birodalmamban. Ez legfőbb parancsom. Nem keletkezhet mérleghi- ány a különböző érdekszfárak között – azért nem, mén így akarom. A leghatározottabban ki- jelentem,, hogy nem is lesz. E birodalom legfőbb energiafogyasztója vagyok, és az is maradok, legyen bár élő vagy halott. Kormányzatom lelke

a gazdaság.

Paul Muad'dib császár szavai a koronatanács- ban

– Itt elválnak útjaink – mondta az öregember, s elengedte Paul ruhaujját. – A jobb oldalon van; az utolsó előtti ajtó az utca végén. Shai- hulud ál- dása kíséren, Muad'dib... S ne feledd, hogy vala- ha Usul voltál!

Ezzel elosont a sötétben.

Paul tudta, hogy az éjszakában örök lesnek rá, hamarosan elfogják, s elhurcolják, hogy kikér- dezzék. Azon kapta magát, hogy reméli, vala- hogy mégis egéruat nyer az öreg fremen.

Odafent ragyogtak-a csillagok, az első hold emelkedőben volt a Pajzsfal túloldalán. Mégsem a nyílt sivatag volt ez, ahol az ember a csillagok állása alapján is tájékozódhat. Paul csak annyit sejtett, hogy az öreg az új külső negyedek egyi- kéig kalauzolta.

A kövön vastagon állt a dűnék homokja. Az utca túlsó végében magányos parázsgömb izzott oszlopán. Elég fényt adott, hogy Paul lássa: zsá– kutcában jár.

A levegőben egy víznyeraciszterna szaga ter– jengett. Nyilván rosszul szigetelték, hogy így büzlük, ráadásul– értékes nedvesség szökik ki be– löle az éjszakai levegőbe. Milyen gondatlanok lettek ezek az emberek! A vízműliomosok már–már elfeledték azt az időt, mikor valakit teste vi– zének egynyolcadáért is meggyilkoltak Arraki– son.

Miért tétovázom? – tünődött. Az utolsó előtti ajtó. Tudtam, még mielőtt mondta volna. De hát precízen végig kell játszanunk a dolgot. Ezért hát... tétovázom.

A Paul baljánálló sarokházból veszekedés lár– mája szűrődött ki. Egy asszony átkozódott: fel– panaszkolta, hogy házuk újonnan épített szárnyá– ba minduntalan beszivárog a por.' Mit gondolnak ezek, az égből jön a víz? Ha a por bejut, kijut a nedvesség is,

Akad azért, aki nem felejt – gondolta Paul

Megindult előre; a lárma elhalkult.

Víz az égből! – gondolta.

A fremenek némelyike egyes bolygókon tanú– jává vált e csodának. Látta ő maga is, s azt ígérte, egyszer eső hull majd itt Arrakison. Mintha egy előző életében történt volna. Eső, így hívják. Hir– telen eszébe jutott szülőbolygójának egy zivata– ra. Caladan egét elsötétítették a viharfellegek, a levegő elektromossággal telítődött, nedves volt, azután nagy cseppekben zuhogni kezdett az eső. Patakokban csörgött a víz a leveleken. A családi birtokot átszelő folyó megáradt, majdnem el–mosta a gyümölcsöst... A fák ágai nedvesen csil–logtak...

Paul–belerűgött egy homokbuckába, de lábbe– lijében gyermekkorának sarát érezte – azután egyszerre itt termett megint, a homályban és a porban, feje felett a fenyegető Jövendővel. Kö– rös–körül vádlón lüktetett az élet. *Te tetted ezt! Olyan embereket csináltál belőlük, akik minden problémát erőszakkal oldanak meg, s mítoszok– kal bizonygatják a maguk igazát. Az erőszak pe– dig friss erőszakot szül, és nincs vége soha... so– ha.*

Gyűlölte önnön hatalmát.

Talpa alatt durván megmunkált kockaköveket érzett. Emlékezett rájuk a látomásból. Jobbján egy bejárat sötét négyszöge; fekete a feketén, Otheym háza, a Végzet háza, mely csak annyi– ban különbözik a többitől, hogy az

Idő épp ezt választotta. Különös hely volt, de úgy rendelkezett, hogy bevonuljon a történelembe.

Kopogásárarésnyire nyílt az ajtó. Tompa zöld fény hullt a kövekre egy belső udvarból. Egy törpe

pe kandikált ki az utcára, vén fej gyermektesten

– furcsa alak, sosem látta azelőtt.

– Eljöttél hát – szólt a törpe. Hátralépett, lassan elmosolyodott. – Kerülj beljebb! Kerülj beljebb!

Paul tétovázott. Víziójában nem látta a törpét, de más nem változott. Előfordul olykor ilyesmi – s mit sem torzít a történések egymásutamságán. Az eltérés mégis reménykedéssel töltötte el. Visszanézett arra, amerről jött* a Pajzsfal pere– me felett megjelent a hold*Követte. Hogy hullik le vajon?

– – Jöjj hát! – biztatta a törpe.

Paul belépett, az ajtó becsapódott; hallotta a nedvességszigetelő szisszenését. A törpe elhalt mellette, vezetni kezdte* nagy lába csattogott a kövön, kinyitotta a központi, fedett kertbe nyíló, kicsiny kaput.

– Várnak rád, Síre...

Sir§ – gondolta Paul. *Tehát felismert.*

Mielőtt eltűnődhetett volna ennek jelentőségén, a törpe már el is tűnt^gy oldalajtó mögött. Paul bennsőjében szélvészkként kavargott a reménykedés. Elindult, át az udvaron. Sötét volt minden, a levegőben a bukás; a vereség szaga érződött. Bosszantotta ez az atmoszféra. Jobb jön majd utána? Tehet egyáltalán valamit azért, hogy így legyen?

Szemközt fény szűrődött ki egy ajtóresen. Paul leküzdötte ellenérzéseit, 5 egy apró helyiségbe lépett. Fiemen mércével mérve szegényes volt a berendezés, csak két falat takartak szöttesek. Az ajtóval szemben egy férfi kuporgott párnáján.

Bal kéz felől egy másik ajtó mellett, női alak körvonalai derengtek.

Akár a vízióban. Épp így kellett történnie. De hol a törpe? Mi a különbség?

Tekintete egyetlen villanásával mérte fel környezetét. A szobát szegényes berendezése dacára-raigyekeztekminéllakajosabbá tenni. A csupasz falakon kampók és szegek maradtak a szöttesek helyén. Paul tudta, hogy a zarándokok csillagászati árat fizetnek a fremen kézimunkáért. A tehetősek kincsnek tekintették a szötteseket, útjuk kézzel fogható emlékeit.

Úgy érezte, a frissen gipszelt, puszta falak is-öt vádolják. A két megmaradt szöttes látványa csak fokozta benyomását.'

A jobbán húzódó polcon képek sorakoztak. Szakállas fremeneket ábrázoltak. Néhányuk cir-koruhát viselt, orrukból kilógott a cső. Mások az Impérium egyenruháját viselték – róluk egzoti- kusnak számító világokban készültek a felvéte- lek. Rendszerint tengerparton.

A párnán kuporgó fremén megköszörülte tor- kát, arra készítette Pault, hogy rápillantson. Otheym épp olyan volt, mint a vízióban; nyaka inas, madárszerű, úgy tűnt, nehezeére esik megtartani feje súlyát. Az arc bal felét hegek borították, a szem nedvedzett, jobb oldalon azonban érintet- len maradt a bor, s tisztán kéklett az arrakisi ibad-szem. Az orr szikiaoromként meredt előre.

Otheym párnája egy szőnyeg közepén sötét-lett. Anyaga foltos volt, ám a körös-körül elhe- lyezett fémtárgyak kifényesítve csillogtak. Nemkülönbén a portrék kerete, a fal melletti ala-csőnyásztalka veretói.

Paul Otheym arcának ép felére szegezte pil- lantását.

– Szerencse szálljon terád és lakhelyedre – mondta. Régi barátok, egykori sziecsbeli társak köszöntötték egymást így.

– Viszontlátlak hát, Usul.

Rekedtes,'ziháló volt a hang. A tönkretett szem forogni kezdett üregében. A hegekkel szabdalt arcfélen nagyfoltokban hámlott a bőr. Otheym szája rángatózott beszéd közben, ezüstösen csillogtak a f émf ogak. –

– Muad'dib sosem marad távol, ha egy feday-kin szólítja – mondta Paul.

A női alak megmoccan az árnyékok között.

– Stilgar nyilván nem helyesli ezt.

Előrelpett. Arca a Scytale lemásolta Lichna arcának idősebb változata volt. Papinak eszébe Ötlött, hogy Otheym egy testvérpárt vett nőül. Az asszony haja ősz volt, orra egészen hegyes. Hü- velyk- és mutatoujján, mint általában a varró nő- kén, jócskán megvastagodott a bőr. A sziecsbeli napokban az asszonyok büszkék voltak erre, most azonban, a férfi pillantását követve, a nő halványkék köntösének ráncaiba rejtette kezét.

Paulnak eszébe jutott a neve – Dhuri. A lég-' megdöbentőbb az volt, hogy gyermekként látta utoljára; a vízióban képe homályos maradt. Hangja éppoly sziszegő volt-, mint annakelőtte. *

– Itt láttok- mondta Paul. – Itt lehetnék vajon, ha Stilgar nem egyezik bele a dologba? – Otheym felé fordult. – Vízterhet hordozok. Parancsolj ve- lem.

Egyenes, fremen beszéd.

Otheym reszketegen bólíntott, vékony nyaka csaknem megroppant bele. Felemelte májfoltos balját, arcának tönkretett felére bökött.

– Tarahellen szereztem ezt a nyavalyát, Usul – nyögte. – A győzelem után, amikor vala- mennyien... – Köhögni kezdett, elfúlt a hangja.

– A törzs hamarosan visszakapjas tőle vizét – mondta Dhuri. ptheymhez ment, a párnát igaz- gatta, míg elcsitult a roham. Paul rádöbbsent, hogy az asszony nem is olyan öreg. Szája körül gond véste ráncok, tekintete reményvesztett.

– Orvost hívok – ajánlotta a császár. Dhuri megfordult, csípőre tette kezét.

– Voltak itt orvosok, semmivel sem rosszab- bak a tiednél... – önkéntelenül a puszta falakra sandított.

. *S a gondoskodás sokba került* – gondolta Pa- ul.

Még mindig együtt haladt a vízióval, ám akad- • tak apró eltérések is. Hogyan használhatná ki őket? A részletek változhatnak, az Idő szövedéke mégis egységes egész marad. Tudta, szörnyű kö- vetkezményekkel járna, ha megpróbáina,most • kitörni. Az Idő lomha árama fogva tartotta.

– Mondd, mit ki'vánsz – mormolta.

– És ha Otheym csak arra vágyott, hogy a vég közeledtével valaki mellette legyen? – firtatta • Dhuri. – Hol van írva, hogyegy fedaykinnak ide- genek közt kell kiadnia lelkét?

Társak voltunk Tabr sziecsben- emlékeztette magát Paul. *Joga van hozzá, hogy nemtörődöm- ségemért ostorozzon.*

– Megteszek mindent, amit megtehetek – ígérte.

Otheym testét ismét köhögés'rázta. Mikor ab- bamaradt, az öreg levegő után kapkodott.

– Elárulnak, Usul. A fremenek összeesküvést szőttek ellened... – Hangtalanul mozogtak az aj- kai. Nyál csordult az állára. Dhuri köntösének sarkával megtörölte száját, de láthatólag bosszús volt közben: micsoda nedvességpazarlás!

Paulban fellángolt a keserűség. *Hogy Öt-hey mnnek így kelljen végeznie! Egy fedaykin kü- lönb sorsot érdemelne...* De nem maradt,válasz- tásuk – sem az egykori kommandósnak - sem csá- szárának. *Rorotvaélen,* táncoltak

mindketten. Ha félrelépnek, nem csupán ők sínylik meg, velük fizet az egész emberiség, sőt, még bukásuk oko– zói is.

Paul nyugalmat erőltetett magára, Dhurira pillantott. Erőt öntött bele a pillantás, melyet az asszony Otheymre vetett.

Nem engedhetem, hogy Chani valaha így néz– zen rám – gondolta.

'- Lichna egy üzenetet említett – szólt fenn– hangon.

– A törpém... – zihálta az öreg. – Egy bolygón vettem, de annak a... nevére már nem emlékszem. Emberi disztansz, tleilaxi játékszer. Elraktároz– tam benne az összes nevet... az árulókét...

Einémult, remegett.

– Lichnát említetted – mondta Dhuri. – Mikor felbukkantál, tudtuk, hogy sikerült eljutnia hoz– zád. Ha erre az újabb teherre gondolsz, jusson eszedbe ő. Fogd a törpét és menj, Usul!

Paul émelegni kezdett, lehunyta szemét. Az igazi Lichna a sivatagban végezte, szemutatól

kiszípolyozott testét kiszolgáltattak a homok és a szél kénye-kedvére... Kinyitotta szemét.

– Bármikor felkereshettek volna, hogy...

– Otheymazért maradt távol tőled, hogy ellen– ségeid maguk közé fogadják, Usul – magyarázta Dhuri. A szomszédos-ház az árulók fő fészke. Ezért költöztünk ide mi is.

– Szólítsd a törpét: megyünk mindannyian! – jelentette ki Paul.

– Nem érted – állapította meg Dhuri.

– Biztos helyre kell vinned – mondta Otheym különösmód határozott hangon. – Csak ő ismeri az összes áruló nevét. Senki sem gyanakszik rá. Azt hiszik, bohócnak tartom.

– Mi nem mozdulhatunk ki – mondta Dhuri. – Csak te mehetsz, és ő. Mindenki tudja... milyen szegények vagyunk. Azt mondtuk, hamarosan eladjuk. Téged a vásárlónak hisznek. Ez az egyetlen esélyünk.

Paul eltöprengett. Víziójában az árulók nevé– vel távozott iniiét, de arra nem emlékezett, mi– képp voltak rögzítve. A törpe nyilvánvalóan egy másik jós védelmét élvezi. Minden összefügg mindennel. Attól a pillanattól fogva, amikor a Dzsihad kiválasztotta, ott vergődött az összefü– gések csapdájában. Sorsa eleve elrendeltetett. A börtönében sínylődő rab még csak nem is álmod– hat szabad akaratról. Őt ráadásul még egy átok sújtja: minden percben látnia kell bortöne rácait Láttá őket most is.

Hallgatódzott. Csend. Csak négyen vannak a házban: Dhuri, Otheym, a törpe és ő. Érezte a két fremen feszültségét, s érzékelte társai közelségét is – szinte látta az odafent lebegő, katonákkal zsúfolt reptereket. S látta azokat is, ott a szom- szédban...

Nem lett volna szabad reménykednem – gon- dolta. E gondolat azonban, paradox módon, is- mét felszította benne a reményt. Még megragad- hatja az alkalmat. Még győzhet...

– Hívjátok a törpét! – ismételte.

– Bijaz! – kiáltotta Dhuri.

– Hívtál? – A törpe az udvar felől érkezett, arcán feszült aggodalom.

– Mától új urad van, Bijaz – mondta az asz-szony. Paulra nézett. – Szólítsd... Usulnak.

– Usul- az oszloptp ereje – ízlelgette a nevet a törpe. – Hogy lehet Usul az oszloptő, mikor ná- lam lejjebb már nem létezhet élet?

– Mindig ilyeneket mond – mormolta Otheym.

– Nem én beszélek – mentegetődött Bijaz. – Egy gépezetet működtetek, melnyek nyelv a neve. Akadozik néha, mindazonáltal az enyém.

Tleilaxi játékszer; tanult és okos – gondolta Paul. *Márpedig a tleilaxiak sosem hagyják \sesz~ ni értékeiket...*

Megfordult, a törpét méregette. Kerek ibad-szemek viszonoztak pillantását.

– Mihez értesz még, Bijaz? – tudakolta Paul.

– Megérezem, ha ideje induini – felelte a törpe. – Ehhez csal kevbsen értenek. Tudni kell, mikor végezzünk: ennél nincs különb kezdet. Kezdjünk hát menni, Usul!

Paul a vízióra gondolt. A törpe nem szerepelt benne, a szavakat azonban helyénvalónak érezte.

– Az ajtónál Sire-nek szólítottál – mondta Pa- ul. – Ezek szerint ismersz?

– Megismerteted magad, Sire – vigyorgott Bi- jaz. – Sokkal több vagy egyszerű oszloptónél. Az Atreides-császár, Paul Muad'dib. Az ujjam*.. – És felemelte jobb mutatóujját.

– Bijaz! – förmedt rá Dhuri. – Megkísérted a sorsot!

– Az ujjamat ki'sértem meg – tiltakozott a tör- pe. Usulra mutatott. – Usulra mutatok. Nem ez . volna Usul maga? Vagy ő valami még alapve-

több? – Vigyorogva vizsgálgatta ujját, előbb az egyik oldalát, aztán a másikat. – Ő, végered–ményben mégis csak egy ujj.

– Gyakorta felesel velünk – aggodalmasko–dott Dhuri. – Azt hiszem, ezért szabadultak meg tőleafleilaxiak.

f – Velem nem lehet packázni – közölte Bi jaz. – Új patrónusom van. Milyen különös is egyilyen ujj! – Furcsán csillogó szemmel meredt Dhurira és Otheymre. – Gyengül, ami összefűz, Otheym. Már csak néhány rántás, és elválunk... – Talpa csattogott a kövön, ahogy körbefordult. Paulra nézett. – Ó, patrónusom! Hosszú utat tettem meg, hogy rád találjak!

Paul biccentett.

– Jó leszel hozzám, ugye? – kérdezte Bijaz. – Elvégre érző lény vagyok. Sokféle formájú és méretű lény létezik. Ez csupán egy közülük. Az izmaid gyengék, csak a szám nagy; olcsó a tartá–som, de sokat befogadok. Űríts ki egészen – még mindig több marad bennem annál, amit belém diktáltak!

– Nincs idő az ostobaságaidra! – förmedt rá Dhuri. – Induljatoki

– Tele vagyok mindenfélével – mondta a tör–pe. – A legtöbbem ostobaság. Induljunk hát, Usul, induljunk! Dhurinak igaza van, és én az ilyesmit is megérezem rögtön...

– Igazmondó vagy? – kérdezte Paul, elszánva magát arra, hogy követi a látomás kijelölte utat. Bármi jobb annál, hogy küzd, s újabb akadályokat emel maga előtt. Otheymnek még beszélnie kell, mielőtt az Idő árama továbbzúdul.

– Mosfmondó vagyok – szólt Bijaz.

Paul figyelmét nem kerülte d, hogy egyre ide–gesebb. Sejti vajon, hogy valami történni fog? Lehetséges, hogy ő is a jövőbe lát?

– Érdekiődöttél Lichnáról? – kérdezte Otheym hirtelen, ép szemével Dhurira meredve.

– Lichna jól van – nyugtatta Dhuri.

Paul lehajtotta fejét, nehogy arckifejezése az árulója legyen. *É!* Lichna porai jeltelen sírban pihennek.

– Akkor jó – mormolta Otheym, s bólintott. – Egy kevéske jó a rosszban, Usul. Nem tetszik ne–kem ez a világ, amit teremtettünk, tudod-e? Jobb volt a sivatagban, míg csak a Harkonnenfckkel kellett küzdenünk.

– Az ellenséget a baráttól olykor csak egy haj–szál választja el – mondta Bijaz. – Azon túl nincs kezdet és nincs vég... No elég, barátaim! – Paul mellé szökött egyik lábáról a másikra állt

– Mit sugall a most-érzéked? – tudakolta Paul. Az időt húzta, a törpét figyelte.

– „Azt, hogy most! – mondta Bijaz, és reszke- tett. – Most! Most! – Paul köpenyét ráncigálta. – Menjünk innét *most nyomban!*”

– Be nem áll a szája, de amúgy a légynek sem art – mondta Otheym. Ép szemével szeretettel nézte a törpét. r

– Nekem is lehet néha igazam – toporzékolt Bijaz. – Még sírok is, hogyel kell váinunk. Men- jünk, míg van idő újból kezdeni!

– Mitől félsz, Bijaz? – érdeklődött Paul.

– Attól, ami utánam kutat – mormolta a törpe. Homlokán veríték csillogott, rángatódzott az ar- ca. – Attól, ami nem gondolkozik, és aminek nincs teste az enyámen kívül – és ami végül ma- gába zuhan! Félek attól, amit látok, és attól, amit nem!

E törpe kétségtelenül bír némi jóstehetséggel

– gondolta Paul. *Tudja, vagy kgalább sejtí, mi vár ránk. Meddig terjed vajon a hatalma? Több-e azokénál, akik a Dűne-tarofot, kiagyalták? Mennyit látott a jövöböl?*

• – Jobb, ha mentek – mondta Dhuri. – Bijaznak igaza van. %

– Hakéslekedünk – rikkantotta Bijaz – , csak meghosszabbítjuk... a jelent!,

Minden pillanattal erősödik a büntudatom – gondolta Paul. Egy féreg mérges lehelletét érez- te. Rég történt, de az emlék most felelevenedett. Fűszer és keserűség. Érezte, a jövöben újabb fē- reg vár rá – a "sivatag urnája".

– Nehéz idők ezek – mondta Otheymnek, a vi- lágnek.

– A fremenek tudják, mit kell tenniük vész idején – válaszolta Dhuri.

Otheym bizonytalanul rábólintott.

Paul Dhurira nézett. Nem várt hálát, el sem tudta volna viselni. Otheym keserűsége, Dhuri

szenvedélytől fütött elzárkózása megrendítette. Van egyáltalán olyasmi, ami megéri ezt az árat? ". – Nincs értelme tovább késlekedned – mondta az asszony. , •• ,. •

– Tedd, amit tenned – kell, üsul – zihálta az öreg.

Paul felsóhajtott. A vízióban szereplő végsza- vak elhangzottak.

– Az elszámolás nem marad el – mondta, hogy bezáruljon á kör. Sarkon fordult, kisietett a szo- bából – Bijaz a nyomában.

– Sietve! – dűnyögte menet közben. – Gye– rünk hát, gyerünk! így tán még nyerünk...

Az egymás elleni erőszak elleplezésére' a leg– különfélőbb kifejezéseket használjuk. Hogy az embert életének egy órájától, vagy életének egészétől fosztjuk még, f okozati különbség csupán.. Erőszakot követtél el valaki ellen, felélted az energiáját. Az eufemizmus talán elleplezheti a gyilkos szándékot, az egymás ellen alkalmazott erőszaknak azonban egyetlen summázata kép– zelhető mindössze: "Az energiából táplálkozom."

• Paul Muad'dib császár szavai a koronatanács előtt

Az első hold magasán állt a Város felett, ami– kor Paul bekapcsolt, derengő pajzzsal kilépett a zsákutcából. A szikláperemen túl süvöltő szél homokot és port sodort; Bijaz pislogott, leárnyé– kolta szemét.

– Sietnünk kell – dűnyögte. – Gyérünk! Gye– rünk!

– Veszélyt érzel? – érdeklődött Paul. * – Tudom, hogy veszély fenyeget!

Hirtelen Paul is megérezte a veszedelmet; nyomban ezután egy alak lépett melléjük az egyik benyílóból.

Bijaz összegörnyedt, felnyüszített.

De csakStilgarvolt az,felajzottan, mintafféle harci gép – egyenesen előre nézett, nagyokat, ke– ményeket lépett.

Paul gyorsan elmagyarázta neki, milyen érté– kes számukra a törpe, s átadta Bijazt a Naibnak, A vízió képei itt igen sebesen peregtek. Stilgar odébbállt a zsákmánnyal. Pault testőrök fogták közre. Parancsok hangzottakéi, katonák indultak az Otheyméve] szomszédos ház felé. A harcosok támadásra indultak – ányak az arnyak között..

Még több áldozat-gondolta Paul.

– Foglyokat! Élve kellene! – sziszegte a tisz– tek egyike.

Szavai a látomás visszhangjai voltak csupán Paul fülében. Minden a vártnak megfelelően tör– tént, másodpercről másodpercre. Ornitopterek sötétítették el a hold korongját.

Mindenfelől császári katonák rohantak elő.

Valahol sziszegés kezdődött, s lassanként minden más hangot elnyomott. Téglaszöi deren– gés homályosította el a csillagokat, a holdat.

Paul, aki legkorábbi, legszörnyűbb vízióiból ismerte már ezt a hangot, furcsa beteljesülést ér– zett. Úgy alakul minden, ahogyan alakulnia kell.

– Kőégető! – kiáltotta valaki

– Kőégető! – Mindenünnen visszhangzóit már. – Kőégető... kőégető!

Mert a látomásban is így történt, Paul arca elé kapta kezét, s a legközelebbi sarok felé lódult. Természetesen késő volt már.

Ahol Otheym háza állt, most tűzoszlop emel– kedett, mennyekbe nyúló, vakító lángtorony. Vörhenyes fényt árasztott; az egymást tiporva menekülő emberek éles árnyékot vetettek, akár a kétségbeesetten manőverező topterek.

A rettegő tömeg minden egyes tagja számára késő volt már.

A talaj mind forróbb lett Paul talpa alatt. Hal– lotta, hogy a futók megtorpannak. Az emberek körös-körül meglapultak: felfogták, hogy semmi értelme menekülni. Az első károsodást már el– szenvedték, most várniuk kell, hogy kiderüljön, mire képes a kőégető. A bomba sugárzása, mely elől amúgy sem volt menekvés, már megtette ha– tását testükre, megkezdte pusztító munkáját. Hogy mi vár rájuk a továbbiakban, az a fegyver telepítőinek szándékátói függ, az emberekétől akik a Nagy Egyezmény megsértésével bevetet– ték.

– Istenek! Kőégető... – nyöszörögte valaki, – Nem... akarok... megvakulni!

– Miért, ki akar? – torkolta le egy katona az utca túlsó oldaláról.

– A tleilaxiak rengeteg szemet fognak eladni itt – mormolta egy fremen Paul oldalán. – És most csend legyen! Várjuk!

Vártak.

Paul tartotta a száját, azon töprengett, milyen sors jut osztályrészükül. Ha túl sok hasadó anya-

gót helyeztek el a bombában, beégeti magát a bolygó kérgébe. Dűne asztenoszférája messze odalent izzik, feszültsége azonban annál veszedelmesebb. Ha felszabadul, az egész bolygó széttöredezhet, hogy élettelen szüánfcok gar– madájaként sodródjon szerteszt az űrben...

– Azt hiszem, kezd lecsendesedni – mondta valaki.

– Csak beégeti magát – emelte fel hangját Pa; ül. – Maradjatok a helyeteken! Stilgar hamarosan segítséget küld.

– Sikerült elmenekülnie?

– Sikerült.

– Egyre forróbb a talaj – kiáltotta valaki pana– szosán.

– Atomfegyvert merészelték bevetni! – mál– tatlankodott a Paulboz szorult katona.

– Alábbhangv a zai - - - jelentette valaki a túllal– daltól - - -

Paul ügyet sem vetett rá, a földre szorította tenyerét. Erezte a bomba duhogását, ahogy az mind mélyebbre és mélyebbre hatol...

– A szemem' – kiáltotta valaki. – Nem látok!

Közelebb volt hozzá> mint én – gondolta Paul. Mikor felemelte fejét, még látta a zsákutca bejáratát, noha a kép kezdett homályosulni. Otheym háza s a szomszédos ház helyén sárgászöld fénycső világított. A környező épületek sötétlő ányakként roskadtak a folyvást növekvő üregbe.

Paul fehérszínűvé vált. Érezte, hogy odalent lassan erejét veszti, elcsendesedik a közeget. Teste verítékben fűződött, közérzetét tovább rontotta a cirkoruha – ennyi nedvesség visszavezeté-

t*

sere már nem volt alkalmas. A tüdejébe toluó levegő forró volt, kénbűzzel terhes.

Ahogy végignézett a bizonytalanul lábra álló katonakon, a világ végképp elsötétült. Látnoki képességét hívta segítségül, megfordult, s elindult Szon az úton, melyet az Idő jelölt ki számára. A vízió körülölelte, nem menekülhetett. A valószínűség dermesztő pontossággal illeszkedett jóslatához.

– A katonák nyögtek, átkozódtak, ahogy tudatára ébredtek vakságuknak.

– Tartsatok ki! – kiáltotta Paul. – Utón a segítség! – S mert a jajveszékelés csak nem csitult, így folytattad – Muad'dib vagyok! Tartsatok ki, parancsolom! Jön a segítség!

Csend.

Azután, ahogy víziójában előre látta, egy gárdista megszólalt:

– Csakugyan a császár az? Melyikötök látja? Tudnom kell!

– Egyikünknek sincs már szeme – mondta Paul. – Kiegyezteték az enyémet is, mégis látok. Látalak, ahogy ott állsz; bal kezdetől tapintásnyíra egy fal emelkedik. Várj hát, s légy bátor! Stilgar hamarosan itt lesz a többiekkel.

A toptefek szárnyacsapkodásának zaja ismét erősödött. Futó léptek dobbantak. Paul látta közeledő barátait, vízióját még valószínűbbé tették a külvilágból érkező neszek.

– Stilgar! – kiáltotta, és integetni kezdett. – Ide!

– Hála Shai-hülnak! – rikkantotta Stilgar, ahogy hozzi rohant. – Téged nem... – A hirtelen rájuk szakadt csendben Paul tisztán látta a Naib

rémült arcát. Stilgar csak most fedezte fel, mi tör- tént barátjával és uralkodójával. – Ó, uram... – nyögte. – Usul... Usul... Usul... .

– Mi van a kőégetővel? – tudakolta az egyik újonnan jött.

– Vége – emelte' fel hangját Paul. Intett. – Igyekeztek oda, mentsetek meg mindenkit, akit lehet! Állítsatok fel pajzsokat! Mintha éin- tek! Rajta! – Ismét Stilgarhoz fordult.

– Te látsz, uram? – hüledezett a Naib. – Ho- gyan lehetséges ez?

Paul válasz helyett megérintette harcostársa arcát a cirkocső felett, és érezte a könnyeket.

– Korai még vizet adnod nekem, öreg barátom

– mondta. – Hiszen élek.

– Dea szemed...

– Megvakították a testemet, a víziókat azon- ban nem vehetik el – mondta Paul. – Ó, Stil! Olyan az egész, mint valami apokaliptikus álom... Annyira ugyanúgyalakul minden, ahogy előre láttam, hogy félek, elunom, mire végigjátszom.

– Usul, én nem... Én nem...

– Ne is próbáld megérteni! Fogadd el! Túl va- gyok már ezen a világon. Számomra mindkettő egyes ugyanaz. Senkinek sem kell vezetnie. Min- dent látok magam körül. Látom az arcodat. Nincs szemem, mégis látok.

Stilgar a f éjét rázta. . – Sire, el kell titkoinunk fogyatékoságodat

*~

– Semmit riem kell eltitkolnunk senki elől – mondta Paul.

– De a törvény...

– Most már az Atreidések törvényei szerint él- ünk, Stil. A fremen törvény, mely szerint a vako- kat magukra kell hagyni a sivatagban, csak a va- kokra érvényes. Én nem vagyok vak. Olyan kör- ben élek, melyben a jó és a rossz nap mint nap összecsap. A történelem új fordulópontja előtt állunk, s el kell játszanunk a nekünk jutott szere- pet.

. A hirtelen beállott csendben hallotta, hogy egy sebesültet vezetnek el mellette.

– Iszonyú volt – nyögte a katona. – Az a dü- hödt lángoszlop...!

– E férfiak egyikét sem vihetik a sivatagba – mondta Paul. – Hallasz, Stil?

– Hallak- uram-

- Szerezzetek számukra új szemeket, az én költségemre.
- Meglesz, uram.

Paul, hallván, hogy Stilgar mind bizonytala– nabbá válik, így szolt:

- A vezéri topterben leszek. Vedd át a pa– rancsnokságot itt!
- Igen, uram.

Paul megkerülte Stilgart, nekivágott az utcá– nak. A vízió megmutatott neki minden mozdula– tot, megmutatta a talaj minden egyenlenségét, megmutatott minden útjába akadó arcot. Paran– csokat osztogatott menet közben, rámutatott a ki'séretéhez tartozókra, a nevükön szólította őket, maga köré gyűjtötte apparátusának képviselőit. Érezte, hogy mögötte nőttön–nő a rémület; sutto– gás kezdődött.

- A szemei!
- De hisz egyenest rád nézett, a neveden szó– lított! *

A vezéri topter mellett kikapcsolta pajzsát, benyúlt a gépbe, s kiragadta a mikrofont a dőb– bent kommunikációs tiszt kezéből. Gyors paran– csokat adott, aztán visszaadta a mikrofont a tiszt– nek. Sarkon fordult, s magához intette a fegyver– szakértőt, azon tehetséges fiatalok egyikét, akik alig emlékeztek már a sziecsbeli életre.

- Kőégetőt vetettek'be – mondta neki.
- Mondtak már, uram – felelte a fiatalember, rövid szünet után.
- Tudod, mit jelent ez, igaz?
- A töltet csakis atomtöltet lehetett.

Paul bolíntott. Próbálta elképzelni, mire gon– dol most embere. Atomfegyverek. A Nagy Egyezmény határozottan tiltja alkalmazásukat. Megszegőjenek a Nemes Házak egyidejű, meg– torló támadására kell számítania. A régi gyulól–ségek feledésbe merülnek, átmeneti egységet te– remt a még ősbibb fenyegetés.

– Az ilyen fegyver előállításának nyoma ma– rad – mondta Paul. – Keríts megfelelő felszere– lést, s kutasd fel a helyet, ahol összeszerelték!

– Azonnal, uram,.. – A fiatalember még egy félszeg pillantást vetett urára, majd eliramodott.

– Uram... – szólalt meg a háta mögött a kom– munikációs tiszt. – A szemed...

Paul megfordult, behajolt a topterbe.

– Hívd Qianit! – parancsolta. – Mondd meg neki... Mondd meg, hogy élek, s megyek hamaro– san.

Az erők gyülekeznek – gondolta. Érezte a levegőben a félelem verítékének átható szagát.

Alia vére

Gyümölcse mennyei frigynek

Szent, szent, ó szent a mi Urunk!

Lába előtt izzó homoknak

Végtelen messzesége

Utat mégsem téveszt soha

Akárha démon lakná testét

Vak szemekkel is többet lát

Mint bármely ostoba

Szent, szent, ó szent a mi Urunk

Messiás, ki vártanának született!

Lehull a hold (Muad'dib dalaiból)

Hét napos lázas tevékenység után furcsamód elcsendesedett az erőd. Az emberek a nyolcadik nap reggelén is munkához láttak, de egymáshoz csak suttogva szóltak, összedugtak fejüket, s lábujjhegyen jártak. Valahányszor megpillantottak egy-egy őrt, összenéztek, a homlokat ráncol-

ták a kemény léptek, a fegyvercsörgés hallatán. Aztán az újonnan jöttek is ráéreztek a benti hangulatra, s csak settenkedtek tovább.

Még mindig vad történetek keringtek a közege-tőről. '

– Kékeszöld tűz volt, azt mondta; a szaga pokoli szag...

– Elpa bolond! Nem akar tleilaxi szemeket. Azt mondja, inkább megöli magát...

– Tart azoktól a szemektől. '

– Muad'dib elment mellettem, a nevemen szó- lított...

– Ő hogyan lát szem nélkül?

– Az emberek meneküinek, hallottad? Nagy a félelem mindenütt. A Naibok a Makab sziecsben gyűlnek össze, hogy tanácsot tartsanak...

– És mi lesz a főpappal?

– Láttam, hogy bevezetik abba a terembe, ahol a Naibok összeültek. Képzeld csak el – Korba, mint fogoly!

Chani korán ébredt – felriadt a termé- szetellenes csendre. Megpillantotta Pault. A férfi az ágy szélén ült, üres szemgödrei valahová a tá- volba, netán hálósobájuk falának egy meghatá- rozhatatlan pontjára meredtek. A közegető sugár- zása a látóidegeket roncsolta el először, s

minden esetben el kellett távolítani a megtámadott szövetet. Az injekciók megmentették a környező húst, Chani azonban érezte, hogy a sugárzás okozott láthatatlan károsodást is.

Mardosó éhséget érzett, amint felült. Belekóstolt az ágy mellett tartott ételbe – fűszerkenyér volt ott, s tápláló sajt.

Paul felé intett.

– Hidd el, szerelmem, nem állt módomban, hogy megkíméljelek ettől.

Chani megborzongott, valahányszor bele kellett néznie azokba a kiégett üregekbe. Már nem hitte, hogy valaha magyarázatot kap a történetekről. Paul nagyon furcsán beszélt:

Megkereszteltem ott a homokon^ de ez a hittembe került. Ki hisz manapság bármiben is? Ki adja el a hitét? És ki veszi meg?

Mire gondolt vajon?

Hallani sem afcart tleilaxi gyártmányú szemékről, bár bőkezűen ajándékozta őket mindazoknak, akik vele együtt veszítették el látásukat.

Miután elverte éhét, Chani kikászálódott az ágyból, visszanézett Paulra, s látta rajta, milyen fáradt. Mély barázdák a szája körül. Sötét haja összekócolódott álmában, mely nem hozott számára enyhülést Távolinak, elzárkózónak tűnt. Hiába járt fel s alá naphosszat, hiába aludt, semmi nem változott. Chani kényszerítette magát, hogy elforduljon, úgy suttozta:

– Szerelmem... szerelmem... Paul felé hajolt, visszahúzta az ágyra, megcsókolta az arcát.

– Hamarosan visszatérünk a sivatagba – ígérte. – Már csak apróbb dolgokat kell elintéznem itt.

Chani megborzongott a hangjában lappangó lemondástól.

Paul átölelte, a fülébe súgta:

– Ne félj tőlem, Sihayám. Feledd el a titkokat, engedd magadhoz a szerelmet! A szerelemben nincs semmi titokzatos, hisz az élet szüli. Hát nem érzed?

– De igen.

Chani ura mellkasára tette kezét, érezte szívverését. A férfi szerelme kiáltott fremen szelleméhez, mely vad volt, korlátokat nem ismerő. Mágikus erővel vonzotta.

– Megígérek valamit, szerelmem – suttozta Paul. – Gyermeink olyan birodalom ura lesz, melyhez képest az enyém porszem csupán. Az élet és a...

– Még itt vagyunk! – tiltakozott Chani köny-nyekkel küszködve. – És úgy érzem... olyan ke- vés... az időnk!

– Miénk az örökkévalóság, kedvesem.

– *A tiéd.* Én csak a mában élhetek.

– De hisz *ez* az örökkévalóság... – Paul a hom- lokát cirógatta.

Az asszony hozzásimult, ajka a férfinyakán. Méhében mozgolódott az élet. Érezte. És érezte Paul is.

– Várj a sorodra, univerzium ura – suttogta. – Ez a pillanat csak az enyém!..

Chani eltöprengett, miért'csak egyes számban beszél. Nem mondtak neki az orvosok? Emléke- zetében kutatott; furcsállotta, hogy sosem került szóba kettejük közt a téma. Paulnak rég tudnia kéne, hogy ikreket vár. Habozott, kirukkoljon-e most ezzel. Tudnia kell. Hisz *mindent* tud. Ismeri őt is. Ismeri a keze, a szája- mindene.

– Igen, szerelmem – mondta végül. – Ez az örökkévalóság. Az igazi...

– És lehunyta szemét, hogy ne kelljen látnia az üres szembödröket, melyek e paradicsomi állapotban is a pokiot idézték. Noha mágikus erők övezték életüket, a férfi érin-

tése valódi volt – simogatását senki el nem vehet- te tőle... . 4

Mikor nekikészültek, hogy felöltözzenek, az asszony így szólt:

– Ha az emberek tudnak, hogy így szeretsz... A férfi hangulata azonban megváltozott.

– Szerelemre nem alapozhatok politikát – mondta. – Az embereket nem érdeklik az érzel- mek: túl kiszámíthatatlanok. A zsarnokságot jobban szeretik. A túl sok szabadsággal együtt jár a káosz. Az pedig senkinek sincs inyére, nem igaz? És hogyan tehetném szeretetteljessé a zsarnokságot?

– Nem vagy zsarnok! – tiltakozott Chani, ken- dőjével bajlódva. – A törvényeid igazságosak.

– *Ó, a törvények...!* – kacagott Paul. Az ablak- hoz lépett, elhúzta a függönyt, hogy kinézhes- sen. – Mi a törvény? Az ellenőrzés eszköze? A törvény megszüri a kaoszt, de mit enged át? A józanságot? A törvény: legszentebb ideálunk, természetünk lényege. De nem szabad túl beha- tóan vizsgálni. Ha megteszed, a mélyére látsz minden nyakazekert megfogalmazásnak, s ráta- lálsz a józanságra, melynek másik neve halál...

Chani ajka vonássá keskenyedett. Nem tagad- hatta ura bölcsességét, elméje épségét. ~~a hangu- lat azonban megriasztotta Paul saját maga ellen~~

fordult, lelkében háborúság dúlt. Mintha magáé– vá tette volna a fremen életet: "Sose bocsáss meg és sose felejts!" Korbács volt ez, mellyel lelkét sanyargatta.

Az asszony Paulhoz ment, kifelé nézett ő is. Ahogy a levegő felforrósodott, ezen a szélességi körön is feltámadt az északi szél. Porral hintette

meg az eget, aranyban és vörösben pompázó kristályfüggönyt szőtt. Rohanásának tempóját csak a Pajzsfal törhette meg, melynek tarajáról por szitált.

Paul érezte Chani testének melegét, s néhány pillanatra elzárta tudatát a vízió képei elől Csak állt lehunyt szemmel – miért ne tehetné? Az idő azonban nem állt meg a kedvéért. Belélegezte a sötétséget – a csillagtalan, könnyek nélküli sötét– séget. Minden kiegészült belőle, csak az ámétkedés maradt az univerzumában megsűrűsödött hangok felett. A világ dolgai fülén át találtak utat *hosszá*, s elbizonytalanodott, amikor érintenie kellett őket. A függöny, Chani keze... Azon kapta magát, hogy Chani lélegzetvételének neszére fű– lel.

Hol marad a csupán *lehetséges* események áldott bizonytalansága? Tudata megcsönkített emlékek egész sorának terhét hordozta. A valóság minden pillanatához megszámlálhatatlan alternatíva társult – alternatívák, melyek sosem válhatnak valósággá. Lényének egy része emlékezett a sosemvolt múltakra is, s ez a teher már azzal fenyegetett, hogy áttolul jelenébe.

Chani a karjába kapaszkodott.

Paul érintése révén érezte önnön testét: élettelenségen, erre-arra sodorja az Idő árama. Valósággal búzlik az örökkévalóság momentumaitól. Ahhoz, hogy bepillantasson az örökkévalóságba, annak játékszerévé kellett válnia, el kellett keverednie dimenziói közt. A látnok hamis halhatatlanságáért nagy árat kellett fizetnie: a Múlt és a Jövő egyszerre élt benne.

És ismét feltámadt a vízió, rárontott a sötétségből. A szemévé lett. Az mozgatta izmait. Elvezette a soron következő pillanatig, a következő óráig, napig... mindig *ugyanoda*...

– Ideje mennünk – figyelmeztette Chani. – A Tanács...

– Ott van Alia, ő majd helyettesít. ' - Tudja-e, mit kelt tennie? ¹ – Tudja.

Alia napja azzal indult, hogy egy sereg őr trappolt át a belső udvaron, ahová lakosztályának ablakai néztek'. Zavarodottan bámult rájuk – a láttak Csak akkor nyertek értelmet, mikor felismerte a foglyot, akit a katonák közrefogtak: Korba volt az, a főpap.

A lány készülődni kezdett, de időről időre visszatért az ablakhoz, hogy semmiről le ne maradjon rád jön. Pillantása minden alkalommal Korban pihent meg. Próbáit visszaemlékezni, milyen volt valaha kemény, szakállas harcosként, az ar-rakeeni ütközet harmadik hullámában – de se-hogysen sikerült. Korba komikus figurává lett; ezúttal jól szabott selyemköntöst viselt. A köntös elől nyitott volt, látni engedte nyakravalóját s ujj-jását, melyet zöld ékkövek díszítettek. Derekán bíborszínű. Kézelője sötétzöld és fekete bársony.

A Naibok némelyike is megjelent, hogy tanú-jává legyen a főpap megaláztatásának. Nagy hangzavar támadt, Korba az ártatlanságát bizonygatta. Alia a fremen arcokat figyelte, próbálta felfedezni a férfiak nyomát, a jelen azonban egyenymta a múltat. A jelenlévők szinte kivétel nélkül hedonistákka váltak, olyan élvezetek-

írek hódoltak, melyekről átlagember nem is álmodhatott.

Pillantásuk gyakorta rebbent annak a teremnek az ajtajára, ahol rövidesen tanácskozniuk kell. A vakon is látó Muad'dibre gondoltak, titokzatos hatalmának legújabb megnyilvánulásaira. Törvényük azt követelte, hogy a vakokat hagyják magukra a sivatagban; hogy testük vize Shai-huludra szálljon. A kiégetett szemű Muad'dib azonban látta őket. A Naibok legtöbbszörének az épületek sem tetszettek – sebezhetőnek érezték magukat a felszíni létesítményekben. Ha valami barlangba húzódhattak volna, tüstént megnyugszanak; itt azonban nem volt lehetőség ilyesmire: az új Muad'dib várt rájuk odabent.

Ahogy Alia lefelé indult, meglátta a levelet az ajtó melletti asztalon. Anyjuk legutóbbi üzenete volt, ő maga hagyta ott, miután átfutotta. Noha birtoka, Caladan a mítosz fontos láncszeme, Paul szülőbolygója volt, Lady Jessica nem engedélyezte, hogy világát az arrakisi zarándoklat állomásává tegyék.

"Semmi kétségem afelől, hogy fiam jelentős alakja a történelemnek" – írta – "mégsem járulhatok hozzá, hogy meg szálljon bennünket az eszementek serege"

Alia megérintette a levelet, s megint átélte a kétoldalú kapcsolat különös érzését - Fzt - ananúrt - anvia - keze - érintette - Levelet - írni ódivatú

dolog, de egyben személyes is – ebben semmiféle felvétel nem versenget vele. Lady Jessica az Atreide-sek harci nyelvét használta, így biztosítva, hogy álláspontját illetéktelenek meg ne ismerhessék.

Ahogy anyjára gondolt, Alia – mint már annyiszor – összezavarodott kissé. A fűszerválatkozás, melynek során pszichéjük egyesült, olyan eredménnyel járt, hogy időről időre fiaként gondolt P^uilra. A kapszula-komplexus folytán olykor szeretőjének rémlett tulajdon apja. Kísérte-tek jártak elméjében – csak esetlegesen létező emberek. . . .

Ismét átfutotta a levelet, míg átsétált a foga-dóterembe, ahol amazonjai vártak.

"Halálos paradoxont hoztok tetre-irta. Jes-sica. "Egyetlen kormányzat sem lehet vallásos irányultságú és alkotmányos egyidőben. A valóságosság esetlegességet követel, ezt a törvények kizárják. Törvények nélkül pedig nem lehet kormányozni. A törvényeitek előbb-utóbb a morális helyébe lépnek, felváltják az egyetértést, s előbb-utóbb a vallást is, melyet eszközként alkalmaztok. Az igazi rituálék mindig megteremtik a maguk moralitását. A kormányzat azonnal természeténél fogva hajlamos engedni a kéte-lyeknek, kérdéseknek, kívánalmaknak. Látom a napot, amikor a helyébe a ceremónia, a morál helyébe a szimbolizmus lép..."*

Az előtérben fűszerkávé illata köszöntötte Aliát. Négy zöld köntöst viselő női testőr merevedett vigyázzba, ahogy belépett. Mögé zárkóztak, ifjúságuk határozottságával lépkedtek, szemük a veszély jeleit kutatta. Arcuk a rajongás rezzenetlen maszkja. A fremenekre jellemző erőszakosság sugárzott belőlük: látnivaló volt, hogy természetes módon, minden lelkifurdalás nélkül öneik.

Ebben azért különbözöm tőlük – gondolta Alia. Elég mocskos tapad az Atreides névhez éneikül is...

Jöttének Mre megelőzte. Egy hírvivő eliramodott, ahogy a haliba lépett – ment, hogy felsoroztassa az egész palotaórséget. A helyiség ablaktalan volt, félhomályba borult, alig néhány párázsgömb izzott benne. Hirtelen feltárult a szemközti ajtó, s yaki'tó napfény sáv hullt a köré. A ragyogásból kibontakozott a Korbát kísérő örök alakja.

- Hol marad Stilgar?^ - tudakolta Alia.
- Már odabent van – jelentette az egyik amazon.

Alia is a terembe lépett. Az erőd tanácsstermeinek egyiké volt ez. Körbefutó galériáján kényelmes ülőhelyek karéja. A narancsszínű függönyöket felre húzták. beáradt a napfény. Az ablakok előtt s a

közepén csobogó szökőkútra nézett. Egy nagyobb karszék állt magányosan emelvé– nyén.

Miután a karszékhez ment, Alia felpillantott, s látta, hogy a galérián helyet foglaltakmar a Na– ibok.

A galéria alatti szabad térségen az őrség kato– nái gyülekeztek. Stilgar járt-kelt közöttük, halk hangon beszélt, utasításokat osztogatott. Nem adta jelét, hogy észrevette a lányt.

Behoztak Korbát. Egy alacsony aztaüioz ül– tették, előtte, az emelvény tövében, párnákat hal– moztak fel. Pompás öltözéke dacára most öreg– nek és megfáradtnak látszott a főpap, köntösébe burkolódzott, minthafáznék. Két ór lépett mögé– je, s ott is maradt.

Amint Alia helyet foglalt, Stilgar az emelvény fele indult.

– Hol van Muad'dib? – kérdezte.

– Bátyám engem bízott meg, hogy Tisztelen– dő Anyai minőségemben-elnököljek.

Ennek hallatán a galérián helyet foglaló Nai– bok hangoskodásba kezdtek.

– Csendet! – parancsolta Alia, majd a hirtelen támadt némaságoi kihasználva így folytatta: – Nem mondja-e ki a törvényetek, hogy hallgattas– sak meg a Tisztelendő Anya is, valahányszor élet és halál dolgában kell döntenetek?

Szavai hallatán a Naibok némák maradtak, Alia azonban továbbra is magán érezte dühödt pillantásukat. Magában megnevezte őket: Ho-bars, Rajf iri, Tasmin, Saajid, Umbu, Legg... Éne-vek Dűne egy-egy darabját jelentették: Umbu sziecset, a Tasmin-teknőt, a Hobars-szakadé-kot...

Ismét Korbának szentelte figyelmét.

Mihelyt megérezte, hogy nézik, a főpap fel– emelte fejét, s így szólt:

– Ártatlannak vallom magam!

– Ismertesd a vádakát, Stilgar! – »mondta Alia.

Stilgar barna fűszerpapír tekercset húzott elő, s előrelépett. Komoran olvasni kezdett, hangja mintha valami csak számára hallható ritmust követett volna. Nagy gonddal formált meg minden egyes szót:

– ...hogy árulók kezére játszottál urunk és csá– szárunk éveszejtésében; hogy a legnagyobb ti– tokban a birodalom ellenségeivel trafikáltál; hogy...

Korba egyre rázta fejét, képén sártódott kife– jezés.

Alia tűnődve hallgatott, állat bal tenyerébe tá- masztotta, fejét oldalra- billentette, jobbra széke karfáján nyugodott. A procedura utat talált tuda- tába, de kétségei minden mozzanatát kissé való- szerűtlenné tették.

– ...az ősi tradíciók... a messzeségben harcoló fremen légiók támogatására... a törvényerőszak- kal válaszol az erőszakra... a császár személye szent és sérthetetlen... minden kiváltság megvo- natik...

Ostobaság – gondolta. *Ostobaság az utolsó szóig! Ostobaság... – ostobaság... ** – így tehát döntenünk kell az ügyben – fejezte be Stilgar.

A beállott csendben Korba előrehajolt, meg- markolta térdét, előrenyújtotta nyakat, mintha ugrani készülné. Nyelve fel-felbukkant fogai közt, ahogy beszélt:

– Egyetlen szóval, tettel sem lettem hűtlen fremen eskümhöz! Követelem, hogy szembenéz- hessek vádlómmal!

Elég 'egyszerű álláspont – gondolta Alia.

Látta, hogy a főpap fellépése hatást gyakorol a Naibokra. Ismerték Korbát. Egy volt közülük. Bizonyította már értékeit, mikor közjük került. Senki nem tartotta lánghelmének, megbízhatónak azonban igen. A Dzsihád vezetésére nem lett vol- na alkalmas, de remek ellátótiszt vált voina belő- le. Néni keresztes lovag, de tiszteletben tartja az ősi f rejnén értékeket: *A törzs mindenek felett.*

Otheym keserű szavai ötfőttek Alia eszébe, ahogy Paul visszaidézte őket. Végignézett a ga-

lérián.- Ezen férfiak bármelyike Korba helyébe képzelheti magát – s nem ok nélkül. És az ártatlan Naib is van olyan veszedelmes, mint a bűnös: Korba pontosan tisztában volt ezzel.

– Ki vádol? – harsogta. – Jogom van szembe- nézni veled!

– Meglehet, hogy magadat vádolod – szólt Alia.

Mielőtt elleplezhette volna, iszonyat torzítot- ta Korba vonásait. Bárki láthatta, mi jár a fejé- ben;

Aliának az ő hatalmával csak ki kell jelente- nie, hogy az árnyak hónából, az álam al-m'ythal-ból szerzett bizonyítékot bűnösségemre!

– Ellenségeinknek akadnak fremen szpvefsé-geseik – mondotta Alia.

– Vízscapdákat tettek tönkre, csatornákat robbantottak be, mérget szórtak szét ültetvényeinken, tárolóinkban...

– Legutóbb pedig befogtak egy férget a siva- tagban, s egy másik világba hurcolták!

Valamennyien felismerték az utóbb csendülő hangot – Muad'dib érkezett. Belépett, átvereked-te magát az örök sorain, s odalépett Alia mellé. Chani, aki vele jött, meghúzódott a háttérben.

– Uram... – kezdte Stilgar, pillantása azonban került Paul arcát*

Paul a galéria felé fordította üres szemeit, aztán Korbara nézett.

– Mi az, Korba – nem is köszöntesz? A galériáról suttogás hallatszott. Mind hango– sabbá vált, már ki lehetett venni egyes szavakat: –

– ...a vakok törvénye.- a f remén út... a sivatag– ban... aki megszegi...

– Ki állítja, hogy vak vagyok? – emelte fel hangját Paul. Szembenézett a fentiekkel. – Te, Rajifiri? Látom, aranyszínbe öltöztél, kék inge– den pedig még ott az utcak pora. Mindig is tisz– táltalan voltál.

Rajifiri felemelte három ujját, hogy elhárítsa a rontást.

– Magad felé fordítsd az ujjaidat! – kiáltotta Paul. – Tudjuk mi, hol bujkál a gonoszt- Vissza– fordult Korbához; – Büntudatot látok az arcodon.

– Nem vagyok bűnös! Meglehet, tudtomon kí– vül kapcsolatban álltam a bűnösökkel, de... – El– némult, ijedten pillantott a galériára.

Alia felállt, lelépett az emelvényről, Korba asztalához ment. Egy méternyire a fogolytól megtorpant, s csak nézett csendesen.

Korba rosszul viselte pillantásának terhét. Te– kintete meg-megrebbent, idegesen pislogott a galériára.

– Kinek a tekintetét keresed? – kérdezte Paul.

– Hisz vak vagy! – sziszegte Korba.

Paul leküzdötte magában a sajnálkozást. Kor– ba a többi jelenlévőhöz hasonlóan víziójának foglya volt. Eljátszottak a nekik jutott szerepet valamennyien.

– Nincs szükségem szemekre; hogy lássalak – mondta. – Azzal nekiállt leírni Korbát, beszá– molt minden rezdüléséről, minden galéria felé vetett, esdekiő pillantásáról.

Korba mindinkább kétségbe esett.

Alia ráébredt, hogy bármelyik pillanatban megtörhet, s ezzel a galérián ülők egyike is tisz– tában lehet. De ki az? A Naibok arcát figyelte, az árulás jeleit kutatta a merev maszkokon... a düh,

a félelem, a bizonytalanság, a büntudat rezdül– seit;..

Paul elnémult.

Korbának sikerült annyira összeszednie ma– gát, hogy kinyögje:

– Ki vádol?

– Otheym – közölte Alia.
 – De hisz Otheym halott! – tiltakozott Korba.
 – Honnét tudod? – firtatta Paul. – A kémeid jelentették? Ó igen!
 Tudunk kémeidről és futára– idről, Tudjuk, kj hozta a kőégetőt Tarahellről!
 – A Kvizaratus védelmét szolgálta! – hadarta Korba.
 – És vajon miképp jutott az árulók kezére? – érdekiődött Paul.
 – Elloptak, és mi,.. – Korba elnémult, nagyot nyelt. Tekintete ide-oda
 rebtent. – Mindenki tud– ja, hogy Muad'dib szeretetének hangja voltam...
 – A galériára meredt, – Hogyan vádolhat egy ha– lott egy frement? ,
 – Otheym hangja nem halt meg – mondta Alia, de elhallgatott, mikor
 Paul megérintette a karját.
 – Otheym elküldte nekünk a hangját – szólt Paul. – Megadja az
 árulók nevét, leleplezi rhes-terkedésüket, a találkozó helyét és idejét. Nem
 hiányolsz egyeseket a tanácsból, Korba? Hol ma– rad Merkúr és Fash?
 Kéke a Szerény sincs velünk a mai napon. És Takim? Ő hol késlekedik?

Korba a f éjét rázta.

– Elmenekültek Arrakisról a befogott f éreg– gel – mondta Paul. –
 Még ha elbocsátanálak is, Korba, a^izedetlcellene adnod Shai-huludnak
 azért, amit ellene elkövettél. S hogy miért nem engedlek el, Korba?
 Gondolj azokra a férfiakra,

akik elveszítették látásukat; a férfiakra, akik tő– lem eltérően valóban
 vakok! Gondolj a barátaik-rá* ^családjukra, Korba! Hová rejtőznél előlük?

– Véietien volt! – esdekelt a kis ember. – Egyébként is tleilaxi
 szemeket kap va... – Ismét elhallgatott.

• – Ki tudja, miféle kötöttségeket szülnek azok a szemek? – kérdezte
 Paul.

. A galérián helyet foglaló Naibok izgatott sut– togásba kezdtek,
 kezükkel eltakartak szájukat; Most már hidegen pillantottak Korbára. .

– A Kvizaratus védelme..; – mormolta Paul. – Egy fegyver, mely
 képes elpusztítani a bolygót, s J-sugarakat bocsát ki, melyek a közelében
 mű> den teremtett lelket megvakítanak. Melyik tulaj– donsága tette ideális
 védelmi fegyverré, Korba? Tán az a Kvizaratus szándéka, hogy mindenkit
 megvakitson?

– Szükségből cselekedtünk, uram! – magya– rázta Korba. – Tudtuk,
 hogy az ősi törvények szerint csak a Nemes Házak rendelkezhetnek
 atomfegyverekkel, de a Kvizaratus engedelmese– kedett a... a...

– Neked engedelmesekedett. – jelentette ki Pa= ul. – Eelettébb érdekes.

– Vádlóm hangját is hallanom kell! – fakadt ki Korba. – Fremenként jogaim vannak!

– Igazat beszél, uram – jegyezte meg Stilgar. Alia dühös pillantást vetett rá.

– A törvény az törvény – mondta Stilgar, érzelve josszalását: Idézni kezdte a törvényt, s kommentárokat fűzött hozzá.

•, Aliának az áfurcsa érzése támadt, hogy előbb hallja a szavakat, mintsem Stilgar kimondja őket.

Hogyan lehetséges ez? Stilgar sosem volt vonasabb, konzervatívabb, Dűne Törvénykönyvéhez¹ merevebben ragaszkodó. Előrehajolt, agresszíven előreszegezte állat. Hát minden hűség kiégett volna belőle?

– Korba fremen, a fremen törvények szerint kell ítélkezni felette – fejezte be. Alia elfordult, a fal árnyékát figyelte a kertben. Mintha minden erejét felemésztette volna a harag. Jo ideje vesztegetik már az időt. S most hogyan tovább? Korba kezd megnyugodni. Őgy viselkedik, intha igazságtalanság áldozata volna, noha mindenkinél hívebben szolgálta Muad'di-bet... Korbára pillantott, s meglepetten látta képen a fontoskodó kifejezést.

Mintha üzenetet kapott volna. Olyan ember szerepét játszotta, aki kiáltást hallott: *Tarts ki! Úton a segítség!*

Néhány pillanatra a kezükben tartottak a dolgokat: ott volt a törpében tárolt információ, a tény, hogy mások is vétkesek; ott voltak a helyek s a nevek. A kritikus pillanat azonban elmúlt..

Stilgar-is vétties lenne? Nem, ő biztosan nem!

Alia merőn nézte az idős frement. Stilgar rezzenetlenül viszonzta pillantását.

– Köszönjük, Stíl – mondta Paul –, hogy emlékezetünkbe idézted a törvényt.

Stilgar fejet hajtott. Közelebb lépett, ajkai szavakat formált, melyeket csak Paul és Alia érthetett:

Kifacsarom, és utána is gondom lesz rá.

Paul bólintott, intett a Korba mögött álló örököseknek.

– Vigyék a biztonsági cellába! – parancsolta.

– Látogatókat nem engedélyezünk. Csak Stilgar mehet a közelébe, őt nevezzük ki tanácsadójául.

– Néztem kell megválasztanom tanácsadómat!

- kiáltotta Korba. Paul szembefordult vele.
- Kétségbe vonod Stilgar rátermettségét és pártatlanságát?
- Dehogy, uram, csak éppen... * •
- Vigyétek! – vetette oda Paul.

Az örök karon ragadtak és kivezették Korbát.

A Naibok, egyre suttogva, kezdtek elszéledni. A galéria árnyékából előléptek a szolgálattelvők, és összehúztak a narancsszín függönyöket. A he-lyiség homályba borult.

– Paul – mondta Alia. >

– Csak akkor folyamodunk erőszakhoz – szólt Paul – , ha uralkodni tudunk felette. Köszönöm, Stíl: remekül játszottad a szerepedet. Biztos va-gyok benne, hogy Aliának sikerült azonosítania a Korbával tartó Naibokat, Kétségtelenül magukat is elárulták.

– Ti... ti így terveztétek? – ámuldozott Alia.

– Ha elrendelem Korba meggyilkolását, a Na-ibok belenyugszanak – magyarázta Paul. – A nyílt eljárás során azonban ragaszkodnunk kel- lett az ő törvényük betartásához – ha nem így te- szünk, fenyegetve érzik magukat. Ki tart Korbá- val, Alia?

– Rajif iri biztosán – mondta halkán a lány. – És Saajid is, *de...

– Add meg Stilgarnak a teljes listát – kérte Pa-, uL

Alia nagyot nyelt; teljesen kiszáradt a torka. Átérezte Paul félelmét. Láta, hogyszem nélkül is eligazodik köztük, de tudta, milyen kényes az egyensúly. Hisz végeredményben látomásának szereplői valamennyien- Sztellemként látta magát bátyja világtalan szemével, s tisztában volt vele, hogy valóságosságát cselekedeteinek helyessége szabja meg. Paul víziója a markában tartja vala- mennyiüket...

– Elmulasztottad a reggeli audienciát, uram – mondta Stilgar. – Az emberek kíváncsiak... nyug- talanok... félnek.

– Te is félsz, Stíl?

– Igen – felelte az idős f remén alig hallhatóan.

– A barátom vagy; semmi okod a félelemre – mondta Paul.

Stilgar nyelt egyet.

– Igen, uram...

– Alia majd helyettesít az audiencián – foly- tatta Paul. – Add meg a jelet, Stíl!

Stilgar engedelmeskedett.

A nagy ajtósárnyak kitértek. A tömeg hát- rább húzódott, hogy helyet adjon a hivatainokok-nak. Több dolog történt egyszerre: a palotaórség katonái igyekeztek visszazorítani a toladó- kat, a megszagatott köntösű zarándokok áttö- réssel próbálkoztak; kiáltások, szitkok reppentek fel. A folyamodók beadványaikat lobogtattak. A szertartásmester végiglépdelt a gárdisták által megtisztított folyosószakaszon, kezében azok listája, akik az audienia folyamán megközelít- hetik a trónt. A Tecrube névre hallgató, hdrihor-gas fremen egyenes derékkal, kevélyen járt, rosszalóan csóválta borotvált fejét.

Alia megindult elé, időt adva Páninak és Cha-ninak, hogy az emelvény mögötti rejtekajtón át eltűnjenek. Tecrube pillantása elbizonytalan- dást sugallt.

– Ma én szólok bátyám nevében – jelentette ki a lány. – Egyenként jöjjenek a folyamodók!

– Igen, úrnóm... – A szertartásmester maris fordult, hdgy intézkedjék.

– Volt olyan idő, amikor nyomban felismer- ted, mire készül a bátyád – jegyezte meg Stilgar.

– Nem figyeltem eléggé – ismerte be a lány. – Veled azonban történt valami. Mitől változtál, meg ilyen drámaian, Stil? * Stilgar döbbsenten rezzent össze. Az ember persze folyton változik. De hogy ezt mások is észrevegység... Nem érezte, hogy drámai változá- son ment volna keresztül. Egyáltalán mi a drá- mai? Az Impérium ellenségei drámai igyekezet- tel próbálták megnyerni maguknak a világegység- temet benépesítő milliárdok rokonszenvét. Kor- ba drámai módon hátat fordított a fremen érté- keknek a Kvizarátuskedvéért, és ezért az életével kell f izentie.

– Furcsákat mondasz – fordult Aliához. – Nem bizol bennem?

A hangjából kicsendülő zavar meglágyította a lány szívét, mondandóján azonban mit sem vál- toztatott.

– Tudod jól, hogy bizom benned. Egyetérték bátyámmal abban, hogy amit egyszer Stilgarra bizunk, azzal flincs gondunk többé.

– Akkor miért mondtad, hogy... megváltoz- tam?

– Árra készülsz, hogy megtagadd a bátyám parancsát – közölte Alia. – *látom* rajtad. Csak azt remélem, nem pusztultok bele mind a ket- ten...

A folyamodók első csoportja közeledett, Alia elfordult, mielőtt Stilgar válaszolhatott volna, ar- cán azonban ott látta azt, amit anyja említett le- velében: a morál, az értelem helyébe a törvény feltétlen tisztelete lépett.

"Halálos paradoxont hoztak létre."

Tibana a szokratikus kereszténység ideológusa volt, minden valószínűség szerint az Anbus IV lakója, a Corrinók előtti nyolcadik-kilencedik század fordulóján élt,^ Dalmark uralkodásának második periódusa alatt, írásainak csak egy része maradt fenn, ebből származik az alábbi töredék: "Minden ember szíve ugyanazon vadonban él."

Irulan Dűnekönyvéből

– Te vagy Bi jaz – mondta a gholá, belépve abba a kicsiny szobába, ahol a törpét őrizték. – Az én nevem Hayt.

Népes őrcsapat érkezett vele együtt, hogy átvegye az esti szolgálatot. Az alkonyi szél hajtott a homok kicsípte arcukat, ahogy átvágtak a külső udvaron – hunyorogtak a lépteiket szaporították valamennyien. Hangjuk most behallatszott oda-

kintről: a hagyományos módon köszöntötték a törpeket.

– Nem vagy te Hayt – jelentette ki a törpe. – Duncan Idaho vagy. Ott voltam, amikor holttestet a tartályba helyezték, és akkor is, amikor élve elővettek, hogy megkezdjék kiképzésedet.

A gholá torka hirtelen kiszáradt; nagyot nyelt. A zölddel kárpitozott helyiséget bevilágító párázsgömbök valahogy fényüket veszítették. A törpe homlokán veríték csillogott. Bijaz különös teremtmény volt – mintha a feladat, amelyre a tleilaxiak szántak* testén is otthagya volna nyomát. A gyávaság maszkja mögött erő és hányavettség lakozott.

– Muad'dib azzal bízott meg, hogy kikérdezek. Hogy megtudjam tőled, miből küldtek ide a tleilaxiak – mondta Hayt.

– Tleilaxiak, tleilaxiak! – dalolta a törpe. – Én vagyok a tleilaxi, te ostoba! És ha már itt tartunk, tleilaxi vagy te is.

Hayt a törpére meredt Bijaz karizmatikus magabiztosságot sugárzott, az ősi bálványokat juttatta a szemlélődő eszébe.

– Hallod odakint az öröket? – tudakolta Hayt. – Csak egy szavamba kerül, és megfojtanak.

– Hai! Hai! – rikkoltozta a fíjjaz. – Micsoda hi-degfejű sátán lett belőled! És még azt mered állítani, hogy az igazságot keresed)

Hayt azon kapta magát, hogy nyugtalanítja a törpe jól leplezett nyugalmát.

– Talán csak a jövőt keresem – mondta. •

– Helyesen beszéltél – bólintott Bijaz, – Most már ismerjük egymást. Ha két tolvaj találkozik - nincs szükség bemutatkozásra -

- «• Szóval tolvajok vagyunk – állapította meg Hayt. – És ugyan mit lopunk?
- Nem erről van szó – legyintett Bijaz* – Azért jöttél, hogy kipuhatolj, s közben én is kipuhatol– lak. Lám! Neked kél arcod van!
- Valóban láttál engem a tleilaxiak tartályá– ban? – érdeklődött Hayt.,nohanehezére esett fel– tenni ezt a kérdést.
- Hát nem megmondtam? – vigyorgott Bijaz. A sarkán hintázott. – Micsoda küzdelmet vívtunk veled! A test nem akart életre kelni.
- Hayt hirtelen úgy érezte, léte másvalaki álma csupán, s hogyha ezt akár egy pillanatra is elfe– lejti, menten belevész ama másik elme csendjé– be.
- Bijaz félrebillentett fejével körbejárta a gholát, aztán felnézett rá.
- Az izgalom régi emlékeket kavarr fel benned – állapította meg. – Üldöző vagy, aki fél utolérni azt, ami után iramodott.
- Fegyver vagy, akit Muad'dib ellen fordítot– tak – mondta Hayt, és követte tekintetével a tör– pét. – Mi volt a feladatod?
- Semmi! – csattant fel Bijaz, és megtorpant. – Szabvány választ adtam egy szabványos kérdés– re.
- Ezek szerint Ma volt a célpontod-mormol– ta Hayt. – Ez az igazság?
- A külvilág Hawtnak, Halszörnynek nevezi – közölte Bijaz. – Mi a magyarázata annak, hogy forr a véred, haőt erlíted? •
- Tehát .Hawtnak hívják... – A gholá a törpét méregette, igyekezett rájönni, mi a célja. Olyan furcsa válaszokat ad...
- Ó a romlott szűz – folytatta Bijaz. – Közön– séges, eszes, tudásának mélysége riasztó; ke– gyetlen, ugyanakkor gyengéd, nem gondolkozik, miközben töpreng, s mikor teremteni akar, épp– oly pusztító, mint a coriolis-orkán!
- Tehát azért jöttél, hogy Alia ellen agitálj – állapította meg Hayt.
- Ellene? – Bijaz a fainak támaszkodott. – Azért jöttem, hogy megtapasztaljam testi Szép– ségének vonzását! – Elvigyorodott, elnagyolt vo– nású arcán élveteg kifejezés.
- Ha Alia ellen támadsz, a bátyja ellen törsz – közölte Hayt.
- Ez oly egyszerű, hogy már-már átláthatatlan – mondta Bijaz. – A császár és húga valójában egyetlen személy, félig hím, félig nőstény.
- A mély sivatagban élő fremenek némelyike is ezt állítja – mormolta Hayt. – Ezek azok, akik máig véráldozattal kedveskednek a Shai-huludnak. Miként lehetséges, hogy ugyanazt a képte– lenséget szajkózkod, amit ők?

– Méghogy képtelenség! – fakadt ki Bijaz. – Épp te mondod ezt, aki *ember* és *maszk* vagy eg-szerre? Ó, persze a kocka sem tudja, melyik oldalára esik. Ezt elfelejtettem. Te pedig nyilván még nálam is zavartabb vagy, hisz ikerlényként szol- gálsz az Atreides-Ikerlényt. Az érzékeid nem juthatnak oly közel az igazsághoz, mint az el- méd.

– Az őreidet is ezzel az ostobasággal traktálod? – kérdezte Hayt. halkan. Gondolatait össze- zavarták a törpe szavai.

– Ők gyözködnek engem! – kiáltotta a törpe. – Meg imádkoznak. Tán nem kéne? Mindannyi-

unkra ráférne az imádkozás. Az egész univer- zum legveszélyesebb teremtményének ányéká-• bán sínylődnünk, vagy nem?

– Vesztélyes teremtmény...?

– Még a tulajdon anyjuk sem hajlandó egy bolygón élni velük!

– Miért nem válaszolsz nekem nyíltan? – emelte fel hangját Hayt. – Más módszerekkel is kifaggathatunk, tudod jól. így vagy úgy, de vála- szótei fogszt

– De hisz váiaszptam már! Nem megmond- tam, hogy igaz a mítosz? Én vagyok talán a halált, hozó szél? NemfCsak szavak sokasága vagyok! Szavaim, akár a homoktól elsötétült égből lecsa- pó villámok. Megmondtam: "Oltsátok el a lám- pát! Felkelt a nap!" Te meg egyre ezt ismételve- ted: "Adj lámpát, hogy el ne tévedjek a sötétség- ben!"

– Vesztélyes játékot játszol velem – mondta Hayt. – Azt hiszed táji, nem ismerem a zenszuni-ta eszméket? Oly világs nyomokat hagysz magad után, mint madarak az iszapban!

Bijaz kuncogni kezdett.

– Min nevensz? – kérdezte Hayt.

– Azon hogy fogaim vannak – és bár ne lenné- nek! – préselte ki magából a törpe. – Ha nem len- nének fogaim, nem kéne csikorgatnom őket.

– Most már tudom, ki a célszod – mormolta Hayt. – Én vagyok az!

– És el is találtalak! – kiáltotta Bijaz. – Akkora célszod voltál, hogy nem is hibázhattam.!. – Bó- lintott, mintha magamagát dicsérsné. – És most énekelek neked. – Zümmögni kezdett: vég nélkü- li, monoton hang.

Hayt megmerevedett, hátgerince mentén kü- lönös fájdalomhullámok rezegtek. A törpére me- redt, nézte az if jonti szemeket a koravén arcban. E szemek álltak a középpontban. Mekkora fej! Figyelmét most a f elfelé görbülő száira-össznon- tosította - mely-a hangok forrása volt - Ősi rítuso-

kat juttatott Hayt eszébe, emlékeket, régi szava- kat, szokásokat, félig elfeledett dolgokat, sutto- gásokat. Valami fontos történik itt – eszmék vé- res küzdelme az Időben. Ősi gondolatok rejlettek a törpe énekében. Olyan volt, mint a távolban ra- gyogó fény, mely folyvást közeledik, bevilágítva a századok során élt életeket.

Hayt levegő után kapkodott.

– Mit teszel velem?

– Hangszer vagy, amin megtanultam játszani – válaszolta Bijaz. – Muzsikálok rajtad. Eláru- lom, kik az árulók a Naibok közül. Bikouros és Cauheit. Ott van azután Dzsedida, aki Korba tit- kára volt. Ott van Abumojandis, Bannerjee szárnysegédje. Nem kizárt, hogy egyikük épp most dőf tört a te Muad'dibed hátába.

Hayt a fejét rázta. Nem tudott megszólalni.

– Mintha testvérek volnánk – mondta Öijaz, felhagyva a monoton zümmögéssel. – Egyazon tartályban növekedtünk. Előbb én jöttem a világ- ra, azután te.

Hayt fémszemei hirtelen égető fájdalmat okozták. Vörös fátyolon át látott mindent. Úgy érezte, egyetlen érzéke sem eleven, csak a fájda- lom maradt; akarna szélfúttá por szitáit volna, minden elhomályosodott körülötte, véletlensze- rűvé vált, esetleges eseménnyé az anyag termé- szetes mozdulatlanságában. Akarata nem volt

több jelentéktelen paránynál. Nem lélegzett, de élt – belső megvilágosodás.

Kétségbeesés szülte lendülettel leszaggatta a fátylat, és megint látott. Tekintetét mint-reflek- tort irányította Bijazra. Átlátott a törpén: felbé- relt intellektus, az alatt vágyak, óhajok börtöné- ben sínylődő lény; réteg réteg után, míg nem elju- tott a mélybe, a szimbólumok vezérelte tudatig. •

– Csatamezón állunk – mondta Bijaz. – Be- szélhetsz róla. Hayt az utasítást hallva rátalált hangjára.

– Nem kényszeríthetsz arra, hogy megöljem Muad'dibet!

– Hallottam a Bene Gesserit mondást – mond- ta Bijaz,-, miszerint nincs semmi megingathatat- lan, semmi kiegyensúlyozott, semmi tartós az univerzumban. Semmi nem lehet változatlan: napról napra, olykor óráról órára változik min- den.

Hayt kábán rázta fejét.

– Azt hiszed, az ostoba császárod kell nekünk – folytatta a törpe. – Mennyire ~~nem érted a zará- idat - a tleilaxiakat! -A-Liga és a-Bene~~ Gesserit

úgy tartja, tárgyakkal kereskedünk. Valójában esz- közökkel és szolgálatokkal. Bármilyen eszköz – még a nyomor, a háború is. A háború hasznos, mert sok tekintetben rendkívül hatékony. Stimulálja a szervezetet. Próbára teszi a kormányzatot. Feloldja a genetikus feszültséget. Hatalmas a vitalitása, a leghatalmasabb az egész univerzumban. Csak azok mondhatják magukat igazán elszántaknak* akik átlátják a háború jelentőségét, s nem félnek alkalmazni azt!

– Furesk a gondolataid – szölte Hayt meglepően nyugodt hangon. – Miféle eszközökkel hozhattak létre téged? Érdekes volna utánajárni. Semmi kétségem afelől, hogy lenyűgöző a történeted, epilogusa azonban még lenyűgözőbb lesz.

– Remek! – kárálta Bijaz. – Támadsz! Vagyis van akaratod, és az elszántságod sem hagy maga után kívánnivalót.

– Próbálsz kiváltani belőlem az erőszakot – állapította meg Hayt. • Bijaz a fejét rázva tagadott.

– Valamit tényleg igyekszem kiváltani belőled, de nem az erőszak az. Lappang benned valami, aminek fel kell ébrednie, Duncan Idaho!

– Hayt!

– Duncan Idaho. Mestergyilkos. Számos asz-szony szeretője. Kardforgató zsoldos. Atreides-hadnagy, tanácsadó a csatamezőn. Duncan Idaho.

– A múltat nem lehet életre kelteni.

– Nern-e?

– Sosem sikerült még.

– Igaz, gazdáink azonban elutasítják a lehetetlen koncepcióját. Váltig kutatják a megfelelő eszközt, a szükséges kényszert, a legkézenfekvőbb...

– Elleplezed valódi célokat! Értelmetlen szavakból raksz falakat!

– Ott lakozik benned Duncan Idaho – mondta Bijaz. – Valamiféle kényszernek bizonyítással engedelmessé válsz majd, s visszatérsz. Tudata kiemelkedik majd a múlt sötétjéből, a múltból, mely már-már beér. Most is ott liheg a sarkadban. Egy

lény lakozik benned, melyre koncentrálnod kell, mert engedelmességgel tartozol neki!

– A telexiák még mindig a szolgádjuknak vélenek, pedig..

– Hallgass, szolgál! – sziszegte Bijaz. Hayt azon kapta magát, hogy képtelen megszólalni.

– Most végre a tárgynál vagyunk – folytatta a törpe. – Tudom, hogy érzed te \$. Ezek a hatalom szavai, a segítségükkel manipulálunk... Megfélnek a célnak, azt hiszem.

Hayt érezte, hogy arca verítékben fürdik, vég- tagjai remegnek, mellkasa hullámozni- mozdulni azonban nem tudott.

– Egy napon – mondta Bijaz – ott áll majd melletted a császár. "Chani halott" – mondja majd. Az arcán fájdalom. Vizet ad majd a halottnak; errefelé, ugyebár, így hívjak a könnyeket. Te pedig ezt fogod mondani: "Uram! Ó, uram!"

Hayt állkapcsa körül, torkában görcsösen feszültek az izmok. Csak arra futotta az erejéből, hogy ide-oda billentse fejét.

– "Üzenetet hoztam Bijaztól" – mondd majd. – A törpe grimaszot vágott. – A szerencsétlen Bi-jaztól, akinek nincs esze... Aki tele van üzenetekkel... Akit mindig mások használnak... Szólaltasd meg Bijazt: lám, hangot hallat...

Ismét az a grimasz.

– Azt hiszed, hippokrita vagyok, Duncan Ida-hó! Nos, tévedsz! Én is*érzek szomorúságot. De az idő, amelyben élünk, a pengék és a szavak ideje.

Hayt nagyot csukiott.

Bijaz kuncogni kezdett.

– Köszönöm, ó köszönöm, Duncan! A test szükségletei mentenek meg valamennyiünket. A császár ereiben Harkonnen-vér is csörgödez – megteszi majd, amit kívánunk tőle. Gépezetté válik majd, és igen szép szavakkal fogja szóra koztatni gazdáinkat.

Hayt pislogott. Riadt kis állatnak látta most a törpét – ritka intelligens jószágnek. "Harkonnen-vér Paul ereiben?"

>- Vadállat Rabban, az elvetemült Harkonnen jár az eszedben, & a tekinteted lángol – mondta Bijaz. – Ebben a f réménekre hasonlítasz. Ha cserben hagynak a szavak, még mindig ott a penge, nem igaz? Azokra a gyötrelmekre gondolsz, melyek a Harkonnenek jóvoltából zúdultak a családdra. Csakhogy anyja révén a te drágalátos Paulod is Harkonnen! Nem is esne olyan nehezre megölni azt a Harkonnt, ugye?

A gholát megborzongatta valami keserőség. Ez volna a harag? Miért kellene haragot éreznie?

– Ohó! – mondta Bijaz. Aztán: – Aha! Klikk-kiakk! Az üzenetnek nincs még vége! A -teleixiak -alkut -kínálnak -a -te -drágalátos Paul

Atreidesed-nek. Gazdáinktól visszakaphatja a szerelmét. Hugód lenne – egy másik ghola.

Hayt univerzuma hirtelen saját szívverésének ütemére korlátozódott.

– Egy ghola – ismételte Bijaz. – Szerelmének teste. Gyermeket szülhet neki. Csak őt fogja szeretni. Még javíthatunk is ezt-azt az eredetin, ha ki'vánja. Van-e ennél jobb lehetősége arra, hogy visszaszerezze, amit elvesztett? Kapva kap majd az ajánlaton!

Bólintott, lesütötte szemét, mintha kimerült volna. Azután így folytatta:

– Kísértést érez majd... Míg másfelé figyel, közelebb férközöl – és lecsapsz! JCét ghola kell, nem egy! Ezt akarják gazdáink! – A törpe megkö– szörülte torkát, bólintott. ^ Beszélj!

– Nem teszem meg – közölte Hayt.

– Duncan Idaho majd megteszi – biztosította Bijaz. – Abban a pillanatban minden eddiginél sebezhetőbb lesz a Harkonnen-származék.^Ezt ne feledd! Ajánld fel neki, hogy javítunk ezt-azt a szerelmén – talán a szíve lesz erősebb, talán az érzelmei válnak gyengédebbé. ígérjmenedé-ket nekik, ahogy közelebb lépsz: egy bolygót, va– lahól az Impérium határain túl. Gondoljon csak bele! Visszakaphatja a szerelmét! Nincs több – könny; idilli körülmények közt élheti le hátralévő napjait*.. –

– Ez nem lehet olcsó – próbálkozott Hayt. – Az árat tudakolja majd.

– Mondd neki, hogy le kell mondania posztjá– ról, és szét kell kergetnie a Kvizarátust. Tagadnia kell saját isteni voltát, nemkülönben Aliáét.

– Ez minden? – acsargott Hayt.

– Természetesen le kell mondania KHAFT-részesedéséről is.

– Természetesen...

– És ha még mindig nem jutottál elég közel, mondd el neki, mennyire csodálják a tleilaxiak mindazért, amit a vallással kapcsolatban megtanított nekik. Mondd el, hogy most már működ– tetnek egy olyan részleget is, ahol egyes boly– gók igényeinek megfelelő vallásokat dolgoznak ki.

– Roppant ügyes – mormolta Hayt

– Most azt hiszed, bátran gúnyolhatsz, és megtagadhatod a parancsot – mondta Bijaz. Fél– rebillentette fejét. – Ne is tagadd...!

– Jól megcsináltak, állatka- mosolygott Hayt.

– Akárcsak téged – felelte-a törpe. – Mondd neki, hogy sietnetek kell. Hogy a hús gyorsan pusztul. Chani tetemét szétválasztáknak kell helyezni!

Hayt úgy érezte/sodródik; olyan objektumok-tengerében éviékéit, melyeket nem ismert Oly magabiztos a törpe! A tleilaxiak logika ja egyértelmű. Mikor elkészítették gholájukat, arra kon- dicionáltak, hogy Bijaz hangjának engedelmes- kedjék. Hát aztán? Logika-mátrix-objektum... Milyen könnyű Összetéveszteni a helytálló érve lést a helyes érveléssel! Ilyen torz volna a tleilaxi logika?

Bijaz elmosolyodott, mintha valami tréfásat súgtak volna a fülébe.

– És most elfelejtesz mindent – mondta. – Csak akkor jut eszedbe a dolog, ha eljön a pilla- nat. A császár azt mondja majd:- "Chani halott." És Duncan Idaho felébred.-

Összeverte két tenyerét.

Hayt felnyögött. Úgy érezte, félbe szakítottak egy mondat közepén... Vagy épp csak töprengett valamin? Mi volt az? Mintha... célpontokkal állt volna kapcsolatban.

– Azt hiszed, összezavarhatsz és manipulál- hatsz – szólt.

– Miért hinném? – kérdezte a törpe.

– Én vagyok a célpontod, nem tagadhatod – sziszegte Hayt.

– Eszemben sincs tagadni.

– Mi volt a szándékom velem?

– Szívességet akartam tenni neked – mondta Bijaz. – Egy apró szívességet.

Az események egymásutánosságát a jövőbelá tás csak a legritkább esetekben, kivételes körül- mények közt tár ja f el. A jós történelmi összefüg- gésükből kiszakított képeket láthat csupán. Az örökkévalóság mozog. Hatást gyakorol a jósra s a jóslatra egyaránt. Muad'dib alattvalói két- ségbe vonhatják uruk fenségét, kétségbe vonhat- ják vízióinak igazságát – az Örökkévalóságban azonban sosem szabad kételkedniük.*

& Dúne evangéliuma

Hayt nézte a templomból kilépő, a téren átsi- ető Aliát. Testőrei körülvették; fenyegető képet vágtak mindannyian, talán hogy palástolják a nyomokat, melyeket a jólét és az elégedettség hagyott arcukon.

A délutám napfény megcsillant a császári gár- da egy topterjének verdeső szárnyain. A géptör- zsön Muad'dib ökölszimbóluma...

Hayt ismét Aliára tekintett.

Sehogysen illik ebbe a városba – állapította meg.v4 sivatagban volna a heiye – ahol csak tá- volságok léteznek, korlátok nem...

Furcsa dolog jutott eszébe, ahogy a közeledő lányt figyelte: Aliajcsak olyankor komoly igazán/ ha mosolyog. Bizonyára a szemei teszik.

Belévigyint egy emlékkép: az első találkozás a Liga nagykövete tiszteletére rendezett fogadáson. Muzsika, a társalgás moraja, pompás toalet- – tek és uniformisok kavalkádja. Alia vakítóan fehér öltözetet viselt, mely mintha ártatlanságát szimbolizálta volna. Hayt-Idaho egy ablakból pillantotta meg; épp egy belső kertben sétált. Ta- vacska, csobogó szökőkút, gyepszőnyeg, fehér- rel kövezett kerengő...

Ostobaság... Ostobaság az egész. Asivatagban a helye.

Hayt mély lélegzetet vett. Alia eltűnt szem elől, mint akkor. A ghola várt, kétkeze újra és újra ökölbe szorult. A Bijazzal folytatott beszélgetés nyugtalanította.

Hallotta, hogy Alia ki'sérete elhalad a szoba ajtaja előtt. A lány a családi szállásra tartott.

A ghola most igyekezett arra összpontosítani, ami Aliával kapcsolatban nyugtalanította. A já- rása lenne az, ahogy átvágott a téren? Igen. A lány úgy mozgott, mintha valami ragadozó elől menekülne... Hayt kilépett a balkonra, végigh- ladt a plazmasugárral kialakított mellvéd hosszában, azután mozdulatlanul dermedt afélhomályban. Alia ott állt a templomra néző ablakban.

Hayt arra nézett, amerre a lány: a városra. Mértani alakzatokat, színfoltokat látott, érzékel-

te az élet lüktetését, az élet neszeit. Az épületek fehér falai ragyogtak, körvonalaik elmosódtak a forróságtól vibráló levegőben. A tetők felett spirális mintákat szült a nap heve. A templom mel- letti egyik sákcútkában egy fiú pattogtatta labdáját, mely ide-oda szállt.

Alia is a labdát nézte. Valami bizonytalan ro- konságot érzett vele, ahogy ide-oda pattan... Mintha eltévedt volna az Idő folyosóinalcútkesz- tőjében.

Mielőtt elhagyta a templomot, annyi fűszert vett magához, amennyit azelőtt soha. Bóven tú- ladagolta. A melanzs még nem kezdett hatni, a lehetséges következmények azonban máris el-borzasztották.

Miért csináltam?-gondolta.

Választania kellett a veszélyek közt. Ez lenne a megoldás? Csak így remélhet áttörni azon a ködfátyolon, ami az átkos Dűne-tarot miatt borít- ja a jövőt. A korlát igenis létezett. Át kell törnie! Igen, szükségszerűen cselekedett: meg kell tud- nia, merre tart szeme világát veszített hátyja.

A melanzsszédület ismert érzése- kezdte be- tölteni tudatát. Mély lélegzetet vett, s sikerült el- jutnia az éntől független nyugalom törekény ál- lapotába.

A jövőbelátás előbb-utóbb veszedelmes f ata-listává teszi az-embert – ötlött az eszébe. Sajná- latos, de középút nincs, a képesség nem korlátoz- .ható. A jövő képeivel nem lehet egyenletek, kép- leték módjára manipulálni. Az ember egyszerű- en *alámerül* a jövőbe, s eközben életét, józan eszét teszi kockára...

A szomszédos balkon darabos ányai közt egy ány moccant. A gholá! Felfokozott tudati álla- potában Alia hátborzongató élességgel látta a csillogó fémszemek meghatározta, éles vonású arcot. Hayt szörnyfrkettősség forrása volt, olyas- valaki, akit valamely idegen logika sajátságainak megfelelőera állítottak össze. Árny volt és tün- dőkiő fény, végterméke a folyamatnak, mely so- rán testét visszaperelték az enyészettől... S volt benne valami tiszta... valami angyali ártatlanság.

S ez az ártatlanság állandó ostrom alatt állt.

- „Régóta itt vagy, Duncan?” – kérdezte Alia.
- Tehát Duncan vagyok – állapította meg a gholá.-De miért?
- Ne kérdezz! – esdekelt a lány, S miközben rámeredt, arra gondolt, hogy a tle-ilaxiak tökéletes munkat végeztek.
- Csak az istenek engedhetik meg maguknak, hogy hibátlanok legyenek – mondta. – Egy férfi esetében az ilyesmi megbocsáthatatlan.
- Duncan halott – jelentette ki a férfi. Bár más- ként szólították volna az imént! – Hayt vagyok.

A lány szemügyre vette a gépi szemeket. El- tünődött, vajon mit láthatnak. Ha nagyon figyelt, egy-egy túhegynyi, sötéf nyílást látott mindkét simafémfelület közepén. Üregek! Az univerzum felfénylett, megingó^ körülötte; egyik kezével az erkély napmelengette korlátjára támaszko- dott,' így sikerült megőriznie egyensúlyát. Ó, de gyorsan hat a melanzs!

– Rosszul vagy? – tudakolta Hayt. Közelebb lépett, fémszemei elkerekedtek, ahogy a lányra tekintett.

Ki beszél? – latolgatta Alia. Duncan Idaho az? Vagy a mentát gholá, a zenszunita filozófus? Netán a t leilaxiak eszköze, aki veszedelmesebb a Liga bármely navigátoránál?

A bátyám tudja...

Ismét a gholára nézett. Hayt most tétlennék rémlett. Mintha szunnyadna benne valami." Egész lényét átította a várakozás, s átítették mindazon erők, melyek túlmutattak kettejük hét– köznapjain.

– Anyám révén olyan vagyok én is, mint a Be– ne Ges&ritek – mondta a lány: – Tudtad?

– Tudom.

– »Rendelkezem a hatalmukkal, úgy gondolko– dom, ahogyan ők. Énem egy része pontosan tisz– tában van a f ajnemesítő program... és a végered– mény jelentőségével.

Pislantott néhányat. Érezte, énjének nagyob– bik fele szabadon sodródik már az Időben.

– Mondjak, a Bene Gesserit sosem adja fel – jegyezte meg a ghol. Figyelte a lányt, elf ehére–dő ujjait, melyek a korlátot markolták.

– Megbotlottam? – kérdezte Alia.

Haytnek feltűnt, milyenfizapprán veszi a leve– gőt, milyen feszült, milyen különösen fátyolos a tekintete.

– Ha megbotlasz – mondta – , visszanyerheted az egyensúlyodat, ha átugrod azt, amiben meg– botlottal.

– A Bene Gesserit megbotlott – mondta a lány. – Most úgy próbáljak visszanyerni az egyensú– lyukat, hogy átugranak a bátyámon. Chani gye– rekét akarjak... vagy az enyémet.

– Terhes vagy?

Alia igyekezett visszazökkenni a normál téri– dőbe, hogy értelmezhesse a kérdést. Tehes? Hol? Mivel?"

– Látom... agyerekeket – suttozta.

Eltávolodott a peremtől, s visszanezett a gho–lára. Hayt arca halottféhérnek látszott, szemei ólomkorongokként szürkéllettek. S ahogy a férfi hátat fordított a. napnak, hogy kövesse, kékiő ár– nyékot vetett.

– Mit... mit látsz azokkal a szemekkel? – sut– tozta Alia.

– Amit másszemek látnak – felelte a ghol.

Szavai visszhangot vertek Alia fülében, pró– bára tették tudatát. Hatalmasnak érezte magát, hatalmasnak, akar az univerzum – s egyre nőtt, nyújtózott. Beterítette most az Idő egészét.

– Fűszert vettél magadhoz. Nagy adagot – ál– lapította meg Hayt.

– Miért nem látom? – mormolta Alia. Fogoly volt a Teremtés ménében. – Mondd, Duncan, mi– ért nem látom?

– Kít nem látsz?

- Nem látom a gyermekeim apját. Elvesztem a tarot kódében. Segíts!
- A mentát logika megtette a magáét: Hayt fel- dolgozta a rendelkezésére álló adatokat* és így szólt:
 - A Bene Gesserit arra törekszik, hogy keresz- tezzon a bátyáddal. A genetikus anyag így...
 - Alia felnyögött. Levegő után kapkodott. Tes- tét előbb hideg, azután forró hullám öntötte el. Legsötétebb álmainak sosem látott szeretője! Hús a húsából, akit, bárhogyp próbálkozott is, nem sikerült megpillantania a jövőben. Tényleg eljut- hatnak idáig?
 - Veszélyes mennyiségű fűszert vettél ma- gadhoz? – tudakolta a ghola. Ott fészkelte benne a rémület; a gondo)at,-hogya a lány, az Atreides-család tagja meghalhat, s hogy ezt Pauinak épp *tőle* kell majd megtudnia, megdermesztette.
 - Fogalmad sincs, milyen érzés megmártózni a jövőben – suttogta Alia. – Olykor látom maga- mat... olykor asaját utamba állok; És magamon nem látok át... – Lehorgasztotta, lassan ingatta fejét.
 - Mennyi fűszert nyeltél? – firtatta Hayt.
 - A jövőbelátás természetellenes – folytatta Alia, és felemelte fejét. – Tudtad ezt, Duncan?
 - A ghola halkán, nyugodtan szólt, mintha gyermekhez beszélne:
 - Mennyi fűszert nyeltél, mondd? – Balját a lány vállára tette.
 - A beszéd gépezete túlságosan bonyolult. Primitív és hasznavethetetlen – jelentette ki Alia, Elhúzódott a férfitől.
 - Meg kell mondanod – szólt a ghola.
 - Nézd a Pajzsfalat! – parancsolta a lány, s odamutatott. Követte a kinyújtott kéz mutatta irányt, s megremegett, ahogy a tájkép megrázó látomásnak adta át helyét: láthatatlan hullámok sepertek el egy homokvárat- Másfelé pillantott, tekintete elidőzött a ghola különösmód formáló- dó arcán. Hayt vonásai elmosódtak: vén lett, az- tán megfiatalodott... megvénült és megfiatalo- dott megint. Maga volt a szívós és végtelen élet... Alia fordult, hogy meneküljön, a férfi azonban megragadta a csuklóját.
 - Orvost hívok – jelentette ki.
 - Nem! Muszáj megvámom a víziót! Tudnom kell...!
 - Bemegyünk. Nyomban.

Alia a gholá kezére meredt. Testük érintkezé- sének helyén mintha elektromos töltés hainiozó-,dott voina fel – az érzés csábító s ijesztő volt egyidőben. Kiszabadította magát, s kifakadt:

– Nem tarthatod fogva a forgószelet!

– Orvosi segítségre szorulsz! – csattant fel Hayt.

– Hát nem érted? – háborgott Alia. – Nem lá- tok rendesen, csak töredékeket fogok fel a jövő- ből. Minden mozog, változik. *Emlékeznem* kell a jövőre!

– Mi lesz a jövővel, ha meghalsz? – kérdezte a gholá, miközben gyengéd erőszakkal befelé von- szolta.

– Szavak... szavak... – dűnnyögte Alia. – Nem tudom megmagyarázni. A dolgok valamiképp egymásból következnek, de... ok-okozati" össze- függés nincs. Nem hagyhatjuk sorsára az univer- zumot. Bárhogy is próbálkozunk, szakadék tá- tong az időben...

– Feküdj ide! – parancsolt rá Hayt. * .

Milyen erélyes!

– Hűvös ámyak fogadtak magukba a lányt. Úgy érezte, izmai férgek gyanánt mozdulnak. Ke- mény derékaljon hevert, mely mindazonáltal anyagtalannak rémlett. Nem létezett semmi más, csupán a *tér*. Semmi egyéb. Az ágyon egymás- hoz préselődve heverték a testek – s valamennyi a sajátja volt. Az idő megsokszorozódott, túlter- helődött. Egyetlen fogódzót sem nyújtott neki.

Az Idő volt. Mozgott. Az egész univerzum ki- mozgult a fókuszból: előre-hátra csúszkált, re- ' megett.

– Nincs anyagi valósága – magyarázta Alia. – Nem lehet áthágni, megkerülni. Nincs módod megragadni...

Emberek rajzották körül. Sokan szorongatták a bal kezét. Saját, folyton változó húsára meredt, s a kinyújtott kart végigkövetve cseppfolyósnak rémlő maszkot pillantott meg: Duncan Idaho! A szemével... nem stimmel valami, de azért Dun- can volt – gyermek, serdülő, felnőtt; gyermek, serdülő... Vonásai aggodalomról árulkodtak.

– Ne félj, Duncan – suttogta a lány. A férfi megszorította a kezét, bólíntott.

– Ne beszélj most! – intette.

Nem halhat meg-gondoltakö>zben.Afem \$za-bad meghalnia! Egyetlen Atreides-nőnek sem szabad meghalnia!

Határozottan rázta fejét. Az efféle gondolatok meghazudtoltak a mentát logikat. A halál az élet folytonossága szempontjából szükségszerű jelenség.

A ghola szeret engem – tűnődött Alia.

A bizonyosság anyagiassá, sikerült megfelfogódni benne. A ghola arca ismerős volt, s lassanként fókuszba állt körülötte a helyiség (s. Paul lakosztályának egyik hálófülkéjében voltak. –

Valaki a torkában matatott egy csővel. Alia hányingerrel küszködött.

– Időben érkeztem – jelentette ki az illető, s a lány felismerte a család orvosának hangját. – De hívhattál volna hamarabb is... – Szavaiból kiérző-

dött a gyanakvás. Alia torkából kicsusszant a cső – tekergő kígyó, csillámló kötél.

– Injekciót kapott, aludni fog – közölte az orvos. – Majd felküldöm az egyik palotaszolgát, hogy...

– Mellette maradok – mondta a ghola.

– Szó sem lehet rólad. – Maradj... Duncan suttogta a lány. A férfi a kezét simogatta, így jelezte, hogy meghallotta.

– Úrnöm... – kezdte az orvos. – Helyesebb volna...

– Nem szabhatod meg, mit tegyek... – mondta Alia rekedten. Fájdalmat okozott neki minden egyes szó.

– Úrnöm! – folytatta vádlón az orvos. – Pontosan tisztában vagy a melanzs túladagolásának veszélyeivel. Arra kell gondolnom, hogy valaki a tudod nélkül,...

– Ostoba – suttogta AKa» – Megtagadnád tőlem a víziókat? Tudtam, mit s miért teszek... – Tétován a nyakához nyúlt. – Hagyj minket! Távozz nyomban!

Az orvos kikerült a látómezejéből, úgy közölte:

" – Azonnal jelentést teszek bátyádnak történetéről.

A lány érezte, hogy elmegy. A gholára összpontosította figyelmét. A vízió mostanra kitisztult a tudatában; olyan pont volt, melyen túl ismét egyenletes növekedést mutatott a jelen. Felfogta, milyen szabályok szerint lép a ghola az Idő játszójában – nem volt benne többes semmi titokzatos, helyére került közegében.

ő a sarkalatos pont – gondolta a lány. *A veszedelem és a megváltás.*

Aztán megborzongott, mert most már tudta, amit a bátyja tudott. Szemét égették a kicsorduló, készülő könnyek. Hevesen megrázta fejét.

Ne sírj! Ne pazarold a nedvességet, ne torzítsd el a víziót! Pault meg kell állítani. Egyszer, s csakis egyszer átnyúlt az Időn, hogy hangja eljuthasson oda, amerre bátyjának kell haladnia – a stressz és a változékonyság azonban nem engedett beavatkozást. Az Idő hálójának szálai most úgy hatolnak át Paulon, mint prizmán a fénysugarak. A főkuszban állt, s *tudta*. Maga köré gyűjtött minden szálát, s nem engedett változást.

– Miért? – motyogta Alia. – Gyűlöletből? Magán az Időn akarja megbosszulni fájdalmát? Gyűlöletből tenné?

A gholának úgy rémlett, a nevét hallja.

– Ūrnőm...?

– Bárkiégethennem magamból ezt az egészet!

– kiáltotta Alia. – Sosem akartam ennyire *más* lenni!

– Kérlek, Alia... – mormolta a férfi. – Aludnod kell.

– Nevetni akartam – suttogta a lány. Arcán ve-gigperegtek a könnyek.

– De egy istenként tisztelt császár húga vagyok, hiába. Az emberek rettegnek tőlem. Sosem vágytam arra, hogy rettegjenek.

A gholá letörölte könnyeit.

† Nem akartam részévé válni a történelemnek

– suttogta Alia.«- Csak arra vágyom, hogy szeressenek... és hogy szeressenek.

– Hisz szeretnek – mondta a férfi.

– Ó, hűséges, hűséges Duncan...!

– Ne szólíts így! – esdekelt a gholá.

– – Hű vagy, Duncan – mondta a lány. – A hűség pedig nagy erény.

Eladható. Megvenni nem lehet, de eladható.

– Nem tetszik a cinizmusod – szöplött a gholá.

– Pokolba a logikáddal! Ez az igazság*

– Aludj – mondta a férfi.

– Szeretsz engem, Duncan? – érdeklődött Alia.

– Igen.

– Ez is csak afféle hazugság? – firtatta a lány.

– Afféle hazugság, amit könnyebb elhinni, mint az igazságot? Miért félek attól, hogy higgyek neked?

– A másságotól félsz, ahogyan a magadétól is.

– Férfi légy most, ne mentát! – sziszegte Alia.

– Mentát vagyok és férfi.

– Az asszonyodda teszel hát?

– Megteszek mindent, amit a szerelem meg– követel
– És a hűség.
– És a hűség. i
– Ezért vagy veszedelmes – suttogta-a lány. Szavai zavarba ejtették a gholát. Arca nem tükrözött érzelmeket, egyetlen izma sem rándult

– Alia mégis felismerte a helyzetet.-A vízió em– léke felszínre hozta a zavart. A lány most úgy érezte, elmulasztott valamit, nem emlékszik va-
lami fontosra abból a bizonyos jövőből. Másfajta érzékek működtek itt, egyes képekhez nem el– őrelátása segítségével jutott – azok egyszerűen
formát öltöttek benne. Valami lapult az idő hó²-mályában – valami kimondhatatlanul fájdalmas. Érzelem! Igen, erről van szó – érzelem! Jelen volt a látomásban ez is; nem közvetlenül persze, csak egy sejtés erejéig – rámutatott, mi minden rejlik mögötte. Alia rabjává lett az érzelemnek – egy félelemből, keserűségből és szerelemből összetevődő konstrukciónak. Mindhárom érzés megjelent a vízióban, s egyetlen beteges testté sűrűsödött. Hatalmas volt, lebfrhatatlan.

– Ne engedj el, Duncan! – esdekelt a lány.
– Aludj! – csitítgatta a gholá. – Add fel a har– cot...
– Muszáj-, muszáj* harcolnom. Saját csapdá– jának csalétke... A hatalom és az iszonyat szolgálá– ja... Az erőszak... az erőszak bebörtönözte. Elve– szít... mindent. Az Idő szétszaggatja! •

– Paulróf beszélsz?
– Pusztulásba hajszoljak! – sziszegte Alia, és megpróbált felemelkedni. – Túl nagy a súly. Túl sok a fájdalom... Elcsalogat jak a szerelemtől...! – Visszahanyatlott. – Olyan univerzumot hoznak létre, melyben nem élhet tovább!
– Kik?
– Ó, és... Jaj, olyan átláthatatlan vagy! ő is ré– sze a folyamatnak. És már késő... túl késő...,ké– ső...

Miközben beszélt, érezte, hogy tudata réte– genként aláereszkedik, majd elpihen valahol a köldöke alatt. Teste és tudata kettévált, ódon ví-
ziók tárházává lett – s mozgott, mozgott... Alia szívverést hallott, egy magzat szívének dobpgá-sát. A melanzs még mindig hatott szervezetében, meg-megmerítette az Idő tengerében. Felismer-
te, hogy egy még meg sem fogant gyermek életét ízlelte meg az imént. S egyvalamit biztosan tu– dott e gyerekről: öntudatára ébred majd az

anyaméhben, akárcsak ő. Tudatára ébred, gon- dolkodó lényé válik, mielőtt megszületne.

i

Az erő felhasználásának is vannak korlátai. Létezik egy határ, melyen túl felhasználója el- len fordul, s akar el is pusztíthatja. E korlátok feltérképezése a kormányzatok egyetlen igazán fontos feladata. A hatalommal való- visszaélés halálos bűn. A törvény nem válhat az erőszak eszközévé, túszává, sem erőddé, melyben a ha- talmasságok elrejtőzhetnek a maguk kreálta mártírok elől. Senkit nem lehet következmények nélküli fenyegetni.

Muad'dib a törvényről (Stilgar feljegyzései- ből)

Chani az ébredező sivatagot nézte a Tabr szí-ecs feletti sziklaperem árnyékából. Nem viselt cirkoruhát, ezért különösmód sebezhetőnek érezte magát. A barlangbejárat, a szíecs kapuja valamivel magasabban rejtőzött, a háta mögött.

A sivatag... a sivatag... Úgy érezte, a sivatag követi, bármerre jár is. Mikor idejött, nem haza- tért, szembefordult csupán azzal, amit igazában sosem hagyott maga mögött.

Altestébe éles fájdalom nyilallt. Hamarosan megindul a szülés. Birokra kelt a fájdalommal, legyűrte – néhány pillanatra kettesben akart ma- radni a sivataggal.

Hajnali csend ülte meg a vidéket. A dűnék kö- zül, a Pajzsfal repedéseiből visszahúzódóban voltak az árnyak. A kőperemen túl éledezett a reggeli fény, bevilágította a fakókék ég alatt nyújtózó pusztaságot. A látvány jól illett azok- hoz a szörnyű érzésekhez, melyek Paul megva- kulása óta gyötörték az asszonyt.

Mi dolgunk m?-tűnődött.

Nem *hadzsra* volt ez, hisz semmit sem keres- tek. Paulnak csupán biztos helyre volt szüksége, menedékre, ahol Chani világra hozhatja utódját. Különös útítársakat választott: Bijaszt, a tleilaxi törpét; a gholát, Haytet, aki akár Duncan Idaho is lehet; Edricet, a Liga navigátorát és arrakisi nagykövetét; Gaius Helen Mohiamot, a Bene Gesserit Tisztelendő Anyát, akit nyilvánvalóan gyűlölt; Lichnát, Otheym furcsa lányát, aki, ha az örök nem figyelték, szinte mozdulni sem mert; Stilgart, Chani nagybátyját a Naibok közt; ked- venc feleségét, Harahot... és persze Irulant, Ali-át...

Az asszony töprengését szélzúgás kísérte. Csupa sárga volt most a sivatagi nap, csupa föld-szürke és barna.

Miért választotta épp ezeket Paul?

– Szinte elfelejtettük már – válaszolta kérdése Paul – , hogy a "társaság" eredetileg, útítársakat jelentett. Ezek az útítársaink.

– De mi hasznunk belőlük?

– Lám! – Paul Chani felé fordult, látni engedte ijesztő, kiégett szemgödreit. – így állunk szinte mindenhez ebben az életben. Ha valamit nem tudunk üvegbe tölteni, végigverni vagy irányítani, mindjárt lekicsinyeljük.'

– Nem erről van szó – mondta Chani sértődötten.

– Ó, kedvesem! – sóhajtott Paul. – Gazdagok vagyunk, lélekben mégis oly szegények! Vegyünk példának engem: gonosz vagyok, hasznavehetetlen, ostoba...

– Nem!

– Persze ez is igaz. De lassanként a körmömre ég az Idő. Azt hiszem, megpróbáltam feltalálni az életet, és eszembe sem jutott, hogy már rég feltaláltak.

És megérintette Chani hasát, hogy érezze az új élet lüktetését.

Az alkalomra visszaemlékezve az asszony mindkét tenyerét altestére szorította, s megbor-zongott. Bánta már, hogy arra kérte Pault, hozza ide.

A sivatagi szél kellemetlen szagot sodort az ültetvények felől, melyek a dűnék homokját a szikiasziget körül marasztottak. Chaninak eszébe ötlött a fremen mondás: *Nehéz szagok, nehéz idők*. Szembefordult a szélllel, és egy férget pillantott meg az ültetvényen túl. Kísértethajó gyanánt emelkedett a dűnék fölé, homokot okádott,

majd, a fajtájára halált hozó vizet megszimatolva alábukott hosszan elnyúló túrásába.

Chani gyűlöletet érzett a víz iránt – ilyen sokat jelentett számára a féregászonyodása. A víz, mely valaha Arrakis szívét és lelkét jelentette, méreggé vált. A víz tisztátalanságot hozott. Csak a sivatag maradt érintetlen.

Egy fremen munkacsoport jelent meg odalent. Felkapaszkodtak a sziecs középső bejáratáig. Chani látta, hogy cirkoruhájuk csizmájára sár tapad. *

Fremenek sáros lábbal!

A sziecsbeli gyermekek dallal köszöntötték a reggelt – hangjuk a felső kapu felől szállt Chani felé. Az énekszó hallatán úgy érezte, az idő menekül előle, akár sólyom a vihar elől. Megborzón– gott.

Milyen viharokat látott Paul világtalan szeme– ivel?

Érzékelté férjében a dühöngő örültet, azt az embert, aki belefáradt már a dalokba, a vitákba.

Az ég szürkévé fakult, a széltől felkavart homok alabástromszűi sávjai s más bizarr alakzatai csíkozták. Délen valami fehérség keltette fel Chani figyelmét. Szeme elkerekedett, amint a látvány jelentőségét felismerte. Fehérlő égbolt délen: Shai-hulud szája. Vihar közeledett, tomboló szél. Máris érezhetővé vált a figyelmeztető fuvallat; Chani arcára finom homok szitáit. A halál szaga érződött a szélben: a csatornakban poshadó vízé, a fűszerkovászé, a kismestereké. A víz. Miatta küldi Shai-hulud a coriolis-orkánt.

Sólymok jeleritek meg a szikia felett, ahol állt – menedéket kerestek. Bárnak voltak, akár a kő-

vek, szárnyvégeik skarlátvöröse messzire látszott. Chani lelke velük szárnyalt, irigyelte őket. Van hová rejtőzniük, *neki* azonban nincs.

– Úrnőm! Szél jön!

Sarkon fordult. A ghola szólt hozzá a barlangrendszer felső bejaratótól. Láttán Chani fremen félelmet érzett. Tiszta, gyors halál, atest vize visszaszáll a törzsre – az ilyesmi nem rémítette. De... egy halálból visszahozott test...

Szélfúttá homok örvénylett körötte, orcái kipirultak. Hátranézett a válla felett: félelmesen hatalmas portölcsérek kayarogtak az ég alján. A vihart váró sivatag egészen furcsa volt most, a homok hullámai megtörni látszottak aszirteken – Paul ilyennek írta le valaha a tengert. Chani tévővázott, rabul ejtette a poróceán látványa. Az örökkévalóság mércéjén hitvány üst csupán e világ, s mégis...

A-dűnék tovább ostromoltak a szirteket.

Chani szemében a készülődő vihar maga lett az univerzum. Menedéket keresett haragja elől minden élőlény; semmi sem maradt, csak saját neszei: a szélfúttá homok surrogása, szélzúgás, egy domboról lefelé gördülő kötömb dübörgése – azután hirtelen egy láthatatlan féreg mélybe bukásának zaja.

Az asszony úgy érezte, élete nem több egy pillanatnál; s hogy a szél menten elsöpri a boly- gót'is – e kozmikus porszemet, hullámok játék- szerét...

– Sietnünk kell – szólalt meg mögötte aghola. Chani megérezte, hogy aggódik miatta: félti az életét.

– A széltől hajtott homok lenyúzza a húst a csontokról – mondta a férfi, pedig az asszonynak aztán igazán nem kellett magyaráznia.

Chani félelmét oldotta a ghola nyilvánvaló ag- godalma. Engedte, hogy Hayt a sziecs felső bejá- ratához vezesse. Elhaladtak a kaput védelmező sziklaalakzatok közt. Áthaladtak a nedvesség- visszatartó zsilipen, melyet a szolgálatos fremé- nek lezártak mögöttük.

A sziecs atmoszférája Chani orrába tolult, emlékek'füzérét húzta-vonja maga után. Egy- máshoz szoruló testek, a víznyerők áporodott bü- ze, az ételek ismerős aromája, égett gépolaj sza- ga – s mindezek felett az örökké érezhető fűszer-illat.Amelanzs!

az asszony mély lélegzetet vett.

– Itthon vagyok...

A ghola levette róla a kezét, s félrehúzódott. Egyszeriben türelmes lett, várt, mint akit kikap- csoltak. De azért... figyelt.

Chani habozott a bejáratnál – megzavarta va- lami, amit nem volt képes megragadni. Valóban az otthona e sziecs. Gyermekfejjel skorpióra va- dászott itt a parázsgömbök fényénél. *Valami* azonban megváltozott...

– Talán a lakosztályodba kellene menned, úr- nóm... – szólalt meg ismét a ghola.

Mintha csak szavai tennék, az asszony altesté- be fájdalom nyilak. Igyekezett eltitkolni, mit

– Úrnóm...? – A ghola láthatóan gyanút fogott.

– Miért félt engem Paul a szüléstől? – kérdez- te Chani. *

– A lehető legtermészetesebb az aggodalma. Szívén viseli a sorsodat – válaszolt a ghola.

Az asszony homokcsípte arcához emelte ke- zét.

– Hát a gyermekeinkét?

– Valahányszor közös gyermeketekre gondol, asszonyom, eszébe ötlük elsőszülött fia, akit a sardaukarok öltek meg.

Chani a ghola arcát fürkészte – jellegtelen vo- nások, semmitmondó fémszemek. Valóban Dun-can Idaho volna e kreatúra? Tudja-e, mi fán te- rem a barátság? ~~Lezart beszél eováltalan?~~

– Magad mellett kellene tartanod az orvosokat – mondta a ghola.

Hangjából ismét aggodalom csendült ki* Cha– ni hirtelen úgy érezte, elméje védtelen; hogy megrázó felismerések varnak rá.

r- Félek, Hayt... – suttogta. – Hol marad az én Usulom?

– Az államügyek késleltetik – mondta a ghola.

Az asszony bolintott, a hivatalnokok seregére gondolt, akik utánuk repültek ornitoptereiken. S hirtelen rádöbbsent, mi zavarja idebent: a külyilá-gi szagok. Az ügyintézők, szárnysegédek be– csempészték a falak közé a maguk ételének, a maguk öltözködésének, egzotikus illatszereinek aromáját. Egymáshoz nem illő szagok kavargó– tak a levegőben.

Megrázta fejét, elfojtotta kitörni készülő, ke– serű kacaját. Lám, Muad'dib jelenlétében még a szagok is megváltoznak!

– Sürgős elintéznivalói akadtak, nem halogat– hatta őket tovább – magyarázta a ghola, fékeér– telmezve némaságát.

– Igen... igen, megértem. Én is láttam azt a sokadalmat.

Az utazásra gondolva be kellett ismernie: nem hitte volna, hogy megússza élve. Paul ragaszko– dott hozzá, hogy maga vezethesse topterét. S bár világtalan volt, épségben szállt le itt a géppel. Chani úgy érezte, bármit is tesz ezután, nenrtud-ja meglepni többé.

Altetéőe ismét belehasított a fájdalom.

A ghola észrevette, hogy mély lélegzetet vesz, hogy arcizmai megfeszülnek.

.- Közeleg az idő? – kérdezte.

– Igen... Azt hiszem.

– Nem szabad késlekedned – mondta Hayt. Megragadta Chani karját, siettetni kezdte az asszonyt.

Chani érzékelte kétségbeesését, s nyugtatni próbálta:

– Ennyire azért nem sietős...

A ghola mintha meg sem hallotta volna.

– A zenszunitak szerint – magyarázta – aszü-lés pillanatára készenlétben kell várakozni. Ne harcolj az elkerülhetetlennel! Ha küzdesz, az annyit jelent, kudarcból tartasz. Ne erzd úgy, hogy *teljesítened* kell! Ha így teszel, elérhetsz *bármit*.

Miközben beszélt, Chani szállásának ajtajá– hoz értek. Hayt átsegítette az asszonyt, és felki– áltott: " –

– Harah! Harah! Chani szülni fog! Hívd az or– vosokat!

Hangját hallva a szolgáltevők máris ugrottak. Egyszeriben sokadalom vette körül az asz-

szonyt, aki a nyugalom szigetének érezte magát – egészen a következő görcsös összerándulásig.

Hayt, aki a folyosóra Szorult, csak ámult ön- nön cselekedetein. Olyan pontra érkezett az Idő- ben, ahonnét minden igazság viszonylagosnak rémlett. Pánik lappangott tetteiben. Pánikba esett, nem csupán azért, mert féltette Chani éle-fét, hanem azért is, mert tudta, -hogy ha megesne a baj, szembe kellene néznie Paullal... A búsko- mor Paullal, akinek szerelme eltávozott... eltávo- zott...

Semmiből nem lehet valami – mondta magá- nak. Mire véljem akkor ezt a pánikot?

Érezte, hogy mentát-képessége eltompul; mély lélegzetet vett. Pszichés ámyék borult rá. Érzelmi homályában úgy érezte, holmi abszurd hangra les – egy ág reccsenésére az őserdőben.

Felsőhajtott. Egyelőre elmúlt a veszély.

Lassan, erőit megfeszítve, tenymorzszakat gyűjtve visszatért a mentái tudatállapotba. Eről- ködött, hogy sikerüljön – ez nem a legjobb mód- szer, de szükségszerűnek tűnt. Kísérteties ámya- kat látott odabentről emberek helyett. Valami- képp minden átmenetivé vált. Bőrében lehetsé- ges jövőbeli személyiségek küzdöttek. Elhalvá- nyultak, Qztán rendre visszatértek, hogy érvelje- nek, megítéltessenek.

Hayt homlokán veríték csillogott.

Elmosódó gondolatok szálltak asötétségbe – örökké ismeretlenül. Végtelen rendszerek! A mentát nem működhet, míg be nem látja, hogy végtelen rendszerekkel kell dolgoznia. Véges tu- das nem ragadhatja meg a végtelenséget. A *min- denhol* nem határozható meg véges perspektíva-

bán. Neki magának kell végtelenségéggé válnia – néhány pillanatra legalább.

Egy lélegzetelállító másodpercig látta az előt- te ülő Bijaszt, aki valamiféle belső izzással ég.

Bijasz!

A törpe valamit művelt vele!

Hayt úgy érezte, feneketlen szakadék pere- mén egyensúlyoz. Mentát előrelátásával a jövőbe tekintett, hogy felmérje cselekedetei lehetséges következményeit.

– Kényszer! – suttogta. – Kényszer hat rám!' Egy kék köpenyes futár Hayt mellett elhalad– va meghallotta szavait. Tétovázott.

– Szóltál valamit, uram?

A ghola rá sem pillantott, úgy bólintott rá.

– *Mindent* elmondtam.

I

Élt valaha egy férfi Végtelen homoknak bölcs vándora Szeme világát elpusztító a Tűz Mégsem hangzott jajszava soha Minden lángnál fényesebb látomásai Az öröklét hatalmát hozták el neki Élt valaha egy férfi...

Gyermekvers a *Muad'dib története* című kö– tetből

Paul a sötétségben állt a szfecs bejárata előtt. A jövőbelátó vízió tudatta vele, hogy éjszaka van; hogy balja felől holdfény rajzolja ki a szik– latető szentélyének körvonalait. Emlékektől hemzsegő hely volt ez, a sziecs, ahol ő meg Cha– ni...

Nem szabad Chanira gondolnod! – paran– csolt magára.

Folyvást halványuló víziói váltkozásokról tájé– koztatták: *minden* mozgásban volt. Jobbra, messze lent pálmák levelei csillantak, odébb, egy csatorna sötét vizén csillantak a holdsugarak; víz áramlott a mederben a reggeli vihat felhalmozta dűnék között. . *Víz alvótagban!*

Paul felidézte magában szülőbolygója, Cala–dan vizeit. Akkoriban nem is álmodott arról, mi– csoda értéket jelenthet a víz – még egy nyomorú– ságos sivatagi csatorna sáros vize is. Kincs.

A mögötte felbukkanó szárnysegéd diszkré– ten köhintett.

Paul kinyújtotta kezét a magnatábláért, mely–re egy ív fémtartalmú papiroost helyeztek. Olyan kelletlenül mozgott, mint a csatorna vize. A vízió vezette, ő azonban mind kedvetlenebbül tartott lépést vele.

– Megbocsáss, Síre – mondta az adjutáns. – A Semboule–szerződés. Ha kegyeskednél...

– El tudom olvasni! – f örmedt rá Paul. A meg– felelő helyre odafirkantotta *az Atreides Imperá–tort*, visszaadta a táblát, s világosan érzékelte a megdöbbenést, melyet e gesztussal váltott ki.

A szárnysegéd megfutamadott.

Paul elfordult tőle.

> *Csúf, pusztá vidék!* Maga elé képzelte, ahogy inozdulatlanul nyújtózik az iszonytató f orróság–, bán: homokcsuszamlások, pottölcsérek világa; a szikiák tövében apró dűnéket épít a szél, a szirtek gyomra

kristályokat rejt, Bizonyos szempontból mégis gazdag vidék volt ez: hatalmas; széles, vi- • har korbácsolta pusztaságok választanak el itt

1

minden szűk helyet. Tornyosuló kőóriások, ván- droló homok.

Csak vízre Volt szükség – vízre és szeretetre.

A víz és a szeretet életet teremtett ebben a lá- tóhatártól látóhatárig nyújtózó pusztaságban. Elhozta a mozgást, a szépséget. Ez a sivatag üze- nete. A kontraszt megdöbbenetete, elhozta szá- mára az újabb megvilágosodást. Szembe akart fordulni a sziecs kapujában gyülekező szárnyse- gédékkal, hogy odakiáltsa nekik: *Ha mindenáron imádni akartok valamit, imádjátok az életet – minden formáját, mé\$ a legalantasabbat is! Ez a szépség valamennyiünké!*

Deigysem értenék. Megmaradtak sivatagnak a sivatagban. Az élet növekedése számukra nem tűnt furcsa táncnak.

Paul ökölbe szorította friúndkét kezét az oldala mellett, igyekezett megfékezni a víziót. Mene- küini akart tulajdon elinéből. Vadállat volt az, mely elnyeléssel fenyegette. Ott hevert benne, elnehezülten a számtalan élettől, melyet magába fogadott; túl sok tapasztalat adatott meg neki.

. Paul kétségbeesetten kifelé irányította gondo- latait.

Csillagok!

Megmoccant benne valami az odafent szikrá- zó csillagokat érzékelve. Temérdek volt belőlük. Örült, aki azt hiszi, hogy akár egy maroknyit az uralma alatt tarthat belőlük. Meg sem próbált be- legondolni, hány alattvalója lehet jelenleg, szer- te az Impériumban.

Alattvalók? Imádók és ellenségek inkább. Akad-e köztük akár csak egy is, aki az az elöité- leteknél messzebbre lát? Mutassanak akár csak

egy olyan embert, aki nem a végzete kijelölte keskeny úton jár! Hisz még a császár sem térhet le róla. Megkapott az élettől mindent, amit meg- kaphatott, saját képére igyekezett formáini az univerzumot. Ám a makacs világmindenség hul- lámái most elsodorjak.

Köpek Dünére! – gondolta. *Nedvességet ajándékozok neki!*

A mítosz, melyet bonyolult 'ritusokból, a kép- zelet csodáiból, holdfénybol és szeretetből, az emberrel egyidős imákból, sűrke szirtekből, bí- bor árnyakból, panaszokból, mártírok vérenek folyamából szöttek – mivé lett végül? Mire a hul- lámok elülnek, sima és tiszta lesz az Idő tenger- partja, csak az emlékezet homokszemei csillan- nak olykor, nem marad semmi-más. ~~Ez volna az új emberiség genezise?~~

A kövön súrlódó homok nesze tudatta vele, hogy oldalár&negjelt aghola.

- Egész álló nap kerültél, Duncan – mondta Paul.
- Veszélyes így nevezned – közölte a ghola.
- Tudom.
- Én... azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, uram.
- Ezt is tudom.

A ghola nem tudta tovább türtőztetni magát: elmondta, mit művelt vele Bijaz.

- Tisztában vagy a kényszer természetével? – kérdezte Paul.
- A lényege az erőszak.

Paul érezte, olyan pontra érkezett, melytől a kezdetektől irtózott. Mozdulatlanul állt. A Dzsi-had magával ragadta, olyan úton indította el, melyhez a tehetetlenség szörnyű ereje szegezte, s el sem eresztette egy pillanatra sem.

- Duncantól nem kell tartanom – suttogta.
- DeSire...
- Mondd, mit látsz körülöttünk? – kérdezte Paul.
- Uram?
- Milyen ma éjjel a sivatag?
- Hát *te* nem látod?
- Nincs szemem, Duncan.
- De hisz...

– Csak a vízióra hagyatkozhatom – mondta Paul – , s ki'vánom, bár ne kéne rá hagyatkoznom! Lassanként megöl a jövőbelátás, tudtadezt, Duncan?

- Talán... nem is következik be, amitől tartasz – mondta a ghola.
- Hogyan? Megtagadjam tulajdon jóslato– mat? Hogyan tehetném? Ezerszer is látnom kel– lett beteljesülését. Az emberek hatalomnak, afo– mánynak tartják azt, amitől szenvedek. Valóság– gos csapás! Nem hagyja, hogy eldobjam az éle– tet, hadd heverjen ott, ahol egykor rátaláltam...

– Uram... – hebegte a ghola. – Én... ez nem... ifjú uram, neked nem... Én... – És elnémult. Paul érzékelte zavarát.

- Minek is neveltél az imént, Duncan? – kér– dezte.
- Hogyan? Én az imént... egy pillanatra...
- Ifjú uradnak mondtál.
- Igen. Igen.

– Duncan szólított így valaha... – Paul kinyúj- totta a kezét, megtapintotta a gholá arcát. – Ez is része volna tleilaxi képzésednek?

– Nem az.

Paul leengedte a kezét.

– Akkor hát?

– Belőlem... jött.

– Két urat szolgálasz?

– Meglehet.

– Szabadulj meg a gholától, Duncan!

– De hogyan?

– Ember vagy. Cselekedj ember módjára! .-Ghola vagyok!

– A tested azonban emberi test. Duncan van odabent.

– Van odabent *valami*.

– Nem érdekel, hogy csinálod – közölte Paul. – Megteszed.

– Előre láttad ezt is?

– Ördögöt! – Paul a hátát mutatta. A vízió meglódult, valamiképp töredékkéssé vált, de töb- bé nem szabhatott gátakat neki.

– Uram, neked...

– Csendí – Paul felemelte jobbját. – Hallottad ezt? .

– M/f,uram?

Paul a fejét rázta. Duncan nem hallotta. Kép- zelődött voina hát? Törzsi nevén szólítottak a si- vatagból, halkan, messziről: *UsuL. Uuuusssuu-uullllL.*

– Mi baj, uram?

Paul tovább rázta fejét Úgy érezte, figyelik. Valami, ami az éjszaka sötétjében lapult, tisztá- ban volt jelenlétével. Valami? Nem, *valaki*.

– Édes volt – suttofta. – De a legédesebb te voltál mind közül.

– Mit mondtál, uram?

– Itt a jövő – közölte Paul.

Az emberiség amorf univerzuma megreme- gett körülötte, mintha táncolt volna víziója üte- mére. Átható volt a hang. Sejtette, sokáig tart majd, mire rezgései elülnek.

– Nem értelek, uram.- vallotta be a gholá.

– Egy fremen, ha túl soká marad távol a siva- tagtól, elpusztul – mondta Paul. – Ezt vízbeteg- ségnek hívják. Hát nem furcsa?

– De, nagyon furcsa.

Paul magába mélyedt, igyekezett felidézni az alvó Chani lélegzetvételének emlékét.

Hol marad a nyugalom? – tűnődött. Csak közös reggelijükre emlékezett arról a napról, amikor a sivatagba indultak. Az asszony nyugtalan volt, ingerlékeny.

– Miért viseled azt a régi zubbonyt? – kérdezte, megpillantva az Atreidések vörös sólymával ékes fekete egyenkabátot ura fremen köntöse alatt. – Császár vagy!

– A császárnak is lehet kedvenc ruhadarabja – válaszolta Paul. –

Valamilyen megmagyarázhatatlan" okból ez könnyeket csalt Chani szemébe. Másodszor fordult elő vele életében, hogy megfélemlített a belesulykolt rendszabályokról és, a vízfegyelemről.

Paul most az arcát tapogatta a sötétben, s érezte rajta a nedvességet.

Ki az, aki vizet ad a halottnak? – latolgatta. A saját arca volt – és mégsem. Nedves bőrén érezte ászéi hidegét. Törékeny álmod látott, s most minden szertefoszlott. Mi ez odalent a mellkasában? Tán evett valamit? Milyen gyenge, milyen esendő másik éne! Vizet ad a halottnak... A szél

homokot sodort. A megszáradt bőr ismét a sajátja volt. De kié vajon a borzongás?

Ekkor hallotta meg a jajveszékelést, valahon-nét a sziecs mélyéből. Egre hangosabb és hangosabb lett...

A gholá megperdült a sarkán, mikor fény vilant mögöttük; valaki szélesre tárta a nedvesség-záró kaput. Egy alakot pillantott meg, arcán torz vigyor – de nem,* a fájdalom grimasza. Egy Tan-dis névre hallgató fedaykin hadnagy érkezett. Mögötte sokan tülekedtek, de einémultak, mi-helyt észrevették Muad'dibet.

– Chani... – kezdte Tandis.

– Halott – suttogta Paul. – Hallottam a hívását.

A sziecs kapuja felé fordult. Ismerte ezt a helyet. Tudta, hogy odalent nem lel menedéket. A vízió éles fénybe vonta a fremenek tömegét. Paul látta Tandist, átérezte a fedaykin gyászát, haragját és félelmét.

– Chani halott – ismételte.

A gholát valósággal égették a szavak. Mellkasát, gerincét, fémszeme üregét perzselték. Érezte, hogy jobbra az övében hordott tör felé mozdul. Gondolatai furcsán idegeimé váltak számára. Báb volt, zsinórok mozgattak - onnét fügtek le- abból a szörnyű ragvóráshol. Mások akaratá-

ból, mások óhajára mozdult. A zsinegek mozgat- ták karját, lábát, állkapcsát- Torkából szörnyű, ismétlődő hang tört elő... *

– -Hrrak!Hrrak!Hrrak! A tpr megvillant, lecsapni készült. Ám ebben pillanatban Idaho megtalálta saját hangját, s re- kedtes szavakat formált:

– Menekülj, ifjú uram! *Menekülj!*

. – Maradunk – mondta Paul. – Máltósággal fo- gadjuk a csapást. Megtesszük, amit meg kell ten- nünk.

A gholaizmai görcsbe rándultak. Megszédült, megingott.

...*amit meg kell tennünk!* Úgy törtek elő emlé- kezetéből a szavak, mint a felszínre igyekvő ha- lak. ...*amit meg kell tennünk!* Ó, mintha csak Paul nagyapja, az öreg herceg mondaná! Az ifjú úrba sok minden szorult az öregbol. ...*amit meg kell tennünk!*

A szayak furcsamód kibomlottak a ghola tu- datában. Az az érzése támadt, hogy két életet él egyidőben. Hayt-Idaho-Hayt-Idaho... A relatív lét láncolatává merevedett,* egyedül, egyet- lenként. Régi emlékek zúdultak rá. Befogadta őket, megvilágosodott általuk, ezzel nekivágott •egy új tudatállapothoz vezető útnak. Új szemé- lysiség formálódott ki benne, legyűrve az átmene- ti én zsarnokságát. A frissen kialakult fend még magában hordozta a potenciális káoszt, a helyzet azonban hozzásegítette az egyensúly megszilár- dításához. Ifjú urának szüksége van rá.

Sikerült. Tudta magáról, hogy a neve Duncan Idaho, de emlékezett mindenre Hayttel kapcso- latban is – mintha késleltetett gyújtású töltet lé- pett volna működésbe memóriájában. A j;agyo- gás elhalványult. Idaho legyőzte a tleilaxiak be- táplálta késztetést.

– Maradj mellettem, Duncan – mondta PauL – Sok mindenben szeretnék támaszkodni rád... – Majd, látván, hogy Idaho mozdulatlanul áll, fel- emelte hangját: – Duncan!

– Igen, Duncan vagyok.

– Hát persze! Ebben a pillanatban tértél vissza igazán. Most bemegyünk.

Idaho ura nyomába szegődött. Olyan volt minden, akár a régi időkben.- és mégis más. Most, hogy Duncan megszabadult a tleilaxiak békiyóitól, már értékelni tudta mindazt, amit ka- pott tőlük. A zenszunita képzés lehetővé tette, hogy úrrá legyen a fordulat okozta megrázkódta- táson. A mentát tudatállapot az egyensúlyt sza- vatolta. Oly módon gyűrte le félelmeit, hogy fe- lülemelkedett forrásukon. Tudata olyan pozíciót foglalt el, melyből-ámulva személt minden: ha- lott volt - s mos t úrra-él -

– Síre – mondta Tandis, a fedaykin hadnagy. – Az a nő, Lichna, azt állítja, hogy beszélnie kell veled. Utasítottam, hogy várjon.

– Köszönöm – suttogta Paul. – A szülés...

– Beszéltem az orvosokkal – lihegte a felzár- kózó Tandis. – Két gyermeked született; ép, egészséges mindkettő.

– Kettő? – Paul elveszítette egyensúlyát, meg-fogódzott Idaho karjában.

– Egy fiú és egy leány – mondta Tandis. – Lát- tam őket. Erős, szép fremen gyermekek.

– Hogyan... hogyan halt meg az anyjuk?- sut- togta Paul.

– Uram? – Tandis közelebb hajolt.

– Chani – dűnnyögte a császár.

– A szülés; uram – mormolta Tandis* – A gyor- sasága felemésztette minden erejét, azt mond- jak. Nem értem pontosan, mit jelent, de ezt'hal- lottam. .

– Vezessetek oda hozzá! – parancsolta Paul. ' – Uram? .

– Vezessetek hozzá!

– Épp arra tartunk, uram... – Tandis ismét kö-zelebbfrha jóit. – Miért hordoz a gholád meztelen tört?

– Tedd el a fegyvert, Duncan – mondta taul. – Ez nem az erőszak ideje.

Jobban átérezte szavainak értelmét, mint bár- mikor azelőtt – a hangok* túlmutattak a szerve- ken, melyek segítségével megformálta őket. Két gyermeki VízioibAn csak egyet látott. Azóta mégis a vártnak megfelelően alakultak az esemé- nyek. Valaki keserűséget, dühöt érzett mellette. Valaki. Saját tudata olyan yolt most, mint valami szörnyű malom: lepergette élete emlékeit.

Két gyermek?

Ismét megbotlott. *Chani, zhani* – gondolta. *Nem volt más mód. Chani, szerelmem, hidd el, könnyebb volt így neked... – és fájdalommentesebb. Ha nem így alakul, túszul ejtik kicsinyein- ket, téged ketrecben mutogatnak, rabszolgák kö- zé vetnek, meghurcolnak^ amiért a halálomat okoztad, így azonban... (gy végezhetünk velük, és megmenthetjük a gyermekeket.*

Gyermekeket?

Megint egyensúlyát veszítette, '

Én engedtem. how-bekövetkezzék-gondolta -Hol marad a büntudat?

Előttük nagy hangzavar támadt a barlangban. Éppen akkor vált harsányabbá, amikor várta. Igen, még most, a gyermekek születése után sem sikerült letérnie arról a bizonyos útról...

Chani halott- mondta magában.

Egy régvolt pillanatban, a múltak egyikében, melyet másokkal is megosztott, megpillantotta

ezt a jövőt. A látvány elbizonytalanította, szakadékokba lökte, s ez szakadék mind szűkebb és szűkebb lett. Érezte, hamarosan körbezárják a falak. A vízió szerint így kellett lennie.

Jühani halott. Át kellene adnom magam a gyásznak.

A vízió azonban nem ezt jósolta.

„Üzenetek Aliáért?” – kérdezte.

– Chani barátaival van – jelentette Tandis.

Paul érezte, a tömeg hátrahúzódik, hogy helyet adjon neki. A némaság hullámként görgött előtte. A hangzavar lassanként alábbhagyott. Feleszt csend töltötte be a folyosók szövevényét. Paul ki akarta rekeszteni víziójából az embereket, de nem boldogult. Minden felé forduló arc sajátos üzenetet hordozott. Kíváncsiságtól sugárzott valamennyi. Sajnálták persze, mégis érezte, milyen könyörtelenek. Nézték, hogyan omlik össze, akit hajlíthatatlannak hittek, hogyan válik a bölcsből bolond. A bolond pedig mindig kegyetlenséget vált ki bámulóiból...

Amit iránta éreztek, több volt szánalomnál, részvételnél azonban kevesebb.

Paul irgalomért esdekelt, a vízió azonban továbbragadta. *Nincs már túl messze* – biztatta magát. Vízióktól mentes sötétség felé rohant. Egy menedék felé, melyet a keserűség, a büntetés hasított ki az időből – a hely felé, ahol aláhull végre a hold.

Belevetette magát, s bizonyára fel is bukik, ha Idaho el nem kapja a karját. Idaho jelenlétét erősen érezte: a férfi tudta, hogyan osztozhat némán is gyászában. . w

– Itt vagyunk – közölte Tandis.

– Ügyelj, uram! – intette Idaho, ahogy átsegítette a küszöbön. Függek érintették Paul homlokát. Idaho megállította. Most *mérezte* azobát, a szoba reflexióinak sorozatát orcáin, fülében. Kőfalú helyiség volt, a hideg, szürke felületet kárpitok takarták.

– Hol van Chani? – suttogta. Harah hangja válaszolt neki:

– Itt, Usul-

Paul mélyet sóhajtott. Tartott tőle, hogy az asszony testét máris elvitték, hogy kinyerjék be-íőle a törzs vizét. Hogyan is folytatódik a láto– más? Most csakugyan vaknak érezte magát.-

– A gyermekek? – tudakolta.

– Itt vannak ők is, uram – mondta Idaho.

– Gyönyörű ikreid születtek, Usul – suttogta Harah – , egy fiú és egy lány. Látod? Itt fekszenek a bölcsőben.

– *Két gyermek* – ámuldozott Paul. Víziójában egy lányt látott csupán. Kiszabadította magát, Idaho szorításából, arrafelé indult, amerről Ha-* rah hangját hallotta, s valami keménybe botlott. √ Végigtapogatta: a metaüvegéből készült bölcső.

Valaki megfogta a bal karját.

– Usul? – Harah volt az. Bevezette kezét a böl– csőbe. Paul Jágy húst tapintott. Milyen meleg! Bordak. Légzés.

– A fiad 7 suttogta Harah. Odébbtolta a csá– szár kezét. – Ez pedig a lányod. – Ujjai megfe– szültek. – Igazán megvakultál, Usul?

Paul tudta, mire gondol. *A vakoknak a siva– tagban a helyük.* A fremen törzsek nem tűrtek meg maguk közt életképtelen egyedeket.

– Vezess most Chaninhoz! – parancsolta, fi– gyelmen kívül hagyva a kérdést.

Harah balfelé irányította.

Paul lassanként beletörődött párja halálának tényébe. Elfoglalta helyét az univerzumban, melyre nem áhítozott; idegennek érezte magát tulajdon testében. Minden lélegzetvétel fájdalomt okozott. *Két gyermek! Azt* latolgatta, sike– rült-e olyan útra térnie, melyet korábban nem tér– képezett fel. A probléma jelentéktelennek rém– lett,

– Hol a bátyám?

Alia hangja hallatszott a háta mögüi. Érezte közeledtét, jelenlétének súlyát, ahogy a lány át– vette vezetését Harahtdl.

– Beszélnem kell veled! – sziszegte Alia.

– Egy pillanat – mondta Paul.

– Most nyonlban! Lichnáról van szó.

– Tudom – mondta Paul. – Egy pillanat.

– Egyperced sincs!

– Számos percem van.

– Talán. Nem úgy Chaninak!

– Hallgass! – förmedt rá Paul. – Chani halott – Alia tiltakozni próbált, de bátyja elnémította a tenyerével. – Parancsolom, hogy hallgass! – Érezte, hogy a lány ellenállása alábbhagy, elengedte hát. – Mondd, mit látsz!

– Paul! – Alia hangja rekedtes volt a sietségtől és a fájdalomtól.

– Várj – mondta a bátyja. Belső nyugalmat erőltetett magára, szemét víziói világára nyitotta. Még mindig látott. Chani fénykörrel megvilágított ágyán hevert. Valaki elrendezte fehér köntösét, igyekezett elrejteni élete véréét. Nem szá-

mított; Paul úgysem mert mást nézni, csak az arcát: akisimult vonások végtelenség tükrévé váltak.

Paul elfordult, a látomás azonban követte. Chani eltávozott, nem térhet vissza többé. Üres lett minden – a levegő, az univerzum. *Ez lenne bűnhődésem lényege?* latolgatta a császár. Sírni szeretett volna, de a könnyek cserben hagyták. Túl sokáig élt volna fremenként? Ez a halál nedvességet kíván!

A közelben felsírt egy gyermek, de nyomban lecsendesítették. A hang véget vetett a vízióknak. Paul szívesen fogadta a sötétséget. *Ez nem ugyanaz a világ-gondolta. Két gyermekem van!*

A gondolat a jósi tudatállapot maradékának rezgése volt. Paul igyekezett visszatérni a me-lanzs generálta időtlenségbe, de valami hibádzott. Az új tudatosság nem engedte hozzá a jövő vendők képeit. Érezte, hogy elméje elutasítja a jövőket – minden jövőt.

– Ég veled, Sihayám – suttogta. Alia hangja nyersen, követelőn csattant mögüle:

– Idehoztam Lichnát! Paul sarkon fordult.

– Nem Lichna ez – mondta –, hanem egy Arc-táncoltató. Lichna halott.

– Hallgasd csak végig! – esdekelt Alia. Paul lassan a hang irányába indult.

– Néni lep meg, hogy életben látlak, Atri-des... – A hang Lichna hangja volt, illetve még-, sem egészen az övé, mintha a beszélő belefáradt volna a hangszálak precíz vezérlésébe. Paul furcsamód őszinteséget érzett ki a mondatból.

– Nem lep meg? – visszhangozta.

– Scytale vagyok, tleilaxi Arc-táncoltató, s tudni szeretnék valamit, mielőtt távoznunk kezdünk. *Egy ehola áll-mögöttes vagy Duncan Idaho?*

– Duncan Idaho az – felelte Paul. – Tárgyalni pedig nem fogok veled.
– Én azt hiszem, tárgyalni fogsz – mondta Scytale.
– Duncan – szólt hátra Paul a válla felett. – Megölnéd ezt a tleilaxit, ha megkérnélek rá?

– Igen, uram... – Idaho hangjában a vérbeli harcos elfojtott díjhez rezgett. e

– Várj! – kiáltotta Alia. – Nem tudod, mit utasítasz el!

– Dehbgynem tudom! – sóhajtott Paul.

– Tehát csakugyan Duncan Idaho az, az Atre-idesek embere! – szólt Scytale. – Megtaláltuk hát az eszközt! A gholák igenis visszanyerhetik múltjukat! – Paul lépteket hallott. Valaki elshant a balján. Scytale hangja most a háta mögül csendült: – Mire emlékszel a múltadból, Duncan?

– Mindenre. Gyermekkoromtól fogva. Még rád is – ott álltái a tartály mellett, mikor kiemeltek belőle – felelte Idaho.

– Csodás! – suttogta Scytale. – Csodálatos!

Paul hallotta, hogy mozog. *Szükségem van a vízióra!* – gondolta kétségbeesve. Dühítette a sőtétség. Bene Gesserit-érzékei megsejtették vele, hogy Scytale szörnyű veszedelmet jelent, a lény azonban hang maradt csupán, mozdulatok árnyéka – nem érthette el.

– Ezek az Atreides-gyermekek? – tudakolta az Arctáncoltató.

– Harah! – kiáltotta Paul. – Távolítsd el onnét!

i

\i

– Maradjatok, ahol vagytok! – dörrent rájuk a tleilaxi. Mindannyian! Figyelmeztetek benneteket, az Arctáncoltatók fürgébbek, mint képzelitek! Késsem kioltja mindkét gyermek életét, mielőtt hozzám értek!

Paul érezte, hogy valaki megérinti a jobb karját, aztán továbbindul

– Ne tovább, Alia! – mondta Scytale.

– Alia – szólalt meg Paul is. – Állj!

– Az én hibám – mormolta a lány. – Egyedül az enyém!

– Atreides! – emelte fel hangját Scytale. – Tárghalhatunk most már?

Paul durva szitkot hallott a háta mögül. Bele-borzongott az Idaho hangjából kiérződő gyűlöletbe. Duncannak nem szabad elveszítenie a fejét! Scytale megölné a gyermekeket!

– Ahhoz, hogy az ember alkut kössön, árucik– kekre van szükség – mondta Scytale. – Nem igaz, Atreides? Nem akarod visszakapni a te Chani-dat? Helyreállíthatjuk számodra, ha ki'vánod. Egy ghola, Atreides. Egy ghola, *előző életének összes emlékével!* De sietnünk kell. Szólj az em–
•bereknek, hozzanak egy sztázistartályt: frissen kell megőriznünk a testet.

Ha még egyszer hallhatnám Chani hangját!

– gondolta Paul. *Ha újra mellettem lehetne! Ó, hát ezen ajándékozták nekem Idaho gholáját! Hogy rájöjjenek, milyen hű másolata az eredeti– nek... De hogy teljes helyreállítás... Megkérnék az árát. A tleilaxiak játékszerévé válnék, örökre. Chani pedig... órá sem várna különb sors. Állan-dó veszélyt jelentene a gyermekekre, megint esz– köze lehetne a papság összeesküvésének...*

– Milyen nyomást alkalmaznátok Chani me– móriájának helyreállítására? – kérdezte erőlte– tett nyugalommal. – Arra kondicionálnátok, hogy... megölje egyik gyermekét?- ,

~ Olyan módszereket használunk, amilyenek– ket jónak ítélünk – közölte Scytale. – Mi'a vála– szod, Atreides?

– Alia – szólt Paul. – Tárgyalj te ezzel a *micso– dával* . – Nem vitázhatok olyasvalakivel, akit nem látok.-

– Bölcs döntés – mondta Scytale. – Nos, Alia, mit kínálsz nekem bátyád ügynökeként?

Paul lehajtotta fejét, igyekezett rálelni abelső nyugalomra. És ekkor megpillantott valamit – mintha vízió lett volna. Egy tör, közvetlenül élőt-, te. Itt...

– Adj egy kis időt, hadd gondolkodjam – kérte Alia.

– Pengém türelmes – mondta Scytale – , Chani húsa azonban nem. Ügyelj arra, milyen hosszan töprengsz!

Paul azon kapta magát, hogy pislog. Lehetet– len persze... és mégis... Szemeket érzett! A pers– pektíva furcsa volt, a tekintet ide-oda rebbent. '

Őn!

A tör ismét megjelent. Paulnak még a lélegze– te is elakadt* mikor ráébredt, kinek a szemével látja. Gyermekeinek egyike figyelt helyette! A bölcsöből látta Scytale tört markoló kezét. Alig néhány ujjnyira csillan az acél. Igen, s most már saját magát is látta a szobában: lehajtott fejjel álló, magányos alak, nem látszik veszedelmes– nek; alielyiségben tartózkodók ügyet sem vetnek rá.

– Kezdetnek átadjátok nekünk összes. KHAFT-érdekeltségeket – mondta Scytale.

– Valamennyit? – fakadt ki Alia.

– Az összesét.

Paul a bölcsőben heverő gyermek szemével látta, ahogy a világtalan férfi előhúzza övéből kriszkését. A mozdulatban a kettősség furcsa ér- zése rejlett. A távolságot, a szöveget mérlegelte – második lehetősége nem lesz. Bene Gesserit-mó-dón készült a támadásra, teste megfeszült, mint valami rugó; egyetlen mozdulatra koncentrált – igazi praj'Via-mutatvány' volt ez, az izmok és az idegek tökéletes összhangját követelte meg.

Jobbjából kiröppent a kriszkés. Tejfehér pen- géje Scytale jobb szemébe fűrődött, hátralökte az Arctáncoltató fejét. A tleilaxi felemelte mind- két karját, hátratántorodott, a falnak zuhant. Tő- re lepattant a mennyezetről, a padlóra hullt. Scytale lecsúszott a falról, aztán arccal előrebu- kott; halott volt, mire elterült a földön.

Paul még mindig a gyermek szemével látta, a felé forduló arcokat: mindenkit megdöbentett tettével. Alia tért magához elsőként. A bölcsőhöz sietett, fölé hajolt, eltakarta Pault Paul elől. . – Ji51vannak-mondta.- Hálaazégnek, semmi bajuk!

– Uram – suttogta Idaho. – Látomásod része volt ez is?

– Nem – legyintett Paul Idaho felé. – De nem is baj.

– Bocsáss meg Paul – szólt Alia. – De mikor a tleilaxi azt mondta, módjokban áll életre kelte- ni,..

– Ilyen árat nem fizethet boldogságáért egy Atreides – közölte Paul. – Ezt tudnod kell.

– Tudom – sóhajtott a lány. – De ki'sértésbe estem...

– Azt hiszed talán, én nem? – kérdezte Paul.

Elfordult tőlük, a falig botorkált, nekivetette hátát, s eltűnődött, mit is tett. *Hogyan? Hogyan? Azok a szemek a bölcsőben...* Úgy érezte, ször- nyű felismerés-küszöbén áll.

Az én szemeim, apám.

A szóképek ott villódtak vak szeme előtt.

– Fiam! – suttogta Paul, hogy ne hallhassa sen- ki más. – Te... öntudatra ébredtél.

Igen, apám! Nézd!

Paul szédülten támaszkodott a falnak. Egy- szeriben kiszállt belőle minden erő. Elvillámoltak előtte élete képei. Az anyját látta. Ő maga volt

az apja. Aztán a nagyapja, aztán az ősapái. Tu– data végigszágúldott egész férfiági vérvonalán.

– Hogyan? – tudakolta csendesen.

Halvány szóképek rajzolódtak ki előtte, aztán elenyésztek, mintha túl nagyoknak bizonyult volna a megterhelés. Paul elmázolta a nyálat szája sarkában. Eszébe jutott Alia ébredése Lady Jessica méhében. Ám ezúttal szó sem volt az Élet Vizé– ről, melanzs-túlادagolásról... vagy mégis? Ilyes– mit forgatott volna a fejében Chani? Vagy az At-reidések vérvonala teszi? Ezt látta előre Gaius Helen Mohiam Tisztelendő Anya? . Paul a'bölcsőben érezte magát,'Alia hajolt fölé, Alia keze cifógatta. A lány arca hatalmas–nak látszott. Mikor megfordította, megpillantot– ta maga mellett újszülött hűgát – erőteljesnek látszó gyermek volt, sivataglakók utóda. Kopó–nyáját máris dűs, vörös haj borította. Ahogy Paul rámeredt, alánykakinyitottaszemét. Azokasze-mek! Chani tekintett rá velük... és tulajdon anyja, Lady Jessica. Egész sokaság meredt Paulra.-

– Nézd csak! – suttogta Alia. – Egymást figye– lik...

– - Ilyen fiatalon még nem tudnak figyelni – kö– zölte Harah.

– Én tudtam – mondta Alia.

Paul lassanként kiszakadt abból a mélységes, közös tudatból. Saját siratófalának támaszkodott megint. Idaho gyengéden rázta a vállát.

– Uram...?

– A fiú neve legyen Leto, apám emlékére – szölt Paul, és kihűzta magát.

– Ha eljön a névadás ideje – mondta Harah – , melletted állok majd, mint az anya barátnője, s e nevet adom neki.

– A lányom pedig – folytatta Paul – , legyen Ghanima.

– De Usul! – tiltakozott Harah, – A Ghanima baljós név!

– Az életedet mentette meg – közölte Paul. – Mit számít, hogy Alia gűnyt űzött belőled a se– gűtségével? A lányom neve Ghanima lesz, azaz hadizsákmány.

Kerekék nyikorgását hallotta a háta mögűl – tolni kezdték Chani ágyát. Valahol már a Víz Rí– tusát kántáltak.

– Hal yawm! – mondta Harah. – Mennem kell, ha tanűjává akarok válni a szent igazságnak, ha el akarom ki'senu barátnőmet utolsó útján. Vize a törzsé.

– Vize a törzsé – mormolta Paul. Hallotta, hogy Harah távozik. Kinyúlt oldalra, megragadta Idaho zubbonyának ujját. – Kísérj a szállásomra, Duncan!

Miután odaértek, gyengéden kiszabadította magát embere szorításából. Ideje egyedül ma–radni...

Ám mielőtt Idaho távozhatott volna, zavar tá–madt az ajtónál.

– Mester! – Bijaz szólott hozzá az ajtóból.

– Duncan – mondta Paul. – Engedd két lépés–sel beljebb, de öld meg, ha közelebb merészke–dik!

– Értettem – mormolta Idaho.

– Duncan, mi? – lelkesedett Bijaz. – *Valóban*, te vagy, Duncan Idaho?

– Én – mondta a pengeművész – Mindenre emlékszem.

– Vagyis Scytale terve sikerrel járt!

– Scytale halott – közölte Paul.

– Én azonban élek, és él a terv is – mondta Bijaz. – A tartályra, amelyben kifejlődtem! Le–hetséges! Én is visszanyerhetem múlt jaimat – va–lamennyit! Csak megfelelő eszközre van szük–ség!

– Eszközre? – kérdezte Paul.

– Arra kondicionáltak, hogy megöljelek – ma–gyarázta Idaho indulattól rekedtes hangon. – Mentát elemzés: rájöttök, hogy úgy tekintek rád, mint fiamra. Hogy ne kelljen elpusztítania, a régi Duncan Idaho hatalmába kerítette a ghola testét. De... történhetett volna másképp is. Mondd csak, törpe, ha a tervetek kudarcot vall, és megölöm az uramat, mihez fogtatok volna akkor? *

– Ó... Természetesen Aliával alkudtunk volna a bátyja életéért, így azonban kedvezőbb a hely–zet.

Paul mély lélegzetet vett. Hallotta a gyászó–lók távolodó énekét – már messze lent, a víztáro–lók közelében jártak.

– Még nem késő, uram – mondta Bi jaz. – Aka–rod-e visszakapni a szerelmedet? Helyreállíthat–juk számodra. Ghola lesz, igen. De most már ga–rantálhatjuk, hogy előbb–utóbb tudatára ébred. Hívjunk szolgákat? Kerítsünk sztázistartályt, hogy megőrizzük benne párod testét...?

Most már nehezebb elutasítanom – gondolta Paul. Az első megWsértés minden energiáját fel–emésztette. S mindezt semmiért! Ha még egyszer maga mellett tudhatná Chanit...!

– Hallgattasd el! – reccsent Idahóra az Atrei-desek harci nyelvén. A neszek elárulták, hogy Idaho'az ajtó felé indul.

– Mester! – sikoltotta Bijaz.

– Ha szeretsz – mondta Duncannak Paul, to– vábbra is a harci nyelvet használva – , tégy egy szívességet: öld meg, mielőtt elfogadom az ajánlatát!

– Neeee! – üvöltötte Íjijaz. Hangja egy rémült horkantás után végképp el– halt.

– Megtettem a szívességet – jelentette Idaho.

Paul lehajtott fejjel hallgatózott. Már nem hallotta a távolodókat. Maga elé képzelte a mély– ben, a víznyerők csarnokában folyó ősi fremen rítust.

– Nem volt más választásom – suttogta. – Megértesz, Buncan?

– Megértelek.

– Vannak dolgok, amelyeket senki nem képes elviselni. Addig bíbelődtem a lehetséges jövők– kel, míg egy jövő teremtett meg magánakengem.

– Uram, nem kellene...

– Akadnak problémák az univerzumban, me– lyekre nincs megoldás – folytatta Paul. – Nincs mit tenni. *Nincs mit tenni...*

Ahogy beszélt, Paul megszakadni érezte kap– csolatát látomásával. Elméje kitágult, lehetősé– gei ismét megszámlálhatatlanná váltak. A vízió olyanná lett, mint a szél – arraf újt immár, amerre akart.

Azt mondjuk Muad^odibről: az út, amelyen el– indult, olyan földre vezetett, ahol nekünk nem maradhat lábnyomunk...

A Kvizaratus a Szellemkultusz papjaihoz

Vizesárok húzódott végig a homoksávon, a sziecsgazdaság határát jelezte. Köhid követke– zett, azután a nyílt sivatag – pora ott kavargott Idaho körül. Háta mögött Tabr sziecs szüdator-nya. Mindkét hold magasan állt, fényük hideg ezüstöt hintett szét a .homokon. A gyü– mölcsöskert egészen a sivatag határáig ért.

Idaho csak állt a homokon, és visszatekintett a vízre, nézte a valódit és a látszatot, a négy szik– rázó holdat. A cirkoruha nedvesen tapadt testére. Orrába a cirkocsó mellett nehéz illatok tolultak. A kert fái közt susogott a szél. Idaho az éjszaka neszeire fülelt. A víz mellett, a fűben ugróegerek tanyáztak, a szirt árnyékában bagoly hallatta

hangját; a nyílt *bled* felől homokcsuszamlás mo– raját hozta a fuvallat.

Idaho a hang irányába nézett, de nem látott mozgást a holdsütötte dunék gerincén.

Pault Tandis vezette idáig. A fedaykin dolga végeztével visszatért, és beszámolt a történetekről. Paul eltávozott, a sivatagba ment, akár egy igazi fremén.

– Vak volt, igazán vak – mondta Tandis, mint aki ezzel mindent megmagyaráz. – Előtte akadtak látomásai, melyeket meg is osztott velünk, de...'

Vállat vont. A vak freméneket mindig magukra hagyták a sivatagban. Muad'dib lehetett császár, mégis fremen volt. Úgy rendelkezett, hogy gyermekeit a fremenek őrizték és neveljék fel. Fremen volt.

Kihalt a sivatag – gondolta Idaho. Holdfényben fürdő kövek mutogattak gerincüket a homokon; túlnan hullámzottak a dűnék.

Nem lett volna szabad magára hagynom, egy percre sem, – töprengett. *Tudnom kellett volna, mit forgat a fejében.*

– Azt mondta nekem, a jövőnek már nincs szüksége rá – jelentette Tandis. – Miután elindult, még visszaszólt nekem. "Most végre szabad vagyok" – mondta.

Az átkozottak!-gondolta Idaho.

A fremenek nem voltak hajlandók kutatóosztagokat vagy toptereket kiküldeni. A mentési kísérletek ellenkeztek ősi hagyományaikkal.

– Egy féreg megy majd Muad'dibert – mondogattak. És kántálni kezdték a sivatagba távozók dalát, azokét, akiknek vize Shai-huludra szállt:

"Homok anyja, idő anyja, minden élet kezdete, adj néki utat!"

Idaho egy lapos sziklára telepedett, úgy meredt a sivatagba. A homokraminthaálcahálót terítették volna: világos és sötét sávok mindenütt. Nem állt módjában megállapítani, merre indult Paul.

– Most már szabad vagyok...

Fennhangon mondta a szavakat, s ezzel maga-magát is peglepte. Gondolatai szabadon szárnyaltak, eszébe jutott anap, amikor a gyermekpa* ült Caladan városának halpiacára ki'sérté. Emlékezett a vizén tükröződő nap ragyogására, a tenger holtan közszemlére tett teremtményeire, melyek eladásra vártak. Emlékezett rá, hogy Gurney Halteck játszott nekik baliset-jen – jókedv, kacagás. A ritmus a tudatában lüktetett, visszavezetve őt a vídámsághoz az idő folyosóin át.

Gurney Halteck - Gurney-öt hibáztatja majd ezért a tragédiáért.

Emlékeinek muzsikája elhalt.

Visszaidézte Paul szavait: *"Akadnak problé- mák ebben az univerzumban, melyekre nincs megoldás..."*

Azon kezdett töprengeni, milyen sors vár Pa-ulra odakint a sivatagban. Hamar végez vele egy féreg? Lassan öli meg a nap? A sziecslakó fremenek némelyike azt vallotta, Muad'dib nem halhat meg soha; hogy a ruhvilág fogadta be, ahol rea- litás minden elképzelhető jövő. Jelen lesz tehát az *alam-al-mythal* bán, ott vándorol majd azután is, hogy teste megsemmisül * *Meg fog halni; és én semmit sem tehetek, hogy megakadályozzam* – gondolta Idaho. "

Aztán eszébe ötlött: van valami felemelő ab- ban, havalaki nyom nélkül pusztul el. Nincsenek maradványok, nincs semmi – csak egy egész vi- lág sír gyanánt.

Mentát, oldozd fel magad! – gondolta. «

Szavak ötlöttek eszébe, afedaykin hadnagyri- tusszámba menő szavai, a hadnagyé, aki Mu- ad'dib gyermekeit vigyázta:

Az ügyeletes tiszt szent kötelessége...", A fontoskodó, kenetteljes szavak feldühítet- ték. A fremenek a rítusok rabjaivá váltak. Min- denki a rítusok rabjává lett. Egy ember, egy nagy ember halódik odakint, a litánia azonban szól to- vább... egyre tovább...

Mi történt vajon a józansággal, mely kiszűrte az életből a képtelenségeket? Valahol, abban a *múhidőben*, amit az Impérium jelentett, elrejtet- ték, de olyan jól, hogy senki meg ne lelje. Elméje mentát módra kereste a válaszokat. A tudás vona- lai ott derengtek előtte. Lőrésiéi haja csilloghat így, csábítón, hívogatón... smaragdbarlangjának csapdájába invitálva az elbűvölt hajóst...

Idaho hirtelen kizökkent a katatóniás állapotból.

Hát így! – gondolta. *Ahelyett, hogy szembe- néznék a kudarccal, megpróbálok beleveszni ön-magamba!*

A majdnem-eltűnés emléke megmaradt ben- ne. Ahogy közelebből megvizsgálta, ráébredt, hogy élete az univerzummal egyidős. Teste csap- dába esett a tudat smaragdbarlangjában, lénye azonban kezdettől része volt, s örökkön része lesz az élet nagy egészének.

Idaho felegyenesedett. Úgy érezte, a sivatag megtisztította. Homok surrogott a szélben, karis

tolni kezdte az árkon túli fák leveleit. Az éjszakai levegő nehéz porszaggal telt meg. Duncan köne- nye fellebbent a hirtelen fuvallatra..

Ráébredt, hogy hatalmas vihar tombol valahol a bled mélyén, vadállatként tombol megannyi szé-. lörvény – megannyi hatalmas homok-féreg, me– lyek még a húst is leszaggat jak az emberi csontról.

Paul egygé válik a sivataggal – gondolta. A sivatag beteljesíti küldetését.

Zenszunita gondolat .volt, tiszta vízként öm– lött el lényén. Paul továbbhalad majd az útján, tudta jól. EgyAtreides sosem adja meg magát végzetének, még akkor sem, ha pontosan tsztá-ban van e végzet elkerülhetetlenségével.

Egy szemvillanásnyi időre a jövőbe látott,-s ráébredt, hogy a holnap népei tengerrel kapcsolatós kifejezések közt emlegetik majd Pault. No– ha élete legjavát a sivatagbolygón élte, víz ki'séri emlékét. *Megfűlt – mondjak majd – , mégis to– vább úszón...*

Idáho mögött valaki megköszöri a torkát.

Duncan sarkom fordult, s Stilgart pillantotta meg a quanat hídján.

– Nem találjuk meg soha – mondotta a Naib – , de ráel majd minden ember.

– A sivatag befogadja – és istenné emeli – szolt Idaho – noha idegenként jött. Idegen anya– got hozott e világra – a vizet.

– A sivatag tudja,*mit miért tesz – mondta Stil– gar – Elfogadtuk az Atreidest, a Mahdink lett, Muad'dib. Tőlünk kapta titkos nevét: Usul a Talapzat Ereje.

– De nem született freoiennek.

34U

– Ez mit sem változtat a tényen, hogy a ma– gunkénak tekintjük... s hogy végérvényesen a miénk lett. – Stilgar Idaho vállára tette kezét. – Minden ember idegenként jön a világra, barátom.

– Bölcs vagy, Sül...

– Elég bölcs. Tudom, miként boldogultunk az univerzummal vándorlásaink közben. Muad'dib valami értékeset adott nekünk. Az emberek, ha másért nem, *emiatt* biztosan emlékezni fognak Dzsihadjára.

– Nem adja meg magát a sivatagnak – mondta Idaho. – Vak, mégsem adja fel. Tanult és tiszte– letreméltó ember. Atreides-származék.

– Mégis a homok issza majdél vizét – mor– molta Stilgar. – Jöjj! – Gyengéden húzni kezdte Idahót. – Alia visszatért, téged keres.

– Vele voltál Makab sziecsben?

– Igen. Ő segített összetereini a tétovább Nai-bokat. Most már neki engedelmeskednek... akár– csak én.

– Miféle parancsokat adott?

– Elrendelte az árulók kivégzését.

– Ó! – Idaho émelgyéssel küszködött, ahogy felpillantott a sziklacsúcsra. – Mely árulókét?

– A navigátorétr Mohiam Tisztelendő Anyáét, Korbáét... s még néhányét,

– Megölted a Tisztelendő Anyát?

– Igen. Muad'dib azt üzente, ne tegyük, de... – Stilgar vállat vont. – Megtagadtam a parancsát, és Alia tudta, hogy így lesz.

Idaho ismét a sivatagot bámulta. Érezte, hogy lassanként egészzé válik, átlátja mindazt, amit Paul művelt..

ítélkező stratégia – így nevezték az eljárást kiképzési kézikönyükben az Atreidesek. *A nép engedelmességgel tartozik a kormányzatnak, annak cselekedeteit viszont alávetettekhez való viszonyuk határozza meg.* Van-e fogalmuk az alattvalóknak arról, minek a kialakít'ásában se– gédkeztek itt?

– Alia... – mondta Stilgar a torkát köszörülve. Zavartnak tűnt. – Szüksége van a jelenlétedre, és a támaszra, amit nyújthatsz neki.

– És ő a kormányzat – dűnnyögte Idaho. ' – Régens, semmi több.

– A szerencse mindenkire eljut, ahogy az ap– ja oly gyakran mondta – mormolta Duncan.

– Megkötjük majd a magunk alkuját a jövővel – biztosította Stilgar. – Jössz már? Szükség van rád odabent.., – Ismét zavartnak tűnt, – Alia... ke– serű. Az egyik pillanatban átkozza, a másikban gyászolja a bátyját.

– Rögvest megyek – ígérte Idaho. Hallotta, hogy Stilgar távozik. Ott állt az élénkülő szélben, figyelte a cirkoruhának csapódó homok pergését.

Mentát képességével nyomon követtem jövő– be tartó szálakat. A lehetőségek megszedítették. Paul forgószelét kavart, melynek senki sem áli-hat az útjába többre.

A tleilaxiak és a Liga ki'sérletet tettek, veszi– tettek és megszegyenültek. A Kvizarátust alap– jaiban rázta meg Korba s társai árulása. Paul vég– só gesztusa, a fremen hagyományokhoz való ragaszkodás bizonyítéka pedig biztosította Arra-kis lakóinak hűségét az Atreides-ház és örökösei iránt. Paul eggyé vált bolygóival – mindörökké.

– Paul elment! – Alia hangjafojtott volt. Szin– te nesztelenül jutott odáig, ahol Idaho állt s most mellé lénett. – Őrült volt Duncan!

- Ne mondj ilyet! – csattant fel Idaho.
- Az egész univerzum ezt állítja majd! – vá- gott vissza a lány.
- Az ég szerelmére, miért?
- Mert szerettem a bátyámat!

Idaho tudatát zenszunita bizonyosság hatotta át: Alia víziói szüneteinek, egyet sem látott Cha- ni halála óta.

– Furcsán szeretsz – mondta.

– Igazán? Duncan, hisz csak le kellett volna térnie a maga kijelölte útról! Mit számít, hogy az egész univerzum összeroskad mögötte? Élhetett volna tovább... Chanival együtt!

– Akkor miért döntött másképp?

– Az ég szerelmére... – suttogta a lány, aztán, hangosabban, így folytatta: – Paul egész életét a Dzsihad és következményei elleni küzdelem ha- tározta meg. Most már szabad. Ezt választotta.

– Ó, igen... a jóslat! – Idaho ámélnodva ingatta fejét. – És Chani halála. Paul holdja lehullt.

– örült volt, Duncan, ugye?

Idaho toroka elszorult keserűségében.

– Bolond! – sziszegte Alia. Kezdte elveszíteni a fejét. – Örökké fogélni, nekünk pedig meg kell hainunk!

– Alia, ne...

– Akeserűség beszél belőlem- mondtahalkan a lány. – A keserűség. Tudod-e, mit kért *tőlem*? Hogy kíméljem Irulan hercegnőt. Azt a szukát! Hallanod kellene; hogyan gyászol ő\ Sikoltozik, vizet ad a halottnak; esküdjözik, hogy szerette Pa-

ült, s nem is tudott róla. Átkozza a Bene Gesserr-tet, azt ígéri, Paul gyermekei nevelésének szen- teli majd életét...

– Megbízol benne?

– Csakúgy bűzlik az őszinteségtől!

– Aha – mormolta Idaho. A végjáték össze- függései már áttekinthetővé váltak számára. Iru- lan hercegnő átállása volt az utolsó lépés. A Bene Gesserit kezében nincs többé eszköz az Atrei-des-ház örökösei ellen.

Alia sírva fakadt, a férfihoz bújt, melléhez szorította arcát.

– Ó, Duncan! Duncan... Elment!

– Kérlek – suttogta a hajába Idaho. Érezte, hogy keserűsége összevegyül a lánvéval: mintha két natak tárlált volna ezazon tavat.

– Szükségem van rád, Duncan – szipogott Alia. – Szeress!
– Szeretlek – suttogta a férfi. A lány felnézett rá, elgyönyörködött holdfény ezüstözte profiljában.

– Tudom, Duncan. A szerelem-megismeri a szerelmet. %

Szavai hallatán a férfi megborzongott – meg- int idegennek érezte magát bőrében. Azért jött ki ide, hogy megkeressen valamit – s valami egész . mást talált. Mintha ismerősökkel zsúfolt szobába. lépett volna, hogy utóbb rádöbbenjen: egyiküket sem ismeri igazán.

Alia oldalt lépett, megragadta a kezét'.

– Velem tartasz, Duncan? •

– Csak vezess – mondta a férfi. És Alia átvezette a quant hídján, át a sötétség- gen, a sziecs szikiatömbjének biztonságába.

EPILOGUS

Nem ébred dal, hogy Muad'dibért szóljon

Áradva búsan a sivatag felett,

Árnyaktól elpereini gyázmécset nem gyújt

Világfalan íátnok, Dúne Messiása! Idő folyosóinak magányos vándora!
Mepihent már a nyughatatlan szív, Maga a világ örült, fenséges álmaid otthona!

Vége

érte senki.

Örült szent ő, arányló ködből született Valóság határán lakozó idegen és régi jóbarát; Csak hunyd le szemed, s megláthatod. Magányos láng, dacolva csillagok hidegével Az idők kezdetétői állhat ott! Roppant kerekét a Sorsnak fordítják látomá- sai

Hangja bíbor békét hoz s ébreszt új életet Próféta ő, örökkön visszhangzó szavú, Ezüst folyam hús vizéhez vezetí népét. Alakját övezi titokból szótt köpeny, Homoktenger partján Terád vár, Shai-hulud; Ott, hol szeretők fonják egymásba karjaik, S a szerelem tüzet őrizi daluk.